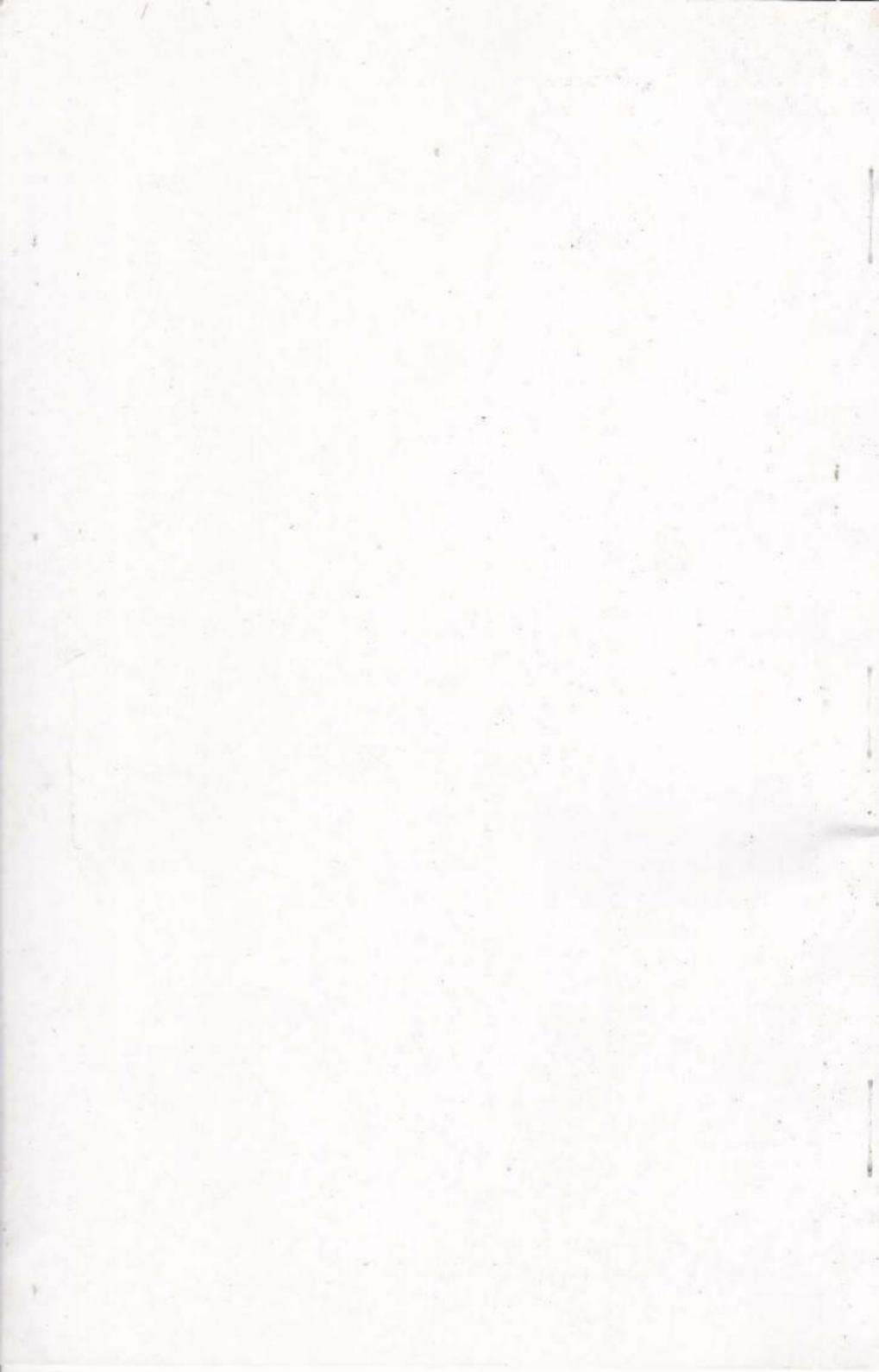

பாரத்யை பயில்வோ

வெளியீடு:
தென்மராட்சி இலக்கிய அணி
சாவகச்சேரி.

ஸாரத்தையப் பயில்வோம்

தொகுப்பாசிரியர் :
க.நடேஸ்வரன்

வெளியீடு :
தென்மராட்சி திலக்கிய அணி,
கிராம்புவில்,
சாவகச்சீரி.

எம்மோழிருந்து
 எமக்கெல்லாம் வழிகாட்டி
 செம்மைகள் செய்துறின்ற
அமரர் சி. கலாநிதி
 அவர்கட்டு
 அர்ப்பணமாய்....
இந்துஸ்

நாலின் பெயர்	:-	பாரதியைப் பயில்வோம்
பதிப்பாசிரியர்	:-	க. நடேஸ்வரன்
முதற்பதிற்பு	:-	2013.11.10
மொழி	:-	தமிழ்
பக்கங்கள்	:-	xii + 101
வெளியீடு	:-	தென்மராட்சி இலக்கிய அணி, கிராம்புவில், சாவகச்சேரி.
விலை	:-	ரூபா 250.00
அச்சுப்பதிப்பு	:-	எவகிறீன் அச்சகம், இல. 693, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

வெளியீட்டுரை

பொருப்பிலே பறந்து வென்னென்
 புகட்டிலே வளர்ந்து
 சமிக்க தருப்பிலே கிருந்து வைகை
 ஏட்டிலே தவழிந்த தமிழன்களே,
 எந்துவந்த கிணிய பாவாணர்களுள்
 கிளையமகன் என்று போற்றப்படுவன்
 கவுன்பாரத -
 “மகாகஷ” என்ற மீதான்னது
 சந்தைப்பை வற்ற அந்த அற்புதன்
 திந்த மண்ணல் வாழிந்தது
 வெறும் முப்பத்தாண்பது ஆண்கள் தான்
 ஆனால் - அற்பமான அந்த
 ஆயுட்காலத்துள் அவன்
 அடியாது பகட்டதுச் சென்ற
 அற்புதங்கள் பல நாறு,
 அதனாற்றான் அடியாவரம்பற்ற
 அருந்தகடிக் கவுனாய்
 நெஞ்சுத் தடாகங்களல் அவன்
 ந்தலத்து அஸ்ந்தருக்கறான்.

கைந்தமழுத் தேர்ப்பாகன்,
 செந்தமழுத் தேர், சந்துக்குத் தந்தை
 நாட்டைக் கவ்ந்துள்ள கிருளைக்
 கவ்நிக்கவந்த கவ்முரசு,
 நீடு வுயல் நங்கப்பாடு வந்த நலா,
 காடு கமலும் கற்பூரச் சொற்கொ,
 கற்பனை உற்றாம் ககையன் புகையல்,
 தமழுத் தறும் பாடவந்த மறவன்,
 புதய அறம்பாட வந்த அந்துன்,
 நாட்டில் பட்டாம் சாதிப்படைக்கு மருந்து
 மண்டும் மதவிகள் அண்டா நெருப்பு
 அயலார் எத்ரீப்புக்கு அகையா வளக்கு
 என்றெல்லாம் பாரததானால் போற்றப் புகழிப்படு
 பாரத என்னும் தமழுக்கவீ
 பொக்கஷத்தை -
 கிஞ்சிவரும் கிணங் சந்தத்யும்
 நலம் மாந்த நயக்க வேண்டும் என்ற
 பேராவலால் -
 திந்தச் சூ நூல் உங்கள் கராவிகளில்
 தவழிக்ரது-

எங்கள் கலைகளை மறந்து
 முன்னோர் காட்டி வைத்த
 முறைகளைத் துறந்து -
 கண்டீத காட்ச கொண்டீத
 கோலம் என்று குறுக்ய வட்டத்துள்
 கண்ணரண்டும் வற்றுச் சுத்தரம்
 கொள்ள முனையும் - அந்யாஸமயன்
 பாற்பட்டு நற்கும் எங்கள் கிணங்

சபுகத்துக்கு -

கூடுவே வழியென்று தினிய பாகத
காட்ட முனைந்த கவிடீமகள்மான்கரை
கல்விப் பூலம் நீற்கும் சலபீர் வரம்லாக
முன்ஞாறுத்தக் காட்ட முனைந்தகுக்கிறாம்.
பாரத என்னும் அந்தம்
பைந்தமத்தீஸ் பேராற்றன் பகடமல்களை
முற்று முழுதாக முன்ஞாறுத்த முடியவல்லை -
அவ்வாற்றல் - சல - சறு துள்ளன் மட்டுமே
திங்கு வெள்க் கொண்டிரப்பட்டுள்ளன.
ஆடசபற்ற அறியவுற்றிறாம் - அவ்வளவுதான்.

கவி பாரதப்பன் கனவுகள் கூறும்

கிந்துால்ல் -

“பாரதக்கைப் பயல்லோம்” எனும்
தலைபிழல் தரு.அ.வாசுதேவா திட்டிய
கவி ஒவியம் முதல்ல் கிடம்பெறுகன்றது
தொடர்ந்து
“தமிழுக் கவிகத மரமல் பாரத ஏற்படுத்திய
தாக்கம்” எனும் தலைபிழல்
தக்க பெருந்தமத்துக்கவிஞர்
ஸோ.பத்மநாதன் திட்டிய தத்தக்கும்
கட்டுரை அமைக்கிறது.

ச.ச.சல்வரமணன் ஆக்கிய

“பாரதயாகும் வாழுக்கை உண்மைகளும்”

எனும் சொல்லீலாவியமும் -

க.க.ஏ.வெங்கள் வகைந்த

“பாரத பாடல்களில் தடியிச்சும்”

என்னும் கட்டுரையும்

தொடர்ந்து கிடம் பெறுகன்றன.

அதைத் தொடர்ந்து -
 சோ.கோகுலன் வரைந்த
 “கவியிள்ளி” என்னும் கட்டுரையும்
 ச.மார்க்கண்டு வடிவிலும்
 “பாரத பாடிய பள்ளி எழுச்சு”
 என்னும் ஆயிவும் அடிகுடையில்லை.
 வே.உதயகுமார் எழுதிய
 “பாரதியும் கல்வியும்” என்னும் கட்டுரையும்
 க.ரஜின் காந்தன் தீட்டியிட்டத்
 “பாரதியும் பைண் வீடுதலையும்”
 என்னும் கட்டுரையும் தொடர்ந்து வருகின்றன.
 பா.வக்னேஸ்வரன் பார்ந்து ஈந்த
 “தீசு வீடுதலை” நூல்ல் தொடர்ந்து
 நன்று அடிகு சமிக்ரது.
 த.நாடீகல்வரன் வடிவிலும்
 “பாஞ்சால் சபத தர்சனம்”
 அடுத்துவர -
 கலாந்த ஸ்ரீ பிரசாந்தன் வரைந்த
 “அமர ஊடிலி” நூலுக்கு
 அடியா வரத்ந்து நிறைவாக
 கிட்ட வெறுக்ரது.

“கம்பனி கைப்பிழிபூடு” என்னும்
 எவ்விகள் திலக்கிய அனையன் முதல் நூலுக்கு
 நீஷ்கள் ஈந்த பேராதரவு
 தொடரும் முயற்சகளுக்கு தூண்டேகாலாய்ன.
 எமது முயற்சகளுக்கு ஆக நல்கச் சறப்பத்து
 வடிநடத்தும் திறையருள் பர்ந்து -
 தோகுக்குத் துணையாக நன்று
 தொடர்வடிக்குப் பலங் சீர்க்கும்

தூய திதியங்களுக்கு நன்ற சொல்ல
 “அசத்கீர்த்தனை”, “கம்பன்சி கைப்பிடிப்பாம்”
 என்னும் எட்டு சூல் நூல்களின் வர்ணசாஸ்திரம்
 தென்மராட்ச திலக்கிய அண்மையராகிய நாம்
 “பாரதஸயி பயல்லோம்” என்னும்
 தூசு சறுவெளிட்டையும் உள்கள் கருவிகள்
 தவடு வட்டுக்கிழாம்.

நல்லன வாழுத்தியும் - நன்மை கருத
 வருட் வழக்கள் காட்டியும்
 எட்டு புயற்சகளை ஆக்கவுக்கும் உள்கள்
 நல்லாதாவது - கிந்றநாவுக்கு
 பலம் சூர்க்கும் என்னும் நம்பக்கையோடு
 தட்டுஞ்செய்ச் பாதங்கள்
 அவள் தவமகன்ன் குக்கிபாடும் கூச்சறுபடைப்பை
 படையல் செய்க்கிழாம்.

நன்றி

கிராம்புவில்,
 சாவகர்ஸேரி,

வணக்கத்துடன்
 தென்மராட்சி வெக்கிய அணியினர்.

2018.11.10

முன்றுறை

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே
இன்பத் தேவ்வந்து பாய்து காதினிலே...”
என்று தமிழ்மொழியைத் தேனின் இனிமைக்கு
ஒப்பிட்ட மகாகவி பாரதி தமிழை தமிழ் மக்கள்
இனிமை சூன்றாமல் பேசுவதற்குச் சுதந்திரம்
கொடுத்த உயர்வினால் மக்கள் மனங்களில்
நிலைத்து நிற்கும் பாங்கு பெற்று மிளிர்கின்
ரான், பாமர் முதல் பண்டிதர் வரை படித்தின்
புறத்தக்க விதத்தில் கவிபுனைந்து புதுமைக்
கவிஞராகத் திகழ்கின்றான். அதுமட்டுமன்றி
தம்முன்னோர் கவித்திறனையும் புகழ்ந்து
பாடும் திறன் நினைந்து இன்புறத்தக்கது.

“யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல்
வள்ளுவர் போல் இளங்கோவைப் போல்
பூமிதனிலே யாங்கணுமே பிறந்ததில்கலை...”
என்பது பாரதியின் புகழ்மாலை.

இத்தகு கவிஞரின் கவிதைகள் கால
வெள்ளத்தால் கரையாமல் உருக்குகல

யாமல் இன்றும் சிந்தனைக்கு விருந்தளிக்கும் திறத்தை எமது சிற்றறிவால் சிந்தித்த சிந்தனையின் வெளிப்பாடே “பாரதியைப் பயில்வோம்” என்ற இச் சிறு நூல். இங்கு பாரதியின் பல முகங்களையும் அவனது மேதா விலாசத்தையும் கண்டு காட்ட முற்பட்டுள்ளோம்.

இன்றைய தொழில்நுட்ப யுகத்தில் “தெறி”யமுத்தித் தொழில் புரியும் உலகில் எம் இளையோர் இலக்கியப் பயிற்சியிலிருந்து விலகாதிருக்க வேண்டும் என்ற உயர்வான எண்ணமே எமது தென்மராட்சி இலக்கிய அணியின் இத்தகைய பணிகளுக்கு வித்திழுகிறதென்பேன். இலக்கியங்களிலே படைக்கப்பட்டு பரினாமிக்கப்படுகின்ற பாத்திரங்களின் எண்ணால் களையும் இப்பாத்திரப் படைப்புக்களின் பண்பட்ட விழுமிய சிந்தனைச் சிதறல்களையும் எமது இளையோர் கற்றுத் தெளிந்தால் உயர்ந்துதோர் சமுதாயத்தை கட்டிக் காத்திட முடியும் என்பது இத்தகைய வெளியீடுகளுக்கான உயர்வான பயன் என்பேன்.

சுதந்திரம், சமயம், சமூகம், வீரம், மானிட நேயம், பல்கலை என்றெல் லாம் பாரதி இயற்கையோடியனைந்து படைத்த கவிதைகளை எமது அணி யினர் தமது அறிவிற்கு விருந்தாக்கித் தாம் பெற்ற இன்பத்தை நம் இளைஞர் சந்ததிக்கு கைமாற்றும் சிறப்புக்களோடு இந்நூலின் கட்டுரைகளை அமைத் திருப்பது காலம் எம்க்குத் தந்த கடப்பாடு என்றே கருதுகின்றோம்.

“கம்பனீஸ் கைபிடிப்போம்” என்ற கம்பராமாயன் கதாபாத்திரங்களின் காட்சிப்படுத்தல்களுக்கு அடுத்ததாக “பாரதியைப் பயில்வோம்” உங்கள் கரங்களுக்காய்ப் பயணிக்கின்றது. இந்நூலை பிரசவித்தது போல தென்மராட்சி இலக்கிய அணி அன்னை இன்னும் பல நூல்களைப் பிரச விப்பாள் என்ற நம்பிக்கையோடு இந்நூல் பற்றிய ஆலோசனைகளை இலக்கிய ஆர்வலர்களிடமிருந்து எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்றோம்.

இந்நூலுக்கான கட்டுரைகளை ஆக்கித்தந்த கட்டுரையாசிரியர் களுக்கும் அழகுற அச்சவாகனமேற்றித்தந்த யாழ்ப்பாணம் “எவகிற்ன்”

அச்சகத்தின் உரிமையாளருக்கும் பணியாளர்களுக்கும் நன்றி கூறுகின் ரோம்.

முடிவாக, இந்நூல் இளையோரின் இலக்கியப் பசிக்கு இனிமையான ஆகாரமாக அமைந்து எழில் மிக்க சமுதாயத்தை கட்டியெழுப்ப வேண்டும் என்று இறைவனைப் பிரார்த்திப்பதோடு, இந்நூலிற்கான ஆதரவை நல்கி பயணம் தொடர வழிசமைக்க வேண்டுமென இலக்கிய ஆர்வலர்களை வேண்டுகின்றேன்.

‘என்றுமுள தென்றமிழ் கியம்பி திசை கொள்வாம்’

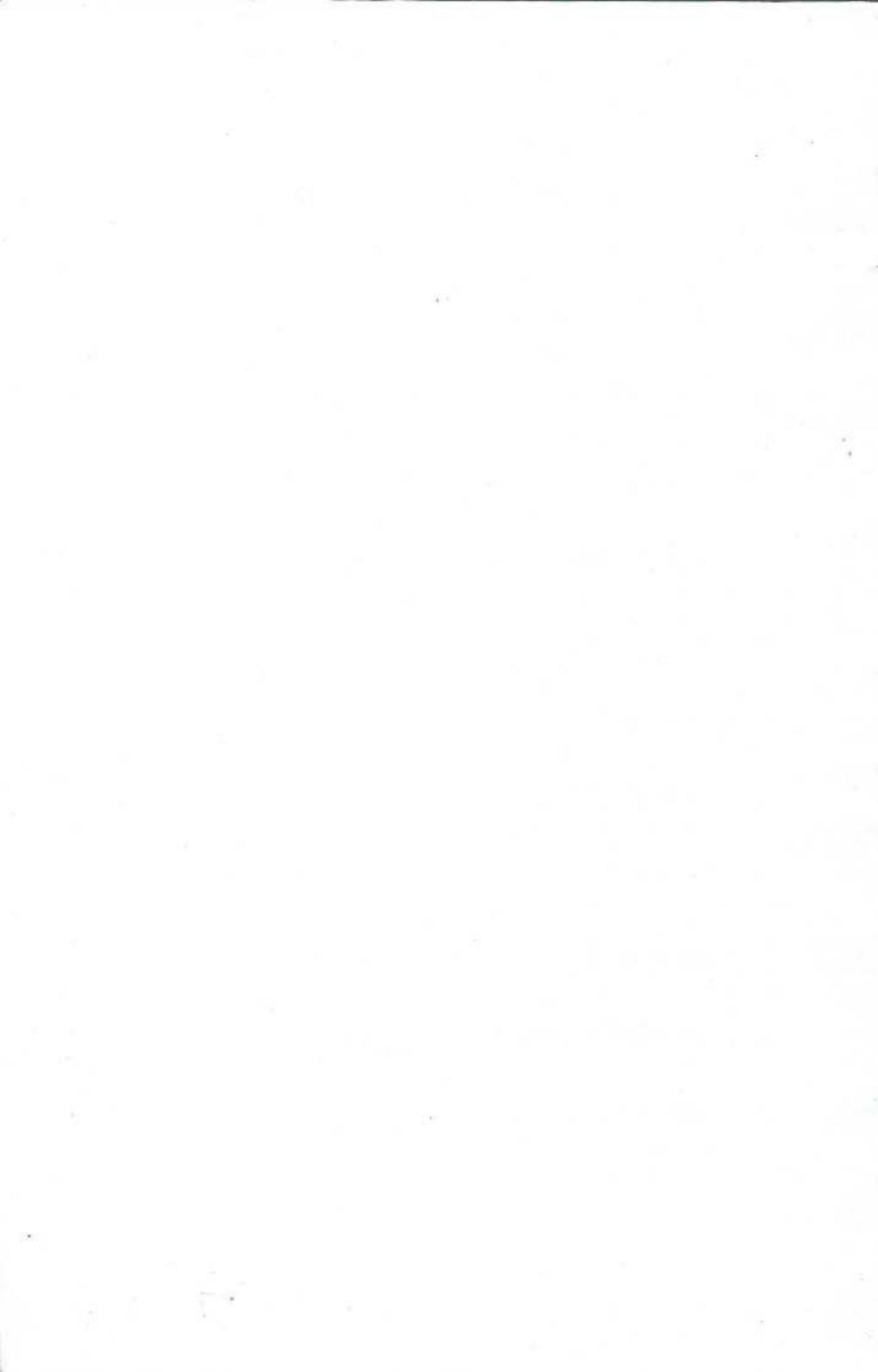
இலக்கிய அணி
சாவகச்சீரி
2018.11.10

க.நடைஸ்வரன்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

★	பாரதியைப் பயில்வோம்	01
	கம்பநேசன் அ. வாசதேவா	
★	தமிழ்க் கவிதை மரபில் பாரதி ஏற்படுத்திய திருப்பம்	07
	கவிஞர் சோ. பத்மநாதன்	
★	பாரதியாரும் வாழ்க்கை உண்மைகளும்	15
	திரு. செ. செல்வரமணன்	
★	பாரதி பாடல்களில் தெய்வீகம்	23
	திரு. க. க. ஈஸ்வரன்	
★	கவியுள்ளாம்	37
	திரு. சோ. கோகுலன்	
★	பாரதி பாடிய பள்ளியெழுச்சி	43
	திரு. ச. மர்க்கண்டு	
★	பாரதியும் கல்வியும்	55
	திரு. வே. உதயகுமார்	
★	பாரதியும் பெண் விடுதலையும்	64
	திரு. க. ரஜனிகாந்தன்	
★	தேச விடுதலை	71
	திரு. பா. விக்னேஸ்வரன்	
★	பாஞ்சாலி சபத தரிசனம்	84
	கவிஞர் த. நகேஸ்வரன்	
★	அமரவாழ்வு	97
	கலாநிதி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்	

பாரதியைப் பயில்வோம்

கட்டுப்பூசன் டி. வாசுதேவா

2

உலகினை ஆக்கி நன்றே உவந்ததைக் காத்து நாளேம் அலகிலா விளையாட்டோடு அருளினை ஈயும் வள்ளல் சிலம்பணி பாதுந்தன்னில் சிந்தத வைத்தேத்துகின்றோம் நலந்திகள் பாவின் வேந்தன் நற்றமிழ்க் கதையைக் கூற.

வேறு

உலகெலாம் ஒன்றாய்க் கூழி உவந்துயர்வெய்த என்று நலமுறக்கவிதை யாத்த நற்றமிழ்க்கவியே! நாங்கள் பலமென்பற்ற வல்ல பாரதிப் பெயரோய் உன்னை குலமுறை வழவாதென்றும் குவலயம் போற்றல் செய்து.

வேறு

தக்துவம் கவிதை நீதி
தனித்தனிப் புதுமை என்று
வித்துவம் காட்டிப் போன
வீறுடைப் புலவன் துன்னை
நித்தமும் தொழுது பாழி
நியைவுறக்கற்று வாழ்வோம்
மத்தெனக்கவிதை கொண்டு துமிழ்க் கடல்
கடைந்த மேன்மை பொற்பெனப் போற்றல் செய்வோம்.

வேறு

புண்ணியம் செய் துமிழனங்கு பொலிவு காண

பூதலத்து அழகம் நிலை அகன்று போக
திண்ணனிய நற் துமிழ்வேந்தன் தீர் ஞானி

தீஞ்சலை நற் கவிபடைக்கவந்தான்வாழி
எண்ணிய நற் கலை பலவும் எளிதில் ஒதி

ஏறெனவே நிமிர் நடைகள் கொண்டு ஏகி
கண்ணெனவே துமிழ்தன்னை கருதி வாழ்ந்தான்
கால் பற்றித் துமிழ் பயில்வோம் கனிந்து வார்ர

அந்தணர் தம் குலமரபில் அழகாய்த் தோன்றி

அருமறைகள் யானையுமே தெளிவாய்த் தேழ
மந்து புகழ்த் துமிழ் நுால்கள் மூழ்கித் தேறி

மழுநிலவாம் துமிழ்த் தாயைப் போற்றல் செய்தான்
ஐந்தகலை நிறை பொழுதில் அன்னை தன்னை

அவனிமிகசை கிழந்துழன்று அவதி கண்டான்
விந்தையுறக்கவி புனைந்து வியக்கும் வண்ணம்

விறல் வேந்தன் “பாரதி”யாம் பட்டம் பெற்றான்

நெல்கலை நகர் பள்ளியிலே கற்றுத் தேறி

நீண்டநெஞும் புகழ்மாலை தன்னைச் சுடி
செல்லம்மாள் என்ற திருத் தையல் தன்னை

செகம் போற்றத் திருமணந்தான் செய்தான் வாழி
நல்லெழில் சேர் செல்லம்மாள் அகலை ஏழும்

நாயகனார் பன்னிரண்டு வயதினோரும்
கில்லறத்தில் கிணைந்தார்கள் இன்பங்கொண்டார்
கிருசெல்லப் புதல்வியரை என்றே வென்றார்

பதினாறு வயது வரத் தந்தை நீத்தார்
 பதைப்பதைத்துப் பாவியென நொந்தே போனான்
 விதிவானில் வெந்தயலைந்து வெம்பித் தேம்பி
 வெய்ய துயர்க் கடலைடந்து ஏந்து மீண்டான்
 கதியாக இருந்தவர்கள் கனவாய் ஆனார்
 காற்றிழந்த பந்தியெனப் போல் சோர்ந்தான் பாவம்
 நதி போலக் கவிதை யுள்ளாம் நவிவுற் றேங்கி
 நாதியற்றுக் கிடந்ததுவே ஜயோ பாவம்

தாயு மில்லைத் தந்தை யில்லை தனிமை நீக்கி
 தக்க துணை நல்குதற்குக் குப்பம்மாளாம்
 நேய மிகு அத்தை யவள் நேரில் வந்தாள்
 நேர் கலைகள் கற்றுயனரக் காசிக் கேற்றுக்
 துாய துணை புரிந்து நின்று துயரம் நீக்கி
 துறை நுால்கள் பல தேழி ஏற்றங் காண
 மேயவகைப் பொருள் பணங்கள் ஈந்து காத்து
 மேன்மையுறு பணிசெய்தாள் நலமே வாழி

எட்டய புரத் கரசன் அழைப்பை ஏற்று
 எழிலார்ந்த அறிஞன் இவன் கவிஞராக
 பட்டுடுத்துப் பதவியிலே இருந்து பார்த்தான்
 பணியினிலே பற்றிழந்து சொற்ப நாளில்
 விட்டு(அ)கள்று விருப்பமுறப் பாக்கள் யாத்து
 விஞ்சு புகழ் விவேகபானு ச் சஞ்சியகக்காய்
 மட்டில்லாக் கவி தந்தான் மகிழும் வண்ணம்
 மனிதகுலச் சிறுமைக்குப் போட்டான் சுண்ணம்

மதுயரை நகர்ச் சேதுபதி கல்விச் சாலை
 மான்புறுநல் தமிழாசாள் பதவியேற்று
 குகுகலமாய்த் தமிழ் புகட்டிக் குறைகள் நீக்கி
 குற்றுயிராய் கிடந்து மணித் தேசந்தன்னை

புதுக்கம் பெறச் செய்வதற்குப் பொய்க்கம் போக்கி
 போற்றங் நல் வழிகாட்டும் பொறுப்பு ஏற்று
 பொதுப்பணிக் காய்ப் பத்திரியை ஒருசானாக
 பொற்புறுநற் பணியேற்றான் தேசம் வாழ

தேசபற்று மொழிப்பற்றுத் தெய்வ நாட்டம்
 தேடுபொருள் யாகவயுமே எடுத்துச் சொல்லி
 பாசமுற்ற பிள்ளை நலம் காதல் மாட்சி
 பான்கமை மிகு இயற்கை நெறி பாரின் மேன்கை
 வேசமுற்ற மாணிடரின்வஞ்சப் போக்கு வேண்டுபல
 வாழ்க்கை முறை வறுகை நோய்கள்
 நாசமுற்ற அழிமை நிலை நலிவு தோல்வி
 நாழனர் யாகவயுமே பாட்டில் சொன்னான்

அந்தியரை எதிர்க்க வல்ல துணிவினோடு
 ஆறியரே வீரியரே எழுமின் என்று
 இந்தியரை எழிச்சிபெறச் செய்த மேலோன்
 எனாழு அழிமைநிலை கணளாந்து போக்கி
 வெந்தெழுந்து வேட்கையுடன் புரட்சி நாழ
 வேண்டி நின்ற சுதந்திரத்தை வென்று வாழ
 முந்து குணை செய்து நின்ற முனிவு வாழி
 மூப்பில்லாப் பேறுடையாய் என்றும் வாழி

சாதி மதச் சன்னடக்கனைச் சாழச் சாழ
 சமவுடமைச் சித்தாந்த விதையைத் துாவி
 போதிமரப் புத்தனைப் போல் ஞானம் ஓதி
 போற்றங் நற் தத்துவங்கள் பூமிக்கீந்தான்
 நாதியற்றுக் கிடந்த நாட்டை நாதமாக்கி
 நல்ல கிசை பெருகி எழும் வழியைக் காட்டி
 வேதியத்தை விட்டு விட்டு வேதும் சொன்னான்
 வேண்டுவன செய்க என எல்லாம் சொன்னான்

மங்கையர்கள் ஏற்றமறும் வழிகள் சொன்னான்
 மதிப்பார்ந்த அவர் நடத்தை வகுத்துச் சொன்னான்
 துப்ப குணம் கொண்டவராம் துரவி யாது
 தக்க கல்வி கொண்டுயர்ந்து தழைக்க வேண்டும்
 பொங்களுள் சேர் பூவையரின் புனிதும் மேன்மை
 பூவுலகில் யாவருக்கும் தெரிதுல் வேண்டும்
 எங்களினம் ஏற்றமறும் கிவற்றை நாடுன்
 எல்லோரும் கிவை காப்போம் விரைவில் என்றான்

பத்திரியைக் குறைபுகந்து பாரைக் காக்க
 பற் பலதாம் கட்டுரைகள் கவிதை நூல்கள்
 வித்துவமாய் கிவை புனைந்து வெளியீடாக்கி
 வீரியமாய் அந்நியரை எதிர்த்தான் வாழி
 புத்தழிமைக் கொருமைகளை ஏசிப் போக்கி
 புனர் வாழ்வு தமிழர்க்குத் தந்தான் பேணி
 நித்தியமாய் நிமிர் நடைகள் நிலத்தில் யார்க்கும்
 நீங்காத புழை சேர்க்கும் என்றே சொன்னான்

உற்ற குறை எதுவெனிலும் உரத்துச் சொல்லி
 உண்மை வழி யாவரையும் நடத்திச் சென்றான்
 பற்றுடனே பல கவிகள் பாருக் கீந்து
 பாமரநும் ஏற்றமற வழிகள் செய்தான்
 நற்த் குறையாய் நும் மொழியை நாங்கள் எண்ணி
 நலமோங்க அதைக் காக்கும் பற்றைத் தந்தான்
 பொற்புடனே புவித் தாயை போற்றல் செய்து
 பொய்மையிலாப் புழை பெற்றான் பேரே பெற்றான்

வறுமையிலே வெந்தெழுந்து வாட்டங்கள்டு
 வாழுநியலைத் துன்பங்கள் பலதைப் பட்டு
 குறைகளிலும் குன்றாத குணங்கள் கொண்டான்
 குரும்பநிலை கடந்து நின்று தேசங்காத்தான்

நிறைதவுத்தில் நீண்டநிலை மெளனம் காத்து
 நிலவுலகில் தெய்வீகக் காட்சி பார்த்து
 பொறை மிகுந்த ஞானியைப் போல் புவியின் மீதே
 பொற்பாக வாழ்ந்தானே கவியின் வேந்தன்

காலனுக்கும் அஞ்சாத துணிவினோடு
 கம்ரீரமாகக் தன் கருத்தை நாட்டி
 பாலருக்கும் புரிய வல்ல பாக்கள் யாத்து
 பாருக்காய் வாழ்ந்தவனே பாவின் ஏறே
 வேலுக்கும் வேலான சுர்ணமச் சொற்கள்
 வேதம் போல் கும் மண்ணில் வாழும் என்றும்
 பாலம் போல் ஒங்கும் உன் பாக்கள் யாவும்
 பார்விட்டுப் போவோம் நாம் தேவர் நாடும்

இங்ஙனமாய்க் கவியாத்த எங்கள் வேந்தன்
 எண்ணரிய பணிபேணி ஏற்றஞ் சேர்த்து
 பொங்கஞ்ஞாலால் பூவுலகு பேணும்நாளில்
 பங்கமறு யானையினால் வீசப் பெற்றான்.
 தங்குபுகழ்த் தரணியெலாந் தவித்து ஏங்க
 தன் வினையை முழுத்தானே ஜேயோ! பாவம்
 எங்களாவர் விதி கிதுவேல் எதனைச் சொல்லோம்
 கிவன் பிரிவை மறப்பதற்கு எதனைக் கொள்வோம்

முந்து தமிழ்த் துணை வேந்தன் கவயம் நீத்தான்
 மூப்பில்லாக் கவிதூந் தோன் முழுமை உற்றான்
 அந்தமிலா அரும் பாக்கள் அனைத்தும் பேணி
 அருமறை போல் ஒங்கந்திருக்கும் பொருள்கள் தேய
 விந்தைமிகு வாழ்வதனைக் கொள்வோம் சூழ
 வீராந்த புவனனவன் வழியை நாழ
 சிந்து கவி தந்துவனை வந்திப் போமே
 சிறப்பாக இவ்வுலகில் சீர் கொள்வோமே

தமிழ்க் கவிதை மரபில் யாது ஏற்படுத்திய திருப்பம்

கவிஞர் சோ. பத்னாதன்

நீண்ட தமிழ்க் கவிதை மரபில் சுப்பிரமணிய பாரதி ஒரு திருப்பு முனையாக - யுகந்தியாகக் கொண்டாடப்படுகின்றான். அவன் செய்த புரட்சி, புதுமை, எத்தகையது எனக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

புலவன் ஒரு நூல் செய்யுங்கால், தன் முயற்சி வெற்றியடைய வேண்டி, கடவுள் வாழ்த்துப் பாடுதல் மரபு. திருவள்ளுவர், இளாங்கோ, கம்பர், சேக்கிழார் தொடக்கம் பிற்காலத்தில் சிற்றிலக்கியம் செய்தவர்கள் வரை இம்மரபைப் பின்பற்றி வந்துள்ளனர். பரிபாடல், கலித்தொகை முதலிய (சங்க) இலக்கியங்களிற் கூட அருமையான கடவுள் வாழ்த் துக்கள் காணப்படுகின்றன. கடவுள் வாழ்த்துப்பாடும் அதே சுடுபாட்டோடு, தேசத்தை - தாய்த்திருநாட்டை - பாடியவன் பாரதி.

“தமிழ்த்திருநாடதுனைப் பெற்ற எங்கள்
தாயென்று கும்பிடழ பாப்பா
அமிழ்தின் கிணியதழ பாப்பா – நும்
இன்றோர்கள் தேசமழ பாப்பா!”

என்றும்

“பாஞக்ஞளே நல்ல நாடு – எங்கள்
பாரத நாடு”

என்றும்

“வந்தே மாதரம் என்போம் – எங்கள்
மாநிலத் தாயை வணங்குதும் என்போம்!”

என்றும் அவன் ஓங்கி, உரத்துப் பாதனான்.

திருப்பள்ளி எழுச்சி என்பது பக்தித்துறையில் ஒரு பாவனை. உலகையெல்லாம் படைத்தும், காத்தும், கரந்தும் விளையாடும் இறைவன் நம்மைப் போல் பள்ளி கொள்கின்றான். அவனை அதிகாலை துயில் எழுப்புவதாகப் பாவித்துப் பாடுவது இவ்விலக்கியம். மாணிக்க வாசகர் பாடிய திருப்பள்ளியெழுச்சியும் தொண்டரமிழ்பொடியாட்டவர் பாடிய திருப்பள்ளியெழுச்சியும் மிகப்பிரசித்தமானாவை. தேச விடுதலையை முன்னிறுத்திய பாரதி பாரதமாதாவுக்குத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடு கின்றான்:

“பொழுது புலர்ந்தகு யாம் செய்து துவத்தால்
புன்னமை யிருட்கணம் போயின யாவும்
எழுபசும் பொற்சுடர் எங்கனும் பரவி
எழுந்து விளங்கிய(து) அறிவெனும் இரவி
தொழுதுகண வாழ்த்தி வணங்குதற் கிங்குன்
தொண்டர் பல்லாயிரர் சுழ்ந்து நிற்கின்றோம்
விழிதுயில் கின்றகண இன்னுமெம் தாயே!
வியப்பிது காண் பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே! ”

பாரத மாதா தன் பண்டைப்பெருமையை மறந்து உறங்கிக் கிடப்பதாகவும், விடுதலையை வேண்டி அவள் மக்கள் எழுந்திருக்கும் போது அவள் உறங்குவது வியப்பு என்றும் ஓர் உள்ளீட்டை வைக்கின்றது இந்தக் கவிதை.

மாணிக்க வாசகர் அருளிய பதிகங்களுள் ஒன்று திருத்தசாங்கம். சிவபெருமானுடைய பெயர். நாடு, ஊர், ஆறு, மலை, ஊர்தி, படை, முரசு, தார், கொடி ஆகிய பத்து அங்கங்களுக்கும் வகைக்கு ஒன்றாக ஒரு வெண்பாப் பாடியுள்ளார் வாதவூர். பாரதியோ பாரதமாதவிற்குரிய பத்து அங்கங்களையும் குறிப்பிட்டு பத்து வெண்பா பாடுகிறார். இரண்டு தசாங்கங்களையும் ஒப்பீடு செய்யுமுகத்தால் “முரசு” என்ற அங்கத்தை கவிஞர்கள் இருவரும் எவ்வாறு பாடுகின்றனர் என்பார்க்கலாம்:

“இன்பால் மொழிக்கிள்ளாய் எங்கள்

பெருந்துறைக்கோன்

முன்பால் முழங்கும் முரசியம்பாய் – அன்பால்
பிறவிப்பகை கலங்கப் பேரின்பது தோங்கும்
பநுமிக்க நாதுப் பறை”

இது மாணிக்கவாசகர் பாடும் முரசு.

நாதுப்பறை சிவன்கையிலிருக்கும் - மருகம் பாரதமாதாவின்
முன்றிலிடை முழங்கும் முரசைப் பாடுகின்றான் பாரதி. அந்த முரசு வேத
முரசு அது “சத்தியம் வத, தர்மம் சர்” என்று முழங்குகிறது.

“ஓயச மரகதுமே! அன்னை திரு முன்றிலிடை
ஓயச வளர் முரசம் ஓதுவாய்! – “பேசக்கலோ
சத்தியமே, செய்க தருமமே” என்றொலி செய்
முத்தி தரும் வேத முரசு”

தொல்காப்பியர் “வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும்
நல்லுலகம்” எனத் தமிழ் நாட்டின் எல்லைக்களை வரையறை செய்தார்.
பாரதியும் இதை அடியாற்றியே.

“நீலத்தியரை கடல் ஓரத்திலே நின்று
நித்தும் தவம் செய் குமரி எல்லை - வட
மாலவன் குன்றம் ஒவற்றிடையே - புகழ்
மண்மிக்கிடக்கும் தமிழ் நாடு!”

என்று பாடனான். தமிழ்நாட்டுக்கப்பாலூள்ள சில நிலங்களிலும்
பிற்காலத்தில் - தமிழ் வழங்கியது என்பதை நன்னூற்காண்டிகை
யுறையில் வரும். ஒரு மேற்கோட்செய்யுள் காட்டுகிறது.

“சிங்களம், சோனகம், சாவகம், சீனம், குஜராதுகம்,
கொங்கணம், கன்னடம், கொல்லம், தென்னாங்கம்,
கலிங்கம், வங்கம்,
கங்கம், மதகம், கடாரம், கவுடம், கருங்குசலம்
துங்கும் புகழ்த்தமிழ் சுத்தபதி னேழ்புவி தூமினையே”

சமய ரீதியில் தமிழர்களுக்கு, தமிழ் வழங்காத அயோத்தி, காயா, காசி, வடமதுவரை, துவாரகை முதலிய தலங்களோடு தொடர்பிருந்தது. ஆனால் பாரத நாட்டிற்கு வெளியே சங்க காலத்தில் யவனர்களோடும் சோழர் காலத்தில் கடாரம் முதலிய தூரகிழுக்கு நாடுகளோடும் வணிக, கலாசார உறவுகள் நிலவியதுண்மையே எனினும் ஜரோப்பியர் வருகைக்குப் பின்னரே மேற்குலகம் பற்றிய பிரக்ஞை தமிழருக்கு ஏற்பட்டது. தமிழக் கவிதைக்கு ஓர் “உலக நோக்கு” ஏற்படுகின்றது. இந்தத் திருப்பத்தைக் கொண்டு வந்தவன் பாரதி. ரஷ்யப் புரட்சி பற்றி, பெல்ஜியம் பற்றி, இத்தாலி பற்றி, பிஜித் தீவு பற்றியெல்லாம் தமிழக் கவிதை பேசத் தொடர்கியது. பாரதி என்ற மகாகவி இமய வெற்பில் ஏற்றினின்று உலகைப் பார்த்தான் என்று சொல்லத் தோன்றுகின்றது.

இந்திய மரபில் கலைஞர்கள் தம்மை முதன்மைப்படுத்தவதில்லை. தங்கள் பெயர்களையும் போடுவதில்லை. தமிழ் நாட்டின் கோயிற் சிலைகளைச் செதுக்கிய சிற்பிகளையாம் அறியோம். Anonymity is a virtue in India” என்று V.S. Naipail India - a wounded civilization என்ற நாலில் குறிப்பிடுகின்றார். இதற்கு என்ன காரணம்? இந்தியனுடைய உள்ள ணர்வில் கலந்த ஆண்மீகம், தன்முனைப்பு - ஆணவும் - தவிர்க்கப்பட வேண்டியது என்று சொல்கிறது.

புலவர்களைப் பொறுத்தவரையில் தம் பெயர்களைக் குறிப்பிட டாலும். தம் சொந்த வாழ்க்கை பற்றி பேசுவது மிகக்குறைவு. கம்பனு டைய மனைவியைப் பற்றியோ சேக்கிழாருடைய துணைவியைப் பற்றியோ எமக்கு ஏதும் தெரியாது. அம்பிகாபதி கதை அதன் அவலச் சுவையால் நிற்கிறதே தவிர. அதில் புணைவு மிகுதி. பிற்காலப் புலவர்களின் தனிப்பாடல்கள் சில அவர்கள் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த சில சம்பவங்களைச் சுட்டிக்காட்டுகள்றனவே தவிர விரிவான வரலாறு கிடைப்பதாய் கிள்ளை. காளமேகம் தெனுங்கத் தேவடியாள் ஒருத்தியோடு ஓர் கிரவைக் கழிக்கப்போய், தான்பட்ட பாட்டை (மொழிப்பிரச்சினை.)

நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் தாம் நோயுற்ற காலை தம் மனைவி செய்த பணிலிடைகளை நெஞ்சுருகப் பாடுகிறார். இவை யெல்லாம் புறனடைகள். உண்மையென்னவென்றால் தமிழ்க் கவிஞர்கள் தம்மைப் பற்றி - தம் சொந்த வாழ்க்கை பற்றி - சொல் வதில்லை. இந்த மரபைப் புரட்டிப் போட்டவன் பாரதி. இந்தப் புதுமைக்கான உந்துதல் ஆங்கில மகாகவி உவேர்ட்ஸ் வோத்திலிருந்து வந்திருக்கலாம். அங்கேயும், 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை கவிஞர்கள் தம் சொந்த வாழ்க்கை பற்றி முச்சு விடவில்லை.

"His (Wordsworth's) introduction of autobiography into poetry as a central theme was quite unfamiliar to readers of English poetry..." என்று R.O.C. Winkler குறிப்பிடுவார்.பாரதி சுயசரிதை பாடனான். தன் பிள்ளைப் பருவத்துக் காதலைப் பாடனான்.

“ ஆதியரத் திரு நாளோன்றிற் சஸ்கரண்
 ஆலயத் தொரு மண்டபந் தன்னில் யான்
 சோதி மாணோடு தன்னந்தனியனாய்
 சொற்களாழியிருப்ப, மற்றஸ்கவள்
 பாதி பேசி மறைந்து லின் தோன்றித்தன்
 பங்கயக்கையில் மைகொணர்ந்தே ஒரு
 சேதி: நெற்றியில் பொட்டுவைப்பேன் என்றாள்
 திலகமிட்டனள், செய்கை அழிந்தனன்.”

தந்தை ஆங்கிலம் கற்பதற்காக. திருநெல்வேலிக்கு அனுப்பியதும். அதனால் பொருட்செலவு ஏற்பட்டதேயொழிய நன்மை விளையவில்லை என்றும் அக்காலக் கல்வி முறையை. பாரதி சாவேதும் சுவாரஸ்யமான விஷயங்கள். பாரத நாட்டின் பண்டைய பெருமையை அறியாது மேனாட்டு வரலாறுகளை நெட்டுருப்போடும் கல்வியை “பேடிக் கல்வி” என்று அவன் பழிக்கின்றான்.

தனக்குத் தந்தையார் செய்து வைத்த பிள்ளை மணத்தை “நினைக்க நஞ்சம் உருகும், பிறர்க்கிடை நிகழ்த்த நாநனி கூசும்” என்று புழங்கும் கவிஞர், தந்தையின் மறைவையடுத்து, தன்னைச் சூழ்ந்த வறுமையைப் பாடுகிறான்.

புதுச்சேரியில் வாழ்ந்த காலத்தில் தான் சந்தித்த குள்ளச்சாமி, கோவிந்த ஸ்வாமி, யாழ்ப்பாணத்து ஸ்வாமி முதலிய சித்தர்களைப் பற்றியும் தன் சுயசரிதையிலே குறிப்பிடுகிறான். பாரதியின் சுயசரிதை தமிழ்க்குப் புதுவரவு.

இவை அனைத்தையும் விட முக்கியமானது தமிழ்க் கவிதையின் வடிவத்தில் பாரதி செய்த மாற்றம். இது ஆங்கிலக் கவிதையில் உவேர்ட் ஸ்வோத் செய்த பூர்ச்சியோடு ஒப்பிடத்தக்கது. அரசனவகளிலும் பண்டிதர் களிடமும் தலபுராணங்களிலும் சிறைப்பட்டுக்கிடந்த தமிழ் கவிதையை சொற்ப எழுத்தறிவுடைய பாமரனும் தொழிலாளியும் கேட்டுச் சுலைக்க வகை செய்தவன் பாரதி. இது தற்செயல்லல், பிரக்ஞா பூர்வமாகச் செய்யப்பட்டது. பாஞ்சாலி சபதத்தின் முகவுரையிலே பாரதி செய்த பிரகடனம் பிரசித்தமானது.

“எனிய பதங்கள், எனிய நடை, எனிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு - வெற்றினையுடைய காவியமொன்று தற்காலத்தில் செய்து தருவோன் நமது தாய் மொழிக்கு உயிர் தருவோனாகின்றான்....”

முற்காலத்தில் புலவர்கள் இலக்கியத்திற்பயிலத்தக்க சொற்கள் என சில சொற்களை மகிழமைப்படுத்தினார். இதனால் மக்களிடையே வழங்கும் சொற்கள் தவிர்க்கப்பட்டன. பேச்சு வழக்கில் உள்ள உணர்ச்சியைக் காவிவரும் சொற்களைத் தள்ளி விட்டால் இலக்கியத்திற்கு உயிர் ஏது? பாரதிக்கு முன்பே திரிகூடராசப்பக் கவிராயரும் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியும் பேச்சுத் தமிழை தம் பாடல்களிலே எடுத்தாளத் தொடங்கி விட்டனர். அவ்வழியிலே பாரதி.

“மண்வெட்டிக் சூலிதின்ன லாச்சே – எங்கள் வாள் வலியும் தோள்வலியும் போச்சே!....”
என்றும்

“பார்ப்பாகன ஜயரென்ற காலமும் போச்சே–வெள்ளைப் பறங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே..”
என்றும் பாடுகிறான். இது பள்ளுப் பாட்டு “இயிற்று”, “போயிற்று” என்று பாழனால் அப்த்தமாகவன்றோ இருக்கும்!

சங்கச் செய்யுள் பெரும்பான்மை அகவற்பாவால் ஆனது. சங்க காலத்தை அடுத்து வந்த அறநெறிக் காலத்தில் வெண்பா கோலோச்சியது. ஆழ்வார்களுக்கும், நாயன்மார்களுக்கும் கம்பளுக்கும் சேக்கிழாருக்கும் விருத்தமே வாலாயமான பாவடிவம். அருணகிரி சந்தக் கவிதையின் மன்னன். இவையெல்லாம் கற்றுவல்ல கவிஞர்கள் பயன்படுத்திய பாவடிவங்கள். ஆனால் இவற்றுக்குச் சமாந்தரமாக, பாமர்களிடையே ஏற்றப் பாட்டு. தெம்மாங்கு, கிளிக்கண்ணி, வழிநடைச்சிந்து, காவடிச்சிந்து முதலிய நாட்டார் வடிவங்கள் வழங்கி வந்துள்ளன. மதுரை வீரன் கதை, கோவலன் கதை, தேசிங்குராஜன் கதை முதலியவை வாய்மொழியாகப் பாடப்பட்டு மக்களிடையே பிரபல்யமாகியிருந்தன. மக்களுக்கப் பரிச்சய மான இவ்வடிவங்களை தன் கருத்துக்களை காவிச் செல்லும் வாகன மாகப் பயன்படுத்தினான் பாரதி. தெருவில் ஊசிகளும் பாசிமணியும் விற்கும் பெண்கள் பாடும்

“ மாயக்காரனம்மா – கிழுழைன்
மகுழக்காரனம்மா ”

என்ற நடையைப் பின்பற்றிப் பாழதுதான்

“ மாயச் சுதினுக்கே – ஜயன்
மனமினாங்கிவிட்டான்
தாயமுந்டலானார் – அங்கே
சகுனி அங்பரித்தான் ” என்ற சிந்து.

பாரதியின் புகழ் பாடும் பாரதிதாசன்.

மைந்தமிழ் தேர்ப்பாகன் இவன் ஒரு
செந்தமிழ் தேன் சிந்துக்குத் தந்தை
காடு கமமும் கர்ப்புரச் சொற்கோ
நீஞு துயில் நீக்கப் பாழவந்த நிலா....

என்றெல்லாம் அடுக்கிச் செல்வான். ஒழும், பாரதிதாசன் மதிப்பீட்டில் பாரதி “சிந்துக்குத் தந்தை” இப்படிச் சொல்வதால் பழைய பாவுடவங்களைக் கைவிட்டு புதிய வழவங்களைக் கைக் கொண்டுவிட்டான் என்று பொருளால்ல. ஒழசிரியப்பா, வெண்பா, வஞ்சிப்பா, கலிப்பா, விருத்த வகைகள், கட்டளைக் கலித்துறை, இரட்டைக்குறள் வெண்செந்துறை முதலிய எல்லாப் பா - பாவினங்களை எடுத்தாண்டிருக்கும் அவன். காவியம் பாடுவதற்கு சிந்து என்ற எளிய. வழவுத்தைப் பயன்படுத்தியது தான் மிகப்பெரும் பூர்சி. நீண்ட தமிழ்க் கவிதை மரபிலே, தான் தவிர்க்க முடியாத ஒரு மைற்கல் என்பதை உணர்ந்திருந்தமையால் தான்

“புலியனைத்தும் போற்றிடவான் புகழ் படைத்துக்
துமிழ் மொழியைப் புகழில் ஏற்றும்
கவியரசர் துமிழ் நாட்டுக் கில்லையெனும்
வகையென்னாற் கழிந்த தன்றே
சுலைபுதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது
சொல்புதிது சோதி மிக்க
நவகவிதை எந்நாளேும் அழியாத
மகாகவியது.....”

என்று தன்னம்பிக்கையோடு அவனால் பாடமுறந்தது.

பாரதியாரும் வாழ்க்கை உண்மைகளும்.

செ. செல்வராஜன்

“வாழ்க்கை பற்றிய மதிப்பீடு தான் கவிதையின் அடிப்படை” என்பது மாத்யூ ஆர்னால்டு என்கின்ற ஆங்கிலத் திறனாய்வாளரது கருத்தாகும். அவர் மேலும் கூறுகையில் “கவிதை தரும் பொருள் மிகச் சிறந்த அளவில் உண்மையினையும் புறக்கணிக்க இயலாத்தான தன்மையினையும் பெற்றிருக்கும் போது தான் சிறந்த கவிதை தனித்தன்மை பெற்றுத் திகழ்கிறது” என்கிறார் ஜ. ஏ. ரிச்சாடல் என்கின்ற மற்றுமொரு திறனாய்வாளர். “நாம் மதிப்பீடு செய்யுங்கால் பண்பாடு, சமயம், சில சிறப்பான பொருள்களில் அறிவுரை, நல்குதல், வெறி உணர்வுகளை அடங்கச் செய்தல், வாழ்க்கையின் மிகுதிப்படுத்தல் ஆகியனவற்றினை கவிதை தருகின்றதா என்பதை சீதாக்கிக் காணல் வேண்டும். கவிதை அனுபவப் பயன்களாக உள்ள இவை இல்லாவிடில் கவிதை பயன்ற ஒலியாக அமைந்துவிடும்” என்பது அவருடைய கருத்து. இத்தகைய அறிஞர்களின் கருத்துக்களை எமது வாழ்க்கை அனுபவங்களோடு பின்னி ஆராய்ந்தால் எம் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டிய உண்மைகள் மிதந் தெழும். பாரதியாரும் தன்னுடைய கவிதைகளில் வாழ்க்கை என்பது இவ்வாறுதான் ஆகவேண்டும் என்ற நிலையில் வாழ்க்கை உண்மைகளை நிறைவாக பொதித்து வைத்திருக்கின்றார்.

நெஞ்சுக்கு உரைத்தல்:

தனிமனிதன் என்பவன் சமூகத்தின் ஒரு அங்கமாக காணப்படுகின்றான். தனிமனிதனானவன் யோக்கியனாக, மேன்மை உடைய வனாக. தன்னைத்தானே ஆக்கிக் கொள்கையில் சமுதாயம் செழுமை பொருந்திப் பூக்கும் என்பது பாரதியாரது கோட்பாடு. பேய் போன்று

அலைந்து திரியும் எமது மனம் ஏதோ ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டு ஊச லாடும். புதியனவற்றைக் காணும் போது புலன் குன்றி நிற்கும். மரணம், பயம் போன்ற கீழானவற்றினைக் காணுகையில் விரைந்து அதனை நாடும். சிறிய இன்பம் ஒன்றினை வேண்டி எல்லைக்கை மீறிய பிழைகள் செய்யும். துன்பத்தில் இறங்கித் துடிக்கும். அறிய வேண்டியவற்றை அறியாது அலைந்து திரியும்.

இத்தகைய மனதிற்கு கட்டளையிடுகின்றார் பாரதியார்.

பேயாய் உழவும் சிறுமனைமே

பேணாய் என் சொல் இன்றுமதல்

நீ யாய் ஒன்றும் நாடாதே

நினது தலைவன் யானே காண்

தாயாம் சக்தி தாளினிலும்

தநுமம் என யான் குறிப்பதிலும்

ஓயா தெநின் றுழைத்திடுவாய்

உரைத்தேன் அடங்கி உய்யுதியால்

மேலும் மனதை பெண்ணாக நோக்கிக் கொண்டு,

மனமெனும் பெண்யே! வாழி! நீ கேளாய்!

நின்னொடு வாழும் நெறிய நன் கறித்திட்டேன்

இத்தகை நாட்போல் இனியுநின் இன்பமே

விரும்புவன்; நின்னை மேம்படுத்திடவே

முயற்சிகள் புரிவேன்; முத்தியும் கேருவேன்

உன்விழிப் படாமல் என்விழிப் பட்ட

சிவமெனும் பொருளைக் தினமும் போற்றி

உன்றனுக் கிண்பம் ஓங்கிடச் செய்வேன்.

என, தன் மனதை மேம்படுத்துவதாக எம் மனதினையும் மேம்படுத்து கின்றார்.

அன்பினால் அனைத்தினையும் வெல்லமுடியும் என்பது பாரதி யாரின் கருத்தாக அமைகிறது.

துன்ப நினைவுகளும் சோர்வும் பயழுமெல்லாம்
அன்பில் அழியுமா! - கிளியே!

அன்புக்கழிவில்லைக் காண்
என்கிறார்.

தவத்தின் மூலமாக விரும்பியனவற்றை எல்லாம் பெற்றுக் கொள் ளாம் என்று கூறி அத்தவத்தினை விடவும் அன்பின் வலிமை கூர்மையானது என்கிறார். இவ்வாறாக பாரதியார் தன் நெஞ்சுக்கு உரைத்தன எல்லாம் தரணிக்கு உரைத்தனவென்றே கொள்ள வேண்டும்.

சினம்:

ஒருவன் தன் வாழ்க்கையில் நாணம், கவலை, சினம், அச்சம், பொய், வேட்கை ஆகிய ஆறினையும் தவிர்த்துறிய வேண்டும் என்கிறார் பாரதியார்.

மிச்சத்தை பின் சொல்வேன் சினத்தை முன்னே -
வென்றிருவீர், மேதினியில் மரணமில்லை
என்கிறார். அறிவு அகன்று போகின்ற போது தான் சினம் ஆக்கிர மித்துக் கொள்கிறது என்பதும் பாரதியாரது கருத்தாக இருக்கிறது.

சினங் கொள்வார் தும்மைத் தாமே தீயாற் சுட்டுச்
செத்திழுவார் ஓப்பாராவார்; சினங் கொள்வார் தாம்
மனங்கொண்டு தன் கழுத்தைத் தாமே வெய்ய
வாள் கொண்டு கிழித்திழுவார் மாறுவாராம்
என்று சினங் கொள்பவர் தம்மைத் தாமே, நெஞ்சுப்பினாலும் சுட்டும்,
வாளினால் வெட்டியும் இறந்து போவதை ஒக்கும் என்கிறார் பாரதி யார்.

அச்சம்:

பாரதியார் தம் காலத்துப் பாரத மக்களின் நிலமையை “நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே...” என்ற பாடலில்

அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார் - இவர்

அஞ்சாத பொந்னில்லை அவனியிலே

விவ்வாறாக அச்சத்தைக் காட்டி கணபதியின் தாலை கருத்திடை வைத்தால் அச்சம் தீரும் என்றும் பிறிதொரு பாடலில் “புலை, அச்சம் போய் ஒழிதல் வேண்டும்” என்று காளியை வேண்டியும் நிற்கிறார்.

அச்சமில்லை அச்சமில்லை

- அச்சமென்பதில்லையே

ஒச்சகத்து னோரெலாம் எதிர்த்து -

நின்ற போதிலும்

அச்சமில்லை அச்சமில்லை

அச்சமென்பதில்லையே.

என்று உலகமே ஒன்று திரண்டு எதிர்த்தாலும் வானமே கிழந்து தலையில் வீழ்ந்தாலும் அச்சம் கொள்ளக் கூடாது என்கிறார். மேலும்

சாகத் துணியிற் சமுத்திரமெம்மட்டு

மாயையே! - இந்தக்

தேகம் பொய் யென் றுணர்தீ ரகரென்

செய்வாய்?

என்று தனது அஞ்சாமையினை விளித்து

யார்க்கும் குழியல்லேன் யானெப்ப

தோர்ந்தனன் மாயையே! உன்றன்

போர்க்கஞ்சு வேனோ பொழியாக்குவேன்

- உன்னை

என்று மாயையை கண்டித்து கர்சிக்கின்றார் பாரதியார்.

பாரதியார் குழந்தைகளைக் கண்டு

பாதகஞ் செய்வோரைக் கண்டால் - நாம்
பயங் கொள்ளலாகாது பாப்பா!

மோதி மிதித்து விடு பாப்பா! - அவர்
முகத்தில் உமிழ்ந்துவிடு பாப்பா!

பாப்பாக்களும் பயம் கொள்வது பயனற்றது என்று பயப்பினிக்கு அரு
மருந்து பூசியிருக்கின்றார் பாரதியார்.

கவலை:

கவலையானது மனிதனின் உடலையும் உள்ளதையும் கருக்கிக்
கொண்டே இருக்கும். இத்தகைய கொடியனை கொன்றாழிக்க
வேண்டும் எனும் கருத்தை பல பாடல்களில் வலியுறுத்தி இருக்கின்
றார் பாரதியார்.

முட நெஞ்சே! முப்பது கோழி

முறையுனக் குரைத்தேன் ; இன்றும் மொழிவேன் :

துலையிலிட விழுந்தால் சஞ்சலப்படாதே :

ஏது நிகழினும் நமக் கென்? என்றிரு என்றும்
மறவாதிருப்பாய், மடைம நெஞ்சசே!

கவலைப் பருதலே கரு நரகம்மா!

கவலை யற்றிருத்தலே முத்தி;

என்று கவலை நீங்க நெஞ்சக்கு கட்டளையிட்டு கவலை நீங்கி வாழ
எமக்கும் வழிகாட்டியிருக்கின்றார்.

நடந்து முழந்தவற்றினையும் எதிர்பாராது நிகழ்ந்தவற்றினையும்
தாங்களே உருவாக்கிக் கொண்ட பிரச்சினைகளையும் எண்ணி
வருந்துகின்றவர்களைப் பார்த்து

சென்றதினி மீளாது மூடரே! நீர்
 எப்போது சென்றதையே சிந்தனை செய்து
 கொண்டழிக்கும் கவலையெனும் குழியில் வீழ்ந்து
 குமையாதீர்! சென்றதனைக் குறித்தல் வேண்டாம்.
 குன்று புதிதாய்ப் பிறந்தோம் என்று நீவீர்
 எண்ணமதை திண்ணமற இசைத்துக் கொண்டு
 தின்று விளை யாழி யின்பற் றிருந்து வாழ்வீர்
 தீமையெல்லாம் அழிந்துபோம் திரும்பி வாரா
 என்று கவலை போக்கி புதுப்பொலிவு பூட்டி வாழ வேண்டும் என
 வற்புறுத்துகிறார்.

குழந்தைகளுக்கு நீதி:

எக்காலத்திலும் எதிர்வரும் காலம் ஓப்படைக்கப்பட வேண்டியவர்கள் குழந்தைகள். குழந்தைகளின் உடல், உள ஆரோக்கியம் வளர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும். பாரதி பிஞ்சு மனங்களுக்கு கடைப்பிடித்தொழுக வழிகளைக் காண்பித்துள்ளார்.

ஒழி விளையாகு பாப்பா! – நீ
 ஒய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா !
 கூழி விளையாகு பாப்பா! – ஒஞ்
 குழந்தையை வையாதே பாப்பா!
 என்று சின்னாஞ்சிறு வயதில் சுறுசுறுப்பாக இருக்க வேண்டும் என்றார்.

காலை எழுந்தவுடன் பழப்பு – பின்பு
 கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு
 மாலை முழுவதும் விளையாட்டு – என்று
 வழக்கப்படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா
 என்று குழந்தைகளுக்கு கல்வியுடன் தேகப்பயிற்சியும் வேண்டும் என்ற உணர்வை விதைக்கின்றார்.

சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே - அகதுத்
தொழுது பழுத்திடழி பாப்பா
என்று தமிழ்ப் பற்றையும்

தமிழுத்திரு நாடுதன்னைப் பெற்ற - எங்கள்
தாயென்று கும்பிடழி பாப்பா!

என்று தேசுப் பற்றினையும் பிள்ளைகளுக்குப் புகட்டுகின்றார். மேலும் சாதிப் பாகுபாடு கிருக்கக் கூடாது. உயிர்களிடத்தே அன்பு வேண்டும். தெய்வம் உண்மையானதென்று உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என உயரிய சிந்தனைகளையும் பாப்பாப் பாட்டினை வைத்து குழந்தை களுக்குச் சொல்லி. உலகத்திற்கு ஒப்படைக்கிறார் பாரதியார்.

பொறாஹமயின் கேடு:

பாரதியார் பாஞ்சாலி சுபதத்திலே தூரியோதனங்ன வைத்து பொறா
ஹமயினையும் அதன் கேட்டினையும் சொல்லுகின்றார். கிராச சூயப்
பெருவேள்வியினால் பாண்டவர்களுக்கு கிடைத்த சிறப்பினைக் கண்டு
தூரியோதனன் பொறாஹம கொள்வதை பாரதியார்

பாண்டவர் முழுயர்த்தே - இந்தப்
பார்மிசை யுலவிடு நாள்வரை நான்
இடுண்டோர் அரசாமோ? - எனது
இடுண்மையும் புகழுமோர் பொந்தாமோ?
என்று எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

வேள்வியின் பயனாக பாண்டவர்களுக்கு கிடைத்த பொருட்
களையும் பெருமைகளையும் எண்ணி எண்ணித் தூரியோதனன்
ஏங்குகின்றான். நினைத்தவற்றினை எல்லாம் சகுனிக்குரைத்து.
திரெளபதி தன்னை நோக்கி சிரித்தமையையும் உரைத்து.

பேச்சை வளர்த்துப் பயனோன்று
 மில்லை, என் மாமனே! - அவர்
 பேற்றை அழிக்க உபாயஞ்
 சொல்லுவாய் என்றன் மாமனே!
 தீச்செயல் நூற்செயல் ஏதெனினும் மாமனே
 ஒன்று செய்து நாம் - அவர்
 செல்வங் கவர்ந்துவ ரைவிட
 வேண்டும் தெருவிலே
 என மனக் கிடக்கையினைக் கொட்டிக் கொள்கிறான்.

பாண்டவர்கள் வேள்வியிற் சமைத்தது போன்று பெரும் பொருட் செலவில் இலைண்டில்லாத மண்டபம் ஒன்றினை அமைத்து அதனைப் பார்த்து மகிழப் பாண்டவர்களை மறு விருந்துக்காக அழைக்கிறான் துரியோதனன். அழைத்து தருமனுடன் சூதாடச் சுகுணியைப் பணித்தும் பாண்டவர்கள் அனைத்தினையும் கிழந்து அடிமையானதும் பாஞ்சாலியை அவைக்குக்கொணர்ந்து பேரவுமானப்படுத்தியதையும் காண் பித்து. பாரதப் போரிலே துரியோதனன் தம்பியுடன் மாண்டு ஒழுந்து போனதையும் காண்பித்துத் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

இப்படியாக பூரணத்துவம் நிறைந்த மாந்தர் குலம் உருப்பெற வேண்டுமாயின் சினம். பயம். கவலை. ஏற்றத்தாழ்வு என்பன அற்ற வர்களாகவும், பொறுமை, உயிர்களிடத்திலன்பு. தெய்வம் உண்மை என்ற உணர்வு. தேசப்பற்று. மொழிப்பற்று என்பனவும் உடையவர் களாக இருக்க வேண்டும் என்றும் மேலும் பல வாழ்க்கை உண்மை களைப் பாரதியார் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் கவியொங்கும் வேண்டி நிற்பதனைக் காண முடிகின்றது.

பாரதி பாடங்களில் தெய்வீகம்

திரு. க. க. எஸ்வரன்

தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே பாரதி ஒரு திருப்புமுனையாக விளங்கிய மாபெரும் கவிஞராகத் திகழ்கின்றான்

"மாறுதல் இந்த ஜகத்தின் முதலாவது விதி" என்ற பாரதியின் தீர்க்க தரிசனம் இன்ற நிஜமாகிக் கொண்டிருக்கின்றது. மொழி. சமயம். சமுதாயம். அரசியல். இலக்கியம் நடைபுடை பாவனைகளில் கூட மாற்றங்கள் கண்டதுக்குக் கணம் வந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. சொல்புதிது. சொல்லும் வகைபுதிது. சொல்லும் பொருள்புதிது என எதிலும் புதுமை செய்தவன் மகாகவி பாரதி. இந்தப் பாரதியை சுதந்திரப் பித்தனாகவும் ஆங்கிலேயர் விரோதியாகவுமே பலர் கருதுகின்றனர். இவை பாரதியின் ஒருபக்கம் மட்டுமே. அவன் ஒரு சமூக சீதீருத்தவாதி. வேதாந்தக் கவிஞர். ஆங்கில இலக்கிய ஆங்வலன். பத்திரிகையாளன். சக்தி உபாக்கன் என. பாரதியின் பல பக்கங்களை மாந்தர்கள் கண்டுகொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

மகாகவி பாரதியின் கவிதைகளை மட்டும் ஆராய்தெடுத்து அவற்றிலே தேசிய கீதங்கள். தெய்வப்பாடல்கள். பல்வகைப்பாடல்கள். முப்பெரும் பாடல் எனத் தெரிந்து. தொகுத்தும் வகுத்தும் அமைந்தவற்றுள் தெய்வப்பாடல்களை மனங்கொண்டு பாரதியின் தெய்வீக உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளை வெளிக்கொண்டுவரும் முயற்சியாகவே இக்கட்டுரையைக் நாம் கண்டுகொள்ளலாம்.

பாரதி பாடல்களில் கணிசமானவற்றில் தெய்வீக உணர்வுகளே வெளிப்பட்டு நிற்கின்ற போதும் அவற்றுள்ளும் சிறப்பாக தெய்வீகத்திற் கென்றே அமைக்கப் பெற்ற பாடல்கள். தெய்வப்பாடல்கள் என்ற

தொகுனுப்பினுள் அமைந்துள்ளன. தெய்வப்பாடல்களை தோத்திரங்கள், ஞானப்பாடல்கள் என வகுத்து நோக்கி அவற்றுள்ளும் தோத்திரப் பாடல்களில் விநாயகர் நான்மணிமாலைமுதல் அல்லா வரை சுமார் எழுபத்தொட்டு (78) தலைப்புகளில் கவிபுனைந்த பாரதி ஞானப்பாடல் களில் அச்சமில்லை தொடக்கம் கற்பனையூர் வரை இருபத்தெட்டந்து (25) தலைப்புகளில் பாடி வைத்திருக்கின்றான். இவற்றை ஆராய்வோமா னால் பாரதி ஒரு ஞானிஷ்டை கைவரப் பெற்ற ஞானியோ என்று ஜயறுவர். ஆனால் இல்லறத்திலிருந்து கொண்டே இயற்கையோடு ணைந்த வகையில் தெய்வப்பாடல்களை இலகு தமிழில் பதித்திருக்கிறான் என்றால் அதில் மிகையில்லை.

“இங்ற தமிழ்ப் புலவர் கற்பனையே யானாலும்
வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருஞ்சுரைக்க
யாதானும் சற்றே இடமிருந்தாற் சூரீரோ?”

(குயிற்பாட்டு)

என்பது பாரதியின் ஏக்கம் கலந்த கற்பனை. இதில் தெய்வீக உணர்வே கற்பனைக்கு வழி சமைக்கும் என்பதை ஆழ் மனத்தில் பதியவைத்துச் செல்வதை உணர முடிகிறது.

தனது தெய்வப் பாடல்கள் பற்றி பாரதி எழுதிய முன்னுரையை நோக்குவோமானால் பாரதியின் உள்ளக்கிடக்கையை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

“எல்லாச் சாத்திரங்களும் ஏறக்குறைய உண்மைதான். ஆனால் எல்லோருக்கும் எப்போதும் ஒரே சாத்திரம் ஒத்துவராது. இந்த உலகமே பொய் என்று நமது தேசத்தில் ஒரு சாத்திரம் வழங்கி வருகின்றது. சந்நியாசிகள் இதை ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டிருக்கட்டும். அதைப் பற்றி இந்த நிமிஷம் எனக்கு வருத்தமில்லை. குடும்பத்திலிருப்போருக்கு அந்த வார்த்தை பொருந்துமா? நடு வீட்டில் உச்சரிக்கலாமா? அவச் சொல்லன்றோ?

வீடு கட்டிக் குழித்தனம் பண்ணுவோருக்கு மேற்படி சாத்திரம் பயன்படாது. நமக்கு உலகத்தில் வேண்டியவை நீண்ட வயது. நோயில் லாகை, அறிவு, செல்வம் என்ற நான்குமாம். இவற்றைத் தரும்படி தத்தம் குல தெய்வங்களை மன்றாடிக் கேட்க வேண்டும். எல்லாத் தெய்வங்களும் ஒன்று, அறம், பொருள், கினபம் என்ற மூன்றிலும் தெய்வ ஒவிகாண வேண்டும். தெய்வத்தின் ஒளிகண்டால் நான்காம் நிலையாகிய வீடு தானே கிடைக்கும்” என்பது பாரதியின் தெய்வீக முன்னுரையாகும். தெய்வப்பாடல்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இந்த முகவுரை முகவுரையாக மட்டுமென்றி பாரதியின் உள்ளத்தையும் படம்பிடித்துக் காட்டி விடுகின்றது.

தெய்வப் பாடல்களில் பாரதி வணங்கிய தெய்வங்கள் என்ற நிலையில் விநாயகர், முருகன், வள்ளி, சிவன், சக்தி, காளி, முத்துமாரி, கண்ணன், லக்ஷ்மி, ராதை, கலைமகள், சூரியன், யேசுகிறிஸ்து, அல்லா எனப் பட்டியல்படுத்திக் கொண்டே செல்லலாம். சமய சமரசம் பேணிய பாரதியின் சமத்துவ நோக்கை கிப்பாடல்கள் பிரதிபலிக்கின்றன எனலாம்.

விநாயகர் தோத்திரப்பாடல்களில் முதலில் அமைவது விநாயகர் நான்மணிமாலை. வெண்பா, கலித்துறை, விருத்தம். அகவல் என்ற நால்வகைப் பாவினங்களையும் தொடுத்து அமைக்கப் பெற்றதாக விநாயகர் நான்மணிமாலை விளங்குகின்றது.

கடமை யாவனை ; தன்னைக் கட்டுதல்
 பிறர் துயர் தீர்த்தல் : பிறர்நலம் வேண்டுதல்
 விநாயக தேவனோய் வேவுடைக் குமரனோய்,
 நாராயணனாய் , நதிந்சடை முழியனாய்
 பிறநாட்டிழநுப் போர் பெயர்பல சூறி
 அல்லா! யெஹுவா! எனத் தொழுதன்புறும்
 தேவஞ்சதானாய், திருமகள், பாரதி,
 உமையெனுந் தேவியர் உகந்தவான் பொருளாய்,
 உலகெலாஸ் காக்கும் ஒருவனைப் போற்றுதல்,

கிந்நான்கே கிப்புமியிலவருக்கும்
 கடமை யெனப்படும் ; பயனிதில் நான்காம் ;
 அறம் , பொருள், இன்பம், வீடெனு மறையே,
 தன்னையாளுஞ் சமர்த்ததெனக் கருள்வாய்
 மணக்குள விநாயகா! வான்மறைத் தலைவா!

(விநாயகர் நான்மணிமாலை)

எனப் பாரதி விநாயகர் புகழ்பாடி அனைத்துத் தெய்வங்களையும் சமரச
 நோக்கில் வேண்டும் திறனை விநாயகர் நான்மணிமாலையில் காலை
 முடிகிறது.

கிறைவி கிறைவன் கிரண்டும் ஒன்றாகித்
 தாயாய்த் தந்தையாய்ச் சக்தியும் சிவனுமாய்
 உள்ளொளியாகி உலகெலாந் திகழும்
 பரம் பொரு ளேயோ பரம் பொருளேயோ!
 ஆதி மூலமே! அனைத்தையும் காக்கும்.

தேவ! தேவா! சிவனே! கண்ணா!
 வேலா! சாத்தா! விநாயகா! மாடா!
 கிறுளா! சுரியா! கிந்துவே! சக்தியே!
 வானி! காளி! மாமகளேயோ!
 ஆணாய்ப் பெண்ணாய் அலமாய் உள்ளது
 யாதுமாய் விளங்கும் கையற்றகத் தெய்வமே!
 வேதச்சட்டரே! மெய்யாங் கடவுளே!
 அபயம் அபயம் அபயம் நான் கேட்டேன்
 நோவு வேண்டேன் நூறாண்டு வேண்டியனேன்
 அச்சசம் வேண்டேன், அமைதி வேண்டியனேன்
 உடமை வேண்டேன், உறுதுமை வேண்டியனேன்
 வேண்டா தனைத்தையும் நீக்கி
 வேண்டிய தனைத்தையும் அருள்வதுன் கடனே.

(தெய்வப்பாடல்கள்)

என்பது விநாயகருக்கான பிறிதோர் அகவல். எளிமையில் எளிய சொற்கள் சிறப்பாகப் பொருள் சொல்ல வேண்டாத இலகுநடை என்பவற்றால் தெய்வீக உணர்வை மாந்தர் மனங்களில். ஏழை மாந்தர் மனங்களில் படரவிட்ட பாரதியின் மேதா விலாசத்தை எண்ணிப் புளகாங்கிதம் அடைகின்றோம்.

முருகனைப் பற்றிய பாடல்களில் கந்தபுராணத்தில் பேசப்பட்ட முருகப் பெருமானின் தோற்றப் பொலிவை, பிரதிமாலக்ஷ்மிகளை விலகு தமிழில் இன்புறப் பாடுவெதைக் காணமுடிகின்றது.

வருவாய் மயில் மீதினிலே
வழிவேலுடனே வருவாய்!
தருவாய் நலமும் தகவும் புகமும்
தலமும் திறமும் தனமும் கனமும்

சுருதிப் பொருளே, வருக
துணிலே கனலே வருக
கருதிக் கருதிக் கவலைப் பஞ்சார்
கவலைக் கடலைக் கழுயும் வழிலேல்

எனப் பாடுகின்றான். தொடர்ந்து வேலன் பாட்டு கிளிவிடு தூது. முருகன் பாட்டு. வள்ளிப்பாட்டு என முருகனைப் பற்றிய பாடல்கள் கண்ணல் தமிழில் கவின் பெற வழக்கப்பட்டுள்ளன.

இறைவா! இறைவா! எனத்தொடங்கும் பாடலில் சிவனின் பெருமைகள் பேசியதோடு மட்டுமென்றிச் சைவசித்தாந்த முப்பொருள் தத்தவத்தையும் அத்தத்துவப் பயனையும் விளம்புகின்ற மாட்சிநினைந்து இன்புறத்தக்கது.

எத்தனை கோழி இன்பம் வந்தாய் – எங்கள்
இறைவா! இறைவா! இறைவா!

சித்தியனை அசித்துடன் கூணாத்தாய் - அங்கு
 சேநும் ஜம் பூத்தகு வியனுல கமைத்தாய்
 அத்தனை யுலகமும் வர்ணாக் களாங்சிய
 மாகப் பலபல நல் ஸழகுகள் சமைத்தாய்.

முத்தியென் றொருநிலை சமைத்தாய் - அங்கு
 முழுதினையு முணரும் உணர் வமைத்தாய்
 பக்தியென் றொருநிலை வகுத்தாய் - எங்கள்
 பரமா! பரமா! பரமா!

என்பது பாரதியின் கைவசித்தாந்தப் புலமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கின்றது.

பாரதி ஒரு சக்தி உபாசகன் என்பது அவனது தெய்வப்பாடல்களைப் படிப்பவர்க்கு தெட்டத் தெளிவாகப் புரிந்துவிடும். பராசக்தியைப் பாரதி விளிக்காத இடமேயில்லை எனலாம். இயற்கையைச் சக்தியாகவே கண்ட பாரதி சிந்துவளவின் மக்களின் சிந்தனைக்கு ஒரு சித்திரமாகத் திகழ்கின்றான் எனலாம். அன்னை பராசக்தியை சிவசக்தியாக, இச் சாசக்தியாக, ஞானாசக்தியாக, கிரியாசக்தியாகக் கண்டு பாடுகின்றான். பாரதி பாடல்களில் நூற்றுக்கு எழுபத்தைந்து வீதமும் பெண்பால் விரவி யிருப்பது சக்தி வழிபாட்டின் உச்ச நிலையைச் காட்டுகிறதெனலாம்.

நவராத்திரி காலத்தில் நவசக்தி வழிபாடு மேற்கொள்ளும் அன்பாக்களுக்கு பாரதியின் நவராத்திரிப் பாட்டு உற்ற துணைபுரிகின்றது.

மாதா பராசக்தி வையமெல்லாம் நீ நினைந்தாய்!
 ஆதாரம் உன்னையல்லால் ஆதெரமக்குப் பாரினிலே!
 ஏதாயினும் வழி நீ சொல்வாய் எமதுயிரே!
 வேதாவின் தாயே! மிகப் பணிந்து வாழ்வோமே.

“ஆறு துணை” என்ற தலைப்பில் அமையும் பாடல் கணபதி பராசக்தி, வடிவேலன், சரஸ்வதி, விஷ்ணு, லக்ஷ்மி எனும் ஆறு தெய் வங்களையும் போற்றிப் பாடியதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம் – பராசக்தி”
எனத் தொடங்கும் பாடலில்.

கணபதி ராயன் – அவனிங்
காலைப் பிழுத்திஞ் வோம்
குணமுயர்ந்திடவே – விஞ்ஞலை
சுழுமகிழ்ந்திடவே

என்று கணபதியையும்,

சொல்லுக் கடங்காவே – பராசக்தி
சுரத் தனங்க லெள்ளாம்
வல்லமை தந்திமுவாள் – பராசக்தி
வாழி யென்றே துதிப்போம்

என்று பராசக்தியையும், தொடர்ந்து முருகன், சரஸ்வதி எனப் பாடுத் துதிக்கும் திறன் இன்புறத்தக்கதாக உள்ளது. இப்பாடல்களைப் படிக்கும் அன்பர்கள் பக்தியை, தெய்வீகத்தை இத்தனை எளிமையாகவும் இனிமையாகவும் பாடமுடியுமா? என வியந்து நிற்குமளவிற்குப் பாரதி யின் கவித்திறன் அமைந்துள்ளது எனலாம்.

பல்லவர் காலத்தில் ஏற்பட்ட பக்தி இயக்கத்திற்கு ஈடாக 63 நாயன் மார்கள் செய்த பக்தி மரபுக்கு இணையாக இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று பக்திப்பாடல்களை தந்திருக்கின்ற பாரதியை நவயுக்க் கவிஞர் எனப் போற்றுவது பொருந்தும் என்றே எண்ணுகின்றேன்.

நாயன்மார்கள், படிக்காச பெற்றும், பொதிசோறு பெற்றும் ஏழை களின் துயர் துடைத்த சம்பவங்களை நாம் திருமுறைகளில் கண்டு ணரவாம். அத்தகைய நிலையில் பாரதி இன்னும் கீழே இறங்கி நின்று பராசக்தியிடம் காணி, நிலம் வேண்டுகின்ற தன்மை நினைக்குந்தோறும் இன்பம் பயப்பதாகவே அமைகின்றது. நான் அனைத்துச் செல்வமும் பெற்று வாழுந்தால் என்னைச் சூழுவுள்ளவர்களையும் சிறப்பாக வாழ வைக்கலாம் என்ற தீர்க்க துரிசனம் இப் பாடல்களில் நன்குதொனிக் கின்றது.

காண்சி, நிலம் வேண்டும். அதில் தூணில் அழகிய மாளிகை கட்டித் தர வேண்டும். அதன் அருகே கேணி. அதனாருகே பத்துப் பள்ளிரண்டு தென்னென்றாம். நிலவொளி, குயிலோசை, தென்றல்காற்று என தனது சொந்தத் தாாயிடம் வேண்டுவது போல் பராசக்தியிடம் வேண்டித் துநிக்கின்றான் பாரதி. இறுதியாக,

பாட்டுக் கலந்திடவே - அங்கே யொரு
 பத்தினிப் பெண் வேணும் - எங்கள்
 கூட்டுக் களியினிலே - கவியதைகள்
 கொண்டுதர வேணும் - அந்தக்
 காட்டு வெளியினிலே - அம்மா! நின்றன்
 காவலுற வேணும் - என்றன்
 பாட்டுத்திரத்தாலே - இல்லவையத்தைப்
 பாலித்திட வேணும்

என்ற பாடல் பாரதியின கவி வேட்கையை எமக்கு உணர்த்தி விடு கின்றது. பேச்சு மொழி, உயிர்ப்புள்ள மொழி என்ற கூறுவர். அதைக் கவியதையிலே கையாண்டு வழிகாட்டியவன் பாரதி. கவியத படித் தோர்க்கு மட்டுமன்றிப் பாராருங்கும் புரிய வேண்டு என்ற நோக்கில் தெய்வப்பாடல்களில் எனிய சொற்களால் பேச்சு மொழியையும் கலந்து பாடியிருக்கின்றான்.

மானிட வாழ்வின் தத்துவத்தை மிகவும் எனிய சொல் நடையில் விளக்கிய பெருமை பாரதியின் தெய்வப்பாடல்களுக்குண்டு. அதற்கு எடுத்துதக்காட்டாக விளங்குவது; நல்லதோர் வீணை” என்ற கவியத.

நல்லதோர் வீணை செய்தே - அதை
 நலங்கெடப் புழுதியில் ஏறிவதுண்டோ...

வல்லமை தாராயோ - இந்த
 மாநிலம் பயன் வாழ்வதற்கே..

என்ற பாரதி சிவசக்தியிடம் எவற்றைக் கேட்கின்றான் என்ற பாருங்கள்.

விசையறு பந்தினைப் போல் - உள்ளாம்
 வேண்டிய படி செல்லும் உடல் கேட்டேன்
 நசையறு மனங்கேட்டேன் - நித்தும்
 நவமெனச் சுடர்தரும் உயிர் கேட்டேன்
 தசையினைத் தீச்சுழிலூம் - சிவ
 சக்தியைப் பாரும் நல் அகங் கேட்டேன்
 அசைவறு மதி கேட்டேன் இவை

அருள்வதில் உனக்கெதுந் தடையுளரோ?"

என்று வினாத் தொகுத்து சீவசக்தியிடம் வேண்டுதல் புரிகின்றான். இதில் தன்னலம் கருதாத பக்தியை நாம் கண்டு தெளிய முடிவின்றது.

தத்துவ நோக்கிலே பாரதியின் தெய்வப்பாடல்களை நோக்குவோ மாயின் சைவ சித்தாந்தத்திலே தடத்த நிலையில் சக்தியின் வெளிப் பாட்டைக் காணமுடியும். பதியின் அநந்த சக்தி அளவில்லா ஆற்றலால் வெளிப்படுவதாகும்.

சொருப நிலையில் - சிவம்
 தடத்த நிலையில் - சக்தி

இவ்விரண்டும் கலந்திருப்பதால் இறைவனை அம்மை அப்பன் என வழிபடுவேன்றோம்.

சொருபநிலையில் பதி - பரசீவம் என்று அழைக்கப்படும். அதன் சக்தி பராசக்தி. இதுவே உயிர்களின் அறிவை விளக்கி நிற்பது. அது அறிவு வடிவமானது. அந்த அறிவே சக்தியின் சொருபம். பாரதியின் சக்தி வழிபாடு இந்தப் பராசக்தியை நோக்கியதாகும்.

பதி உலகத்தை நோக்க பராசக்தியில் ஒரு சிறு கூறு உலகத்தைத் தொழிற்பட முற்படும். அதனை ஆதிசக்தி என வழங்குவார். இதனைத் திரோதான் சக்தி என்பார். இதனையே பாரதி

"பரிதி யென்றும் பொருளிடை மேய்ந்தனை
 பரவும் வெய்ய கதிரெனக் காய்ந்தனை
 கரிய மேகத் திருளெனச் செல்லுயவை..."
 எனும் பாடலூடாகக் எடுத்துக் கூறுகின்றான்.

சக்தியின் வகைகள் ஐந்து, பஞ்சக்திகள் என்று அழைப்பர். பரா சக்தி, ஆதிசக்தி, சிச்சாசக்தி, ஞானாசக்தி, கிரியாசக்தி என்பவையே அவையாம். இதனையே பாரதி 'வல்லமை' தாராயோ என்ற வேண்டு கிறான்.

பாரதியின் தெய்வப்பாடல்களில் இன்னும் பல அமைகின்ற போதும், விரிவஞ்சி விடுத்து ஞானப்பாடல்களில் ஒரு சில வரிகளைத் தொட்டுப் பார்த்து நிறைப்போம். ஞானத்துக்கு அடிப்படை துணிவு. இத் துணிவை சக்தியின் அருளால் பெற்றவன் பாரதி.

பயமெனும் பேய்துனை யழத்தோம் – பொய்யைம்

பாம்பைப் பிளந்துயிரைக் குழத்தோம்

எனவரும் ஜயபேரிகைப் பாடல் இதனை உணர்த்திவிடுகின்றது. சிட்டுக்குருவியைப் போல எட்டுத் திசையிலும் பறந்து திரிய விடுதலை வேண்டும். பாசக் கயிற்றினின்றும் விடுபட்டு சுதந்திரமாக வாழ வேண்டும்.

மனதி வுறதி வேண்டும்

வாக்கினிலேயினிமை வேண்டும்

நினைவு நல்லது வேண்டும்

என மன உறுதி ஞானத்திற்கு வித்து என்பதை தெளிவுபடுத்துகிறான் பாரதி. கவிஞரிற்தாலே காலனிற்கே சவால் விடுத்தவன் பாரதி.

காலா! உனை நான் சிறு புல்லென

மதிக்கிறேன். என்றன் காலமுகே வாடா!

சந்தே உன்னை மிதிக்கிறேன்

என்கின்ற வரிகளில் மரணத்திற்கு அஞ்சாத பண்பு வெளிப்படுத்தப் படுகின்றது. இதில் மார்க்கண்டேயனுக்காக் காலனை சிவன் காலாலு கைத்தத வரலாற்றைப் பதிவு செய்கின்றான். யானையை பிடித்த முதலைக்கு நேர்ந்த கதியை நினைவுபடுத்துகிறான்.

மாண்யயைப் பழித்தல் என்ற பகுதியில்

உண்மை யறிந்தவர் உண்ணேன் களிப்பாரோ?

மாண்யயே - மனத்

திண்மையுள்ளாரை நீ செய்வது

மொன்றுண்டோ! மாண்யயே

என மாண்யயின் பொய்மையை விளித்துப் பாடுகின்றான். அதுமட்டு மன்றி சாதாரண வார்த்தைகளால் ஏசியும் விடுகின்றான்.

செத்திரகு சிவலோகம் வைகுந்தம்

சேர்ந்திலா மென்றே எண்ணி யிநுப்பவர்
பித்த மனிதர் அவர் சொலுஞ் சாத்திரம்

பேயுரை யாமென்றிங்கு சுதோ சங்கம்!

என்று சங்கு என்ற கவிதைத் தொகுதியில் வாழ்வியல் ஞானத்தை உணர்த்த முற்படுகின்றான் பாரதி.

அறிவே தெய்வம் என்பதை பாரதி உணர்ந்து விளக்குந் திறன் தனித்துவமானது.

நூயிரந் தெய்வங்கள் உண்டென்று தேழி

அலையும் அறிவிலிகாள்! - பல்
லாயிரம் வேதம் அறிவொன்றே தெய்வமுன்
டாமெனால் கேளிரோ?

வேதங்களில் அறிவே தெய்வம் என்ற கருத்தை அறியிரோ என : வேதங்களை முதன்மைப்படுத்துகின்ற பாரதி. பின்வருமாறு முடிவும் செய்து விடுகின்றான்.

ஓன்று பிரம முளதுண்மை யஃதுன்

உணர்வெனும் வேதமெலாம் - என்றும்
ஓன்று பிரம முளதுண்மை யஃதுன்
உணர்வெனக் கொள்வாயே

"பொய்யோ மெய்யோ" என வரும் கவிதைத் தொகுதியில் உலகத்தை நோக்கி விளவிட என்மையை விளக்கியிருக்கின்றான்.

நிற்பதுவே, நடப்பதுவே, பறப்பதுவே, நீங்க ஜெல்லாம் சொற்பனாந் தானோ? – பல தோற்ற மயக்கங்களோ?

கற்பதுவே, கேட்பதுவே, கருதுவதே, நீங்க ஜெல்லாம் அற்ப மாயைகளோ? – உம்முள் ஒழுந்த

பொருளில்லையோ?

"வானைகமே, இளவெயிலே மரச்செறிவே நீங்க
ஜெல்லாம்

கானல் நீரோ? வெறுஸ்காட்சிப் பிழைதானோ?

இயற்கையில் நடக்கும் செயல்கள் அனைத்தும் மாயைக்காட்சி என்ற பாரதி, கானல் நீரோ? வெறுஸ் காட்சிப் பொருளோ? என விளித்து வினவுவது அவற்றின் பொய்மையை உணர்த்தும் பாங்கு கொண்டதோர் எடுத்துக்காட்டு எனலாம்.

பக்தி பற்றி ஞானமாகத் தரும் பாரதியின் பாடல் பக்தியின் உள் ஸார்ந்த அர்த்தத்தையும், பக்தி கொள்வோர் அடையும் பயனையும் அதனால் எவை எவை எனப் பாரதி பாடுந் திறன் நயமும் பயனும் விளைப்பதாகவே உள்ளன.

பக்தியினாலே – கிந்தப்
பாரினி லெய்திடும் மேன்மைகள் கேளாம!

சித்தந் தெளியும் – குங்குச்
செய்கை யனைத்திலும் செம்மை பிறந்திடும்
விந்தைகள் சேரும் – நல்ல
வீரருறவு கிடைக்கும், மனத்திடைத்
தக்குவமுண்டாம் – நெஞ்சிற்
சஞ்சலம் நீங்கி உறுதி விளங்கும்.

கல்வி வளரும் - பல

காரியஸ் கையுறும், வீரிய மோங்கிழும்
அல்ல லொழியும், - நல்ல

இடையெழுவேண்டாகும், அறிவு செனிந்திழும்,
சொல்லுவ தெல்லாம் - மறைச்

சொல்லினேப் போலப் பயனுள தாகும் மெய்
வல்லாமை தோன்றும் - தெய்வ

வாழ்க்கையுற் றேயிஸ்கு வாழ்ந்திடலாம்

2 எண்மை

என்றவாறு பக்தியின் திறன் பாரதியின் புதிய சிந்தனைகளுடாக விளக்
கப்படுகின்றது.

தெய்வப்பாடல்களில் யேசுவுக்கும் அல்லாவுக்கும் ஒவ்வொரு
கவிதை அமைத்துச் சமய சமரசத்தை நிலைநாட்ட முற்படுகின்றான்
பாரதி. அப்பாடலிலும் மரியானை அழைத்தே பாடும் திறன் இவ்விடத்தில்
மனங் கொள்ளத்தக்கது. இயற்கை அனைத்தையும் பெண்மையாகக்
கண்டுணர்ந்த பாரதியின் தெய்வீக உணர்வு இயற்கையானது. தனித்துவ
மானது.

ஏசன் வந்து சிலுவையில் மாண்டான்

எழுந்து யிர்த்துனான் நாள் ஒரு மூன்றில்
நேசமா மரியா மக்கு லேநா

நேரிலே குந்தச் செய்தியைக் கண்டாள்
தேசத்தீர் குதன் உட்பொருள் கேள்ர
தேவர் வந்து நமக்குட் புகுந்தே
நாச மின்றி நமை நித்தங் காப்பார்

நம் அகந்தையை நாம் கொன்று விட்டால்
என்ற பாடலில் அகந்தையைக் கொன்றுவிட்டால் தேவர் வந்து நம்மில்
வாழ்வர் என்ற அருமந்த செய்தி புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

அல்லாஹு பற்றி பாரதியின் பாடலும் சமய சீதிருத்தக் கருத்தையே முன்வைத்துப் பாடப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். இரண்டு பாடல்களே காணப்பட்ட போதும் இரண்டிலும் ஆழமான தத்துவத்தைச் செறிந்து வைத்துள்ளான் பாரதி எனில் மிகையில்லை.

கல்லாதுவ ராயினும் உண்மை சொல்லாதுவராயினும்
பொல்லாதுவ ராயினும் துவமில் லாதுவ ராயினும்
நல்லாருங்கர நீதி யின்பழி நில்லாதுவ ராயினும்
எல்லாரும் வந்தேத்து மளவில் யமபயங்

கெடச் செய்ப்வன்

என்ற பாடல் கல்லாதுவருக்கும் பொருள் விளங்கும்படி அமைந்த இன்தமிழ்ப் பாடலாக அல்லாவைப் போற்றுகின்றது.

பாரதியின் பாடல்களை நாம் பல்வேறு சிந்தனைகளுடாக நோக்குகின்ற போதும் அவனது உள்ளக் கிடக்கக்கையை வெளிக்காணாரும் பாங்கு வெளிப்படுவதைக் காணலாம். இயற்கையோடு இணைந்து உறவாடிப் பாடிய பாடல்கள் அனைத்திலும் சக்தியின் பேராற்றல்களை வியந்து நின்ற தன்மை வெளிப்படுகின்றமை தெட்டத் தெளிவாகும். எனினும் அவற்றை உணரார் உணரும்படிக்கே தெய்வப்பாடல்கள் என்ற தொகுப்பில் சக்தியையும் பிற தெய்வங்களையும் தன் மனம் திருப்தி கொள்ளுமாவிற்கும் பிறர் மனம் இன்புறும் அளவிற்கும் இனிய. எனிய தமிழில் பாடி வைத்தான். பாரதியின் இந்த மேதா விலாசம் மாந்தர் உள்ளவரை பேசப்படும் என்பது வெளிப்படை.

பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான் - புவி
பேயரி வளர்த்திடும் சுசன்
மண்ணுக்குள்ளேசில மூடர் - நல்ல
மாத ரமிவைக் கெடுத்தார்.
- முரக (பல்வகைப்பாடல்கள்)

கவியுள்ளம்

தினு. சோ. கோஞ்சலன்

உலகெலாம் உவந்தேத்தும் உண்மைக் கவிஞருள் அழிவிலாப் புக மோங்கும் அருந்தமிழ்ப் பாவலனாய் விளங்குபவன் பாரதி. “சுவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது, சொல் புதிது, சோதி மிக்க நவகவிதை; எந்நாளும் அழியாத மாகவிதை” என்று தமிழுக்கு : தமிழ்க் கவிதைக்குப் புதுவடிவம் கொடுத்து தரணிமிசை நீங்காப் புகழ் பெற்றவன். தேசத்தின் விடுதலை வேண்டி வீரக்கனல் தெறிக்க வீறுணர்ச்சியோடு கவி பொழிந்தவன். பாழ்பட்டு விடுதலை தவறிக் கெட்டுப் பாரதம் அந்நியர் கையில் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த காலத்தில்.

“நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே - குந்த

நினைகெட்ட மனிதரை நினைத்து விட்டால்”

என்று உள்ளாம் நொந்து நொந்து பாடினான்.

சிப்பாகையெக் கண்டு அஞ்சுவார் – உள்சு

சேவகன் வருதல் கண்டு மனம் பதைப்பார்
துப்பாக்கி கொண்டு ஒருவன் – வெகு

தூரத்தில் வரக்கண்டு வீட்டிலொளிப்பார்.
என்று பேஷமையைச் சாடினான்.

“பட்டங்கள் ஒள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்
பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்
எட்டு மறிவினில் ஒண்ணுக்கிங்கே பெண்
கிளைப்பில்லைக் காணேன்று கும்மியழ்”

என்று பெண் விடுதலையை வேண்டி நின்றான். இவ்வாறு தேச விடுதலையையும் பெண் விடுதலையையும் பாடிய போது வீறு கொண் டெமுந்த பாரதி. காதலையும் இயற்கையையும் கவியாக்கும் போது கவி ஞாகேயுரிய இயல்பிலே மெல்லுணர்வும் பெறுகிறான்.

இயற்கையின் இன்பத்தில் கவியுள்ளாம் களிகொள்வது போல வேவற்றிலும் களிகொள்வதில்லை. தென்னாங்கீற்றையும் தென்றல் காற்றையும் நிலாலையையும் வானையையும் விண்மீலையையும் கடலையைம் மலையையும் இருளையையும் ஒளியையையும் கவியாக்கித் தன் கற்பனைப் பசிக்கு விருந்திட்டுக் களிகொள்கின்றான். காணி நிலம் வேண்டும் எனப் பராசக்தியிடம் விண்ணப்பிக்கும் பாடல் ஒன்றில்,

பத்துப் பன்றிரண்டு - தென்னைமரம்

பக்கத்திலே வேணும் - நல்ல

முத்துச் சுடர் போல - நிலாவொளி

முன்பு வரவேணும் அங்கு

கத்துங் குயிலோயச - சுற்றே வந்து

காதிற்பட வேணும் ; என்றன்

சித்தம் மகிழ்ந்திடவே - நன்றாயின்பத்

தென்றல் வர வேணும்

என வெகு அழகாகப் பதிவு செய்கின்றான்.

உலகம் இன்றும் உயிர் வாழ்கின்றது என்றால் அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று அறம் இன்னும் நிலைத்திருத்தல். மற்றையது காதல் இன்னும் உயிர் வாழ்தல்.

"இன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது"

என்கிறது குறள். உலகத்துக் கவிஞர்களுள் காதலைப்பாடாத கவிஞர்கள் இல்லை எனலாம். சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த சான்றோர் முதல் இன்றுவரை பெரும்பாலும் எல்லாக் கவிஞர்களுமே காதலைப் பாடியுள்ளனர். அந்த வகையில் பாரதியும் காதலை மிக அழகாகப் பாடியுள்ளான்.

காதலினால் மானுடர்க்குக் கலவி யுண்டாம்

கலவியிலே மானுடர்க்குக் கவலை தீரும்

காதலினால் மானுடர்க்குக் கவிதை உண்டாம்

கானமுண்டாம் சிற்பமுதற் கயலைகளுண்டாம் ;

இந்தலினால் காதல் செய்வீர் உலகத்தீரே

ஓஃதுன்றோ இவ்வுலகத் தலமையின்பம்

என இவ்வுலகத்து இன்பங்களினால்லாம் தலைமையான இன்பம் காதலினால் உருவாகும் இன்பமே எனக் கூறி உலகத்தவரை காதல் செய்யுமாறு அவன் கூறுமிடம் மிக அழகாக உள்ளது.

உள்ளத்தே காதல் வந்தால் உலகத்துப் பொருட்களைல்லாமே உவப்பிழந்து போய்விடும். கண்ணனை காதலனாக கருதும் பாடலில் காதல் வசப்பட்ட தலைவி ஒருத்தி தன் தோழியை நோக்கி,

பாலுங் கசந்ததழி! சகியே!

பழுக்கை நொந்த தம

கோலக் கிளி மொழியும் – செனியில்

குத்த லெழுத்த தழி!

நாலு வயித்தியரும் இனிமேல்

நம்புதற் கில்லை யென்றார்

பாலத்துச் சோசியனும் – கிரகம்

பழுத்து மென்று விட்டார்

என்கிறான். காதல் வசப்பட்ட ஒருவர் நிலை ஏத்தகையது? என்பதனை தீடனை விடச் சிறப்பாக யாரால் கூறமுடியும்?

தலைவன் தலைவியை காணுதலான காட்சியானது அவனது உள்ளத்தே தோன்றும் உணர்வு அனுபவத்தாலேயே உணர வல்லது. கண்ணம்மாவைக் காதலியாகக் கருதி அவனது காட்சியைப் பெறுதலை யும் அதனால் தனது உள்ளத்தே தோன்றிய வியப்பினையும் கவியாக விடக்கக் கருதிய பாரதி.

சுட்டும் விழிச் சுடர் தான் கண்ணம்மா
 சுடுகிய சந்திரரோ?
 வட்டக் கரிய விழி - கண்ணம்மா!
 வானைக் கருமை கொல்லோ?
 பட்டுக் கருந்தல் - புடவே
 பதித்த நல் வயிரம்
 நட்டநு நிசியில் - தெரியும்
 நட்சத்திரங்க ஓச?

எனப் பதிவு செய்கிறான்.

காதலர் தாம் பிறர் அறியா வண்ணம் தனியிடத்தைக் குறித்து அவ் விடத்தில் சந்தித்துக் கலந்து பேசி மகிழ்வர். தலைவி ஒருத்தி தன் தலைவனிடம் “தீர்த்தற் கரையோரத்திலே தெற்குப் புற மூலையிலுள்ள சென்பக மலர்கள் நிறைந்த அந்த தண்மையான சோலையிலே எனக் காக காத்திரு. நிலவு காலிக்கின்ற வேணு எனது தோழியைத் துணையாக அழைத்துக் கொண்டு வருகின்றேன்” என்கிறான். தலைவன் காத்திருக்கிறான், காலம் நகர்கின்றது. காதலியோ வரவில்லை. காந்திருந்த தலைவனது விழி பூத்துவிடுகிறது. காதலியைக் காணவில்லை. கவலையில் தலைவன் புலம்புகிறான். “வார்த்தை தவறிவிட்டாய் என் மனம் வேதனையில் துநிக்கிறது. பார்க்கும் இடமெங்கும் நீயே காட்சி கொடுக்கின்றாய்” எனக் குறியிடம் தவறிய தலைவியை ஞோக்கி வேதனையோடு புலம்பும் தலைவனின் மனநிலையை நன்குசூந்த பாரதி அதனை அப்படியே பாடலாக வடித்து விட என்னுமிறான்.

தீர்த்தக் கரையினிலே - தெற்கு மூலையில்
 சென்பகத் தோட்டத்திலே
 பார்த்திருந்தால் வருவேன் - வெண்ணிலாவில்
 பாங்கியோடென்று சொன்னாய்
 வார்த்தை தவறிவிட்டாய் - அழி கண்ணம்மா!
 மார்பு குழக்குதும்!
 பார்த்த விடத்திலைல்லாம் - உன்னைப் போலவே
 பாவை தெரிய தும்”

என அவனது கற்பனை மலர்கிறது.

ஒரு சிறந்த இல்வாழ்க்கையின் அடையாளம் நல்ல குழந்தை கண்டப் பெறுதல். பெற்றோருக்குப் பிள்ளைகளே சிறந்த சூலவும். "மக்களின் ஓண்மை வாய்ச் சாந்த பொருளில்லை" என்கிறது. நான் மணிக்கழக குழந்தையின் மெய் தீண்டும் போது பெற்றோருக்கு ஏற்படும் இன்பம் அளவிட முடியாதது.

"மக்கள் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்றவர்
சொற்கேட்டல்குண்பம் செவிக்கு"

என்கிறார் வள்ளுவர். கடலில் இருந்த இந்த நன்முத்தைக் கண்ட பாரதி அதனை வெளியே கொண்டந்து பட்டை தீடி தன் கவியாரத்தில் பதித்து விடுகிறான். பாடல் இதுதான்.

கண்ணத்தில் முத்தமிட்டால் - உள்ளந்தான்
கள் வெறி கொள்ளுத்தம!
உன்னைத் தழுவியிலோ - கண்ணம்மா!
உன்மத்த மாகு தழ!

குழந்தை பேசும் மழுலை மொழியும் கள்ளமறியா மூல்லைச் சிரிப்பும் தரும் சந்தோஷம் வேறொங்கும் பெற்றமுடியாதது. மனத்திலுள்ள எத்தகைய துண்பத்தையும் போக்கக் கூடிய மூலிகை மருந்து குழந்தையின் சிரிப்பும் மழுலை மொழியும். இதனை பாரதி.

சொல்லும் மழுலையிலே - கண்ணம்மா!
துண்பங்கள் தீர்த்திழுவாய்
மூல்லைச் சிரிப்பாலே - எனது
மூர்க்கந் தவிர்த்திழு வாய்
எனப் பதிவு செய்து விடுகிறான்.

எனவே.

பாருகின்ற எல்லோரும் கவிஞரல்லர்
பாட்டென்றால் பண்டிதர்க்கே உரிமையன்று
ஒருகின்ற புதுவெள்ளப் பெருக்கே போல
இணர்வினிலே ஊற்றெறுத்து ஒளியாய் ஒங்கி

வாழுகின்ற மக்களினம் மாட்சி கொள்ள

மறுமலர்ச்சிப் பெருவாழ்வை வழங்கு மாற்றால்
சாழுகின்ற கொள்கையினால் எழுச்சி கொண்டு
குழறுகின்ற கோளரியே கவிஞராவான்

என்பது போல பாரத நாட்டு மக்கள் அந்நியராம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில்
அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த போது அம்மக்களினத்தின் மாட்சிக்காக மறு
மலர்ச்சிக்காக எழுச்சி கொண்டு குழறுகின்ற கோளரியாக வீறுணர்ச்சி
கொண்டு கவிசமைத்த பாரதியின் கவியுள்ளாம் காதலையும் இயற்கை
யையும் குழந்தையையும் பாடிய போது. சில்லென்று வீசும் பளிக்காற்றுப்
போலவும் சமதரையில் சலசலத்து ஓடும் அருவிநீர் போலவும் மெல்
லூணாவு பெற்று. கற்போர் தீயத்தைக் களிகொள்ள வைக்கிறது என்றால்
அது மினைக்காது.

மனதில் உறுதி வேண்டும்

வாக்கினிலே ஒனிகம் வேண்டும்
நினைவு நல்லது வேண்டும்

நெருங்கினா பொருள் கைபடவேண்டும்
கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்
கைவசமாவது விழுவில் வேண்டும்
தனமும் இன்பமும் வேண்டும்
தரணியிலே பெரும வேண்டும்.

- உறுதி வேண்டும் (ஞானப் பாடங்கள்)

பொய் சொல்லக் கூடாது பாப்பா - என்றும்
புமஞ்சொல்ல வாகாது பாப்பா!

தெய்வம் நமக்குத்துறை பாப்பா - ஒரு
தீஸ்குவர மாட்டாது பாப்பா!
- பாப்பா பாட்டு (பல்வகைப் பாடங்கள்)

பாரதி பாடிய வள்ளி எழுச்சி

திரு. ச. டாக்கண்டு

உலகத்தை உய்விக்க உருப்பெற்ற கவிஞர்களுள்
விலைமதிங்க வொன்னா வித்தகம் கொண்டு
நிலைபெற்று நின்றோர்கள் நிசரையப்பேர்.

அவருள்ளே,

தெள்ளு தமிழ்க் கவிஞர், தீரணாய் நிமிர்ந்த மகன்
அள்ளுள்ளாக் குறையா அரும்பொருள் அமைத்த மகன்
வள்ளுவன் கம்பன் வழியிலே தடம்பதித்து
வகையான புதுமைகளும் வலிமையும் சேர்த்த மகன்
கள்ளுமிலா உள்ளுமொடு கருத்தூற்றுப் பெற்று நின்று
கற்பனையால் கவிநுயத்தால் காசினியை அளந்த மகன்
பள்ளத்தில் பாடும் பதநீராய்ப் பாப்பெருக்கி
பலரினதும் உள்ளத்தில் பதியங்கள் நிறைத்த மகன்
சுந்தர ராஜன் (சின்னச்சாமி ஐயர்) லட்சமி செய் தவப்பயனாய்
இந்திர ரோகமாக இந்தியாவை ஆக்குதற்கு
வந்துதித்து ; வான்தொடும் கவிதைநெய்து : வாட்டமற்ற
சிந்தையனாய் வாழ்ந்தவன்தான் எட்டய புரக் கவிஞர்.
இவனே புரட்சிக்கவி;
இளவயதில் முகிழ்த்த கவி.
சுப்பிரமணியன் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட கவி
சுப்பையா எனவும் அழைக்கப் பெற்றகவி
பாவுக்கு அழகை ரத்திபோலச் சமைத்ததனால்
'பாரதி' எனவே பலரறிந்த பெரியகவி.

இவன்,
 தொட்ட இடங்கள் துவங்கி நிறைறந்தன;
 விட்ட இடங்கள் வெந்து கரைந்தன.
 இட்டமுடன் இவன் எடுத்துப் புணரந்தலை
 இன்றளவும் எமை கீதமுரச் செய்வன.
 அவற்றுள்.
 பாரதமாத திருப்பள்ளி எழுச்சியில்
 பற்றுதல் கொண்டினி எழுதுதலுற்றனம்.

திருப்பள்ளி எழுச்சிகள்.

அரும்பெறலாளாரின் அறிதுயில் நீக்கிட
 அருந்தமிழ்ச் சொற்களால் பாடப்பட்டலை.
 பழந்தமிழ் நூல்களின் பூர்ப்பாருள் மரபில்,
 பாசறை துயிலும் வீரரை எழுப்ப
 துயிலெட்டினமலையெனப் புணரையப்பெற்று
 துயில்நீங்கி எழுகென இசைக்கப்பெற்றலை.
 இம்மரபு.
 பல்லவர் காலத்து இலக்கிய செந்தியில்
 பக்திப் பதிகமாய்ப் முகிழிப்புப் பெற்று
 எல்லாம் வல்ல இறையை எழுப்பிடும்
 இசைத் தமிழ்ப் பாக்களாய் பொலிவுகள்டது.

கிதிலொரு கேள்வி வரும்.
 அதிகாலை வேளையில் ஆண்டவன் துயில்களைய
 அழியார்கள் கிதனை இசைத்தனர் என்றையில்.
 கதியான கடவுளும் களைப்பற்றுத் துயில்பவரா?
 கருத்தோட்டம் கொண்டவர் தர்க்கமாய்ப் பேசுவர்.
 உமாபதியார் சிசால்லும் இறைத்ததுவமான
 "நின்மலமாய் ஏகமாய் நித்தமாகி
 அலகில் உயிர்க்கு உணர்வாகி அசலமாகி"
 என்கின்ற சிவப்பிரகாசப் பாஅடியில்,

"அசலம்" என்பது அசைவுகள் கொள்ளாதது எனவரும்.

அஃதாவது.

துயில், விழிப்பு போன்ற மாறும் அசைவுகளை

இயல்பில் அற்றதும் இறையெனக் கொள்ளப்படும்.

ஆயின்,

துயிலாத இறைவனுக்கு துயிலெழுப்பும் பாட்டெதற்கு?

இது,

தாம் வாழ வேண்டி இறைவாழ்த்துப் பாடுதல்போல்

தாம் எழும் நிலையுண்ணி சாற்றிய கவிகளன்போம்.

இதனால்தான்,

"நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன் தாள் வாழ்க

இமைப்பொழுதும் என்றஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க"வென
வாழ்த்துக் கவி இசைத்த மாணிக்க வாசகரும்,

அரங்கமா நகருளானே!

பச்சைமா மலைபோல்மேனி,

பவளவாய் கமலச்சௌங்கண் அச்சதா!

அமரர் ஏறே.

ஆயர்தம் கொழுந்தே என்னும்

இச்சவை தவிர,

யான்போய் இந்திரலோகம் ஆளும்

அச்சவை பெறினும் வேண்டேன்" எனத்

தொழுது வாழ்த்துரைத்த தொண்டரடிப் பொழியாழ்வாரும்

"திருப்பள்ளி எழுச்சி" ப்பதிகங்கள் செய்து

இறைதுயில் நீக்குவதாய் இசைத்து நின்றனர்.

ஆண்டவனின் அருள் நோக்கை அவாவி நின்றவரின்

வேண்டுதல் விருப்பை இயம்பிடும் பாடலாய்த்

திருப்பள்ளி எழுச்சி அமைந்த செல்நெறியை

உருப்போட்டுப் பார்த்தோம்.

இனி.

பாரதமாதா திருப்பள்ளி எழுச்சியூடு
பாரதியைப் பயின்று பார்ப்போம்.

மகாகவி பாரதி,

மரபை உட்பொதிந்து
புதுமை அதிர்பிழைசந்து
உரம்பெற்ற உத்திகளால் உணர்ச்சிகளால் பதமாக்கி
வரம்பெற்ற கவிஞராய் வழித்த கவியைதகளும்,
பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திர வகையெடுத்து
புதினங்களாய்ப் புணனவுகளாய்
வசனங்களில் வளர்த்தவையும்
காலத்தின் தேவையில்தான் கருக்கொண்டிருந்தன.

காலம்...

ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சி விரிந்த காலம்
அவனியங்கும் அவர்படைகள் நடைபயின்று நின்றகாலம்
சூரியன் அஸ்தமிக்காப் பிரித்தானிய வல்லரசு
வீரியம் கொண்டு வெறியோடு உழைத்த காலம்
கீழைத் தேசங்களின் வளங்களைச் சுரண்டிச் சென்று
ஏழைமையைக் குடியேற்ற நாடுகளில் விதைத்த காலம்
தம்நாட்டை மேம்படுத்தும் சட்டங்களை ஆக்கிவிட்டு
தர்மத்தைத் தயவைத் தரணியங்கும் சிதைத்தகாலம்
இதனால்,
இந்திய வாழ்முறையும் இருண்டு போனது.

பருத்தி நூல்நூற்றுப் பலம்கொண்ட பாரதத்தாய்
நெருக்குதல்களாலே நிலையிழுந்து தவிப்புற்றாள்.
செழிப்பழிந்து போனாள். சிதைவுற்றாள்.
வீணார்களால்,
களிப்பிழுந்து போனாள் கண்மூடி மெளனியானாள்.

பாரதமாதாவின் பரிதாப நிலைகண்டு
பாரதி கொதித்தான் ; பதுங்காமல் வீறு கொண்டான்.
அடிமைத் தலைநீங்க அந்நியரை விரட்டவென
ஆர்ப்பரித்தெழுவதற்காய் அனற்கவிதை மழைபொழிந்தான்.
திலகரின் தீவிரத்தை ஏற்றுக்கொண்ட அதேவேளை
மகாத்மா காந்தியின் அகிம்சையையும் பாடி நின்றான்.
உண்மை நெறியெல்லாம் உருப்பெற்று உணர்வுடையோர்
எண்ணத்தில் உறைத்து எழுகின்ற காட்சி கண்டான்.
எழுந்துவிட்ட சுதேசிகளால் பாரத அன்னை
எழுப்பப்பட வேண்டும் என்னினைந்து பாடலுற்றான்.
பாடல் பிறக்கிறது.
பாரத மாதா திருப்பள்ளி எழுச்சியாய்.

மணிவாசகப் பெருமான், திருவாசகமாக

போற்றி என் வாழ்முத லாகிய பொஞ்சே
புலர்ந்தது பூங்கழற் கியைனதுயை மலர்கொண்டு
ஏற்றிநின் திருமகத் தொழ்க்கருள் மலநும்
எழில்நகை கொண்டுநின் திருவழ தொழுகோம்
சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலநும் தன் வயல் சுழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
ஏற்றுயர் கொழியுடையாய் எனேயுடையாய்
எம்பெருமானே பள்ளி எழுந்தருளாயே.
எனத் தொடங்கிப் பத்துப்பாடல்கள் யாத்தது போல்

கதிரவன் குணத்தியைச் சிகரம் வந்துயைந்தான்
குணைகிழநள் அகன்றது காலையை பொழுதாய்
மதுவிரிந் தொழுகின மாமலர் எல்லாம்
வானவர் அரசர்கள் வந்துவந் [து] எண்டி

எதிர்திசை நிறைந்தனர் இவரொரும் புகுந்த
 கிருங்களிற்று எட்டமும் பிழுயாரு முரசும்
 அதிர்தலில் அலைகடல் போன்றுள்ளது எங்கும்
 அரங்கத்தும்மா, பள்ளி எழுந்தருளாயே

எனத் தொடங்கிப் பத்துப்பாடல்களில்
 தொண்டரடிப் பொழுயாழ்வாரும்
 முறையே,
 சிவனையும் திருமாலையும் பள்ளியெழுப் பாழுமைபோல்
 பாரதமாதவை எழுப்பும் பாரதியின் முதற்பாடல்,

பொழுது புலர்ந்தகு யாம்செய்த தவத்தால்
 ஏன்மை யிருந்தகணம் போயின யாவும்
 எழுபசும் பொற்சுடர் எங்கனும் பரவி
 எழுந்து விளங்கியது அறிவெனும் கிரவி
 தொழுதுனை வாழ்த்தி வணங்குதற்கு இங்குன்
 தொண்டர் பல்லாயிரர் கழுந்து நிற் கிண்றோம்
 விழிதுயில் கிண்றனை இன்னும்எம் தாயே
 வியப்பிதுகாண் பள்ளி எழுந்தருளாயே

எனக் கீதையிசைகிறது.

சுட்டிய பாடல்கள் மெட்டுக்களில் ஒன்றாகி
 சுலைசேர்த்து நிற்பதனை வாசித்துணரும் நாம்
 பாரதி செய்த புதுமையென்ன?
 நோக்கிடுவோம்!

ஒன்று,
 முன்னைய இருவரின் திருப்பள்ளி எழுச்சிகள்
 பத்துப் பாடல்கொண்ட பதிகமாய் அமைய
 பாரதி பாழு பள்ளி எழுச்சியோ
 பாடல்கள் ஜந்துடன் பஞ்சகமாய் அமைகிறது.

நேரண்டு,

முன்னெனய இரண்டும்
 ஆண்டறநுள் புரியும் ஆண்டவனை எழுப்ப.
 பாரதி பாடலோ
 வாழ்ந்திடும் பூமியைத் தெய்வமாயக் காண்கிறது.

ஸ்ரீன்று,

மணிவாசகரின் இரண்டாம் பாடல்
 "அருணன் இந்திரன்திசை அணுகினன்
 இருள்போய் அகன்றது" என
 இருளை இருளாகவே கொள்கிறது.
 தெராண்டராதிப் பொழியாழ்வார் பள்ளி எழுச்சியில்
 "கதிரவன் குணதிசை சிகரம் வந்தடைந்தான்
 கனை இருள் அகன்றது ..." என்று
 மினக்யான இருளையே சுட்டுகிறது.
 ஆணால் பாரதியாரின் பள்ளி எழுச்சியோ.
 "பொழுது புலர்ந்தது யாம்செய்த தவத்தால்
 புன்மை இருள்கணம் போயினா" என்று
 இருளங்க்கு அடையாகப் புன்மையைக் கூட்டுகிறது.
 புன்மைக்கு,
 மறதி, இழிவு, அழுக்கு, துன்பம்,
 சிறுமை, வறுமை. குற்றம் எனப்பல பொருள்களை
 அகராதி சுட்டுவதை அறியமுடிகிறது.
 ஆக,
 பாரத மக்களின் அனைத்து இழிவுகளும்
 இருட்டலும் கொழியதாய் புன்மையில் உறைகிறது.

நூள்கு,

முன்னவர் இருவரும்,
 உயிரிப்பொருளான இறைவனை எழுப்ப,
 பின்னெனய கவியாம் பாரதியாரோ

சடமாய் கிருக்கும் பாரதநாட்டை
உயிர்ப்பொருளாக உருவகம் செய்தே
உணர்வில்நிறைறத்து எழுக என்கிறார்.

ஐந்து,

நாயனார் ஆன வாதவூரரும்
ஆழ்வாரான விப்ரநாராயணரும்
தம்பள்ளி எழுச்சிகளில்,
தேவர், யட்சர், கிண்ணரர் எனப்பலர்
ஆவலோடிசைத்து கிறைவனை எழுப்புதற்குச்
கூழநிற்கின்றார் எனப் பாட்டிசைத்தார்.

ஆனால்,

பெண்பாலாறைரப் பிரித்து நோக்கி
எங்கும் வைத்து இசைக்கவேயில்லை.
பாரதியோ.

“வெள்ளிய சங்கம் முழங்கின கேளாய்
வீதியெலாம் அனுகுற்றனர் மாதர்” என்று
பெண்பாலவர்க்குத் தனிகிடம் கொடுத்துளான்.
காரணம்,

முன்னைய கிருவர்காலமாம் பல்வைர் காலத்தில்கூட
பெண்ணை அடிமைசெய்த பேதமை கில்லாதிருந்திருக்கலாம்
பின்னால் வந்த கொடுமை வழக்கங்கள்
பெண்களை வீட்டுக்குள் பூட்டிப் போட்டிருக்கலாம்.
திதனால்தான்.

வேறோரிடத்தில்,

“வீட்டுக்குள் பெண்ணைப் பூட்டிவைத்தோமென்ற
விந்தை மனிதர் தலைகவிழ்ந்தார்” என்று
பூட்டிவைத்திருந்தமையை உறுதிசெய்கிறான் பாரதி.
ஆக.

பெண்விடுதலையை முன்னெடுத்தபெருங்கவிஞன் என்பதை
பள்ளி எழுச்சியிலும் பதிவுசெய்து கொள்கின்றான் மகாகவி.

கீறு.

நாயனார், ஆழ்வார் நவின்ற எழுச்சிகளில்
நாயக இறைவன் எழுப்பப் படுகிறான்.
தாயுமானவன் எழும்புவான் என்கின்ற
வாயுறை வாழ்த்தாயும் அலைகள் அமைகின்றன.
பாரதமாத திருப்பள்ளி எழுச்சியில்.

மதலையர் எழுப்பவும் தாய்துயில்வாயோ?

மாநிலம் பெற்றவள் கீஃதுணராயோ?

குதலை மொழிக் கிரங் காதொரு தாயோ?

கோமளமே! பெரும் பாரதர்க்கரசே!

என

நிறைவுப் பாடலில் சூறுமிடங்களில்
எழும்பவேண்டும் என்ற அவாவும் வேட்கையும்
அதற்காய் சேர்ந்துள மக்களின் எழுச்சியும்
பரட்சிக் கவிமகனாய் பாரதியை சொல்கின்றன.

இதில்.

“மதலையர் எழுப்பத் தாய் துயில் நிலை என்பது
இயல்புக்கு மாறுதல் என்பதாய் அமைகிறது.
பசிநிலை அல்லது நோய்நிலையின் போதுதான்
தாலை எழுப்பக் குழந்தை அழுவதுண்டு.
சாதாரண நிலையில்,
குழந்தையை அனைத்து தாய்தான் எழுப்புவாள்.
இளந்தலை தடவி “எழுக” என்பாள்.

இங்கு,

பாரத மாந்தர்
பசிநிலையற்றோ, நோய்களில் வீழ்ந்தோ
பரிதவித்திருந்தனர் என்பதை உணர்த்தத்தான்
‘மதலையர் எழுப்ப’ என்கிறான் போலும்.

ஆயினும்,

துயில்வாயோ? என்பதில்வரும் “ஓ” காரம்
வினாப்பொருள் தவிர வேறுவேறான
பற்பல பொருள்களை உணர்த்திநின்று
பயில்வோருக்கு தமிழ் விருந்திட்டு
பாரதி பாடலை புதுமைக்கவி இக்கிடும்.

அதாவது,

துயில்வாயோ? என ஒழியிசையாய் நின்று
துயிலவில்லைநீ!

அந்நியக் கொடுமையால் அடக்குப்பட்டே
அசைவுகளற்று அமிழ்ந்துபோனாய் என்ற
ஆழ்ந்த செய்தியை அவனிக்குணர்த்திடும்.

துயில்வாயோ....

எதிர்மறைப்பொருளில்....

துயிலமாட்டாய் : துயில்வதுபோல் நடிக்கிறாய் :
எழுவேண்டும் நேரத்தில் திடீரென்று விழிப்பாய்
என்ற செய்தியையும் உணர்த்தவல்லதே!

துயில்வாயோ!

ஐயப்பொருளாய் அமையும் போதில்....

அலைச்சாந்தரின் படையைக்கூட

அடித்துவிரட்டிய வீரரைப் பெற்றவள்

ஆங்கிலேயரின் அநியாயம் கண்டும்

அற்பரைப்போலத் துயில்வதைக் காண்கயில்
சாணக்கியம் புரியாத சந்தேகம் எழுகிறதே!

துயில்வாயோ...

அடுத்மஞானிகள் மோனத்திருத்தலை
சாத்திரம் உணர்ந்தவர் துயிலவனாக கொள்ளார்.
மூழிய கண்களுள் அண்டவெளியை
அளந்துகொண்டிருப்பர் பாரத ஞானியர்.

ஆழ்மஞானிஞர் அன்னைநீ என்பதால்
துயிலல் என்பது தோன்றிட முடியுமா?
மோனம் கலையகையில் முழுமூலம் அடக்கம்
தெரிந்தவர் தேர்வார் தெரிநிலைப்பொருளை,

துயில்வாயோ....

கழிவிரக்கமாய் இதனை நோக்கினால்,
'கம்பணிக்' காரணாய் வந்த வெள்ளையன்
கண்டதைக் கொடுத்துக் கடனாய் ஆக்கினான்
சுத்திரியர்களைக் கைகளில் போட்டுச்
சாதனை பறித்து வேதனை விளைத்தான்
உட்பலவீனம் கண்டு நுழைந்து
உள்ளுக்குள்ளே பகைமைகள் வளர்த்தான்
கையேந்தி வந்தவனைத் தலையில் ஏற்றவே
காதைக் கழித்துக் கழுத்தையும் நெரித்தான்
மதியீனத்தால் அனைத்தையும் கிழந்த
மக்களைச் சுமந்த கழிவிரக்கமோ இது?
புரிவதாய் இல்லை:
எண்ண எண்ண நீண்டுசெல்கிறது.

ஆக,
துயில்வாயோ என்பதில் வரும் "ஒ"கார முடிவு
தாய் துயிலா நிலையையே பெரிதும் உணர்த்துவதால்.
குழந்தைகள் தீரண்டுவந்தால் தாய் எழுவாள் என்பதையும்
குழந்தைகளாய்ப் பாரதத்தார்
அன்னையாய்ப் பாரதத்தாய்
என உருக்கொடுத்து உள்ளத்தை நிறைப்பதையும்
பாரத மக்கள் உணர்வில் ஏற்றினால்
பாரதமாதா பள்ளி எழுவதை
ஓம் என்றுயரைப்பகள் தேவார்
ஓம் ஓமென்று சொல்லி உறுப்பிடும்வானம்.

நிறைக்குமுன்,

11.09.1921 இல்.

பாரதி உடலம் பாரில் கலந்தது.

பாரதமாதாவின் பள்ளி எழுச்சியாய்

பாரதிகண்ட உயிர்மூச்சின் நாதம்

1947 இல்.

பாரத மண்ணின் விழியலாய் மலர்ந்தது.

வாழ்க பாரதி.

தமிழ்மாழு வாழ்த்து

தான தனத்தன தான தனத்தன தான தந்தான.

வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ்மாழி

வாழிய வாழிய வே!

வான மளந்த தனனத்தும் அளந்திடும்
வணீமாழி வாழிய வே!

ஏழ்கடல் வைப்பிலுந் தன்மணாம் வீசி
கீசகிகாண்டு வாழிய வே!

எங்கள் தமிழ்மாழி எங்கள் தமிழ்மாழி
என்றென்றும் வாழிய வே!

குழ்கலி நீங்கக் தமிழ்மாழி ஓங்கக்
துலங்குக வையகமே!

தொல்கல வினானதரு தொல்கல யகன்று
சுடர்க தமிழ்நாடு!

வாழ்க தமிழ்மாழு! வாழ்க தமிழ்மாழு!
வாழ்க தமிழ்மாழு யே!

வானம் அறிந்த தனனத்தும் அறிந்து
வளர்மாழி வாழிய வே!

பாரதியும் கண்வியும்

சிறு. வே. உதயகுடை

உண்மைக் கவிவாணர்கள் என்றும் இவ் உலகை விட்டு அகல் வதில்லை. மக்கள் மனங்களிலே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். பாரதியும் அப்படியே. மகாகவி மறைந்து நூறு ஆண்டுகளை அன்றி மித்து கொண்டிருக்கும் இக் காலகட்டத்தில் அவரின் நினைவுகளும் மேலோங்கிச் செல்வதோடு அவரின் கணவுகள் பலவும் ஈடுபோடு வருகின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறைணயற்ற கவிஞரான பாரதி. தமிழை உலகதனில் வளம்பெற நிலைநாட்டி, தமிழ்போலத் தானும் உயர்ந்து நிலை பெற்றார். வள்ளுவனும் இளங்கோவும் கம்பனும் ஒளவையும் ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் உயிர் கொடுத்த தமிழுக்கு உணர்வுட்டியவர் பாரதியே!

பாரதியாரைத் தமிழனர்வு கொண்ட கவிஞராகவோ விடுதலை யுணர்வு மிக்க கவிஞராகவோ பார்ப்பவர்களும் உள்ளனர். சமூக அடிநிலைமக்களின் வலிகளை உணர்த்து, அழைமையை மிதித்து உரிமை வேட்கையை வேண்டியவர் பாரதியார். பெண்ணின் உணர்வுகளையும் பெருமைகளையும் பேசி, சமூக விடுதலையையும் தேசிய சுதந்திரத்தை யும் வேண்டி நின்றவர் பாரதியார் என்றாலும் தகும். பக்தி நெறி நின்று தத்துவம் பேசிய கவிஞர் என்றாலும் ஏற்கலாம். இவ்விதமாய் பாரதியின் பன்முகப்பார்வை விரிந்து செல்ல இடமுண்டு. அந்த வகையில் “பாரதி யின் கல்வி நோக்கு” என்பது பற்றி அனைவரையும் சிந்திக்கத் தூண்டுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பாரதியார் ஒரு கல்விச் சிந்தனையாளர். சமூகத்தினதும். நாட்டும் அக்காலத் தேவைகளையும் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும்

நன்கு இனங்கண்ட பாரதியார், நாட்டிற்கு பொருத்தமான கல்வி பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்தார். பெண்கள்வி, குழந்தைக்கல்வி, சமூகக்கல்வி, வாழ்நாட்கள்வி, அனைவருக்கும் கல்வி, இலவசக்கல்வி என்ற புதிய கல்விச் சிந்தனைகள் பாரதியாரிடம் அன்றே முகிழ்திருப்பதை நுணுகி ஆராய்பவர்கள் உணராதிருக்க முடியாது.

தாம் வாழ்ந்த காலத்து இந்தியாவின் கல்வி முறைகளையும் சீர்கேடுகளையும் கண்டு வருந்தினார். அந்நியராதிக்கத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட கல்வியின் நோக்கங்களை வெகுவாகச் சாடினார்.

நரியுயிர்ச் சிறு சேவகர் தாதர்கள்
நாயெனத் திரி ஒற்றர் உணவிகளைப்
பெரிடெனைக்கொடு தம்முயிர் விற்றிரும்
பேழயர் பிறர்க் கிச்சகம் பேசுவோர்
கருது மில் மாத்கள் பயின்றிருங்
கயலை பயில்கென என்னை விருத்தனை
அருமை மிக்க மயிலைப் பிரிந்து மில்

அற்பர் கல்வியில் நெஞ்சு பொருந்துமோ?
என ஆங்கிலேயக் கல்வியின் நோக்கத்தை விரும்பாதவராகி சுதேச மொழிக் கல்வியின் அவசியத்தை வேண்டுவதாயும் கல்வி மாற்றங்களை வலியுறுத்தினார்.

பாரதியார் கல்வியும் அவர்கால கல்விமுறைகளும்:

இளம் பராயத்திலேயே தாயன்பை இழந்த பாரதியார். தந்தை சில்னச்சாமி ஜயரிடம் ஆரம்பக்கல்வியைக் கற்றார். ஜயர் அவர்கள் தமது விருப்பின் வழியில் பாரதியாரை ஆங்கிலத்தில் புலமைபெற வைக்க என்னினார். ஆனால் பாரதியாருக்கு ஆங்கிலக்கல்வியோ பாதிரிகளின் கற்பித்தல் நோக்கங்களோ பற்றுதலாக அமையவில்லை.

நெல்கலையூர் சென்றவு வூணர் கலைத்திறன்
 நேரு மாறைனே எந்தை பணித்தனே
 புல்லை யுன்கென வாளரிச் சேயினேப்
 போக்கல் போலவும்.....

அற்பர் கல்வியில் நெஞ்சு பொருந்துமோ?"

என உதறித் தள்ளினார். காசிக்குச் சென்ற அந்தை குப்பம்மாளுடன் வசித்தார். அலகாபாத் ஸர்வ கலாசாலையிலும் பின் காசி இந்து கலா சாலையிலும் சமஸ்கிருதம், ஹிந்தி பயின்றார். அனுபவத்தில் அவர் மனது ஆழக்கல்வியைப் பெற்றது. புதிய சிந்தனைகளும் உலக தரிசன மும் பாரதியின் கண்களில் புதிய கற்பிதங்களை வழங்கின. சேதுபதி மாளிகைகளில் தற்காலிகமாகத் தமிழ்ப் பண்டிராக பணி புரிந்தமை. "குதேசமித்திரன்" "சக்கரவர்த்தினி" பத்திரிகைகளில் முறையே உதவி ஆசிரியர், ஆசிரியர் பொறுப்புக்கள். இந்தியப்பத்திரிகை பொறுப்பாசிரியர் என பாரதியின் அனுபவங்கள் அவரை சமூக பற்றுள்ள தேசிய உணர்வு மிகக் கல்விச் சிந்தனையாளராக மாற்றியது.

அவர் கால கல்வி நிலைகளை எழுதும் போது "இந்நாட்டிலே கல்வி மங்கிப் போய்விட்டது. நூற்றிலே தொண்ணாறு ஜனங்கள் அ எழுதச் சொன்னால் தும்பிக்கை ஒன்றை வரைந்து யானை கீறும் நிலையில் உள்ளனர். இத்தேசத்து ஞானக் களுக்கு காப்பாளிகளாக இருந்த பிராமணர்கள் மடைத்தவளைகளைப் போற் சிற்சில மந்திரங்களைச் சம்பந்தமில்லாமல் யாதொருபொருளுமறியாது கத்துகிறார்களே யல்லாது உண்மையான ஞானப் பெறுமை இவர்களுக்கு இல்லாம்ர் போய்விட்டது..." என்று தனது வசனநடையிலே, அக்கால கல்வி நிலையை எண்ணி மனம் நொந்து எழுதியிருக்கின்றார்.

ஆங்கில மொழிக் கல்வியின் விளைவு, கல்விக்கான மதப்பிரசாரம், தேசிய உணர்வை மனுங்களிக்கும் வகையிலான செயல்கள் பாரதி யாருக்கு கோபத்தை உண்டுபெண்ணின. "ஆங்கில பாடசாலைக்குப் பின்னைகளை அனுப்புவர்கள் தேசத் துரோகிகள்" என வர்ணித்தார். சுதேசக் கல்லூரிகளையும், ஸகல்களையும் பாதிரிகளின் பள்ளிக்கூடங்

களுக்கு நிகரானவையாக கொண்டுவர வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தார். சுதேச மொழிக்கல்வியை வற்புறுத்தினார். இவ்வாறு பாரதி காலத்தில் அந்நியர் ஆதிக்கத்தின் கீழ் நிலவிய கல்விமுறை அவரது கல்வியிலிரும். கல்விச் சிந்தனைகளிலும் தாக்கம் செலுத்தியது.

பாரதியார் கால கல்விச் சிந்தனையாளர்கள்:

நாட்டின் விடுதலைக்கு கல்வித்துறையில் மாற்றங்கள் தேவை என்ற அடிப்படையில் அக்கால அறிஞர்கள் பலர் சிந்தித்தனர். 'மகாத்மா காந்தி' கருத்துக் கூறும் போது ஒவ்வொருவரும் வாய்மை, அஹி மிசை இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டொழுக வேண்டும். கல்வி நாட்டு மக்களுடன் தொடர்புட்டதாக அமைய வேண்டும் என்றார். சுயதேவைப் பூர்த்தியைக் கல்வியினுராக எதிர்பார்த்தார். தாய்மொழிக் கல்வியை வலியுறுத்தினார். மாணவர் மையக் கல்வி, கட்டாயக் கல்வி போன்ற சிந்தனைகளை காந்தி முன்வைத்தார்.

ரவீந்திரநாத்தாசார் அவர்கள் "இயற்கைச் சூழலில் கல்வி பயில வேண்டும்". இயற்கையை மனிதன் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சமூக நன்னடத்தை. இசை நூண்கலை போன்ற விடயங்களில் அதிக அக்கறை காட்ட வேண்டும்" என்ற வலியுறுத்தினார்.

சுவாமி விவேகானந்தர் கூறும்போது "மனிதனுக்குத் தேவை சமயமும் கல்வியும்தான். இந்தியாவுக்கு இவை உடனடியாகத் தேவை. சுதந்திரமான கல்வி, பெண்கல்வி நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு உதவுவதாக அமைய வேண்டும்" என்று குறிப்பிட்டார்.

சுவாமி தயாநந்தர் அவர்கள் "கல்வியால் தனிமனிதனுக்கும் வாழும் நாட்டிற்கும் இடையே உறவுகளைக் கட்டி வளர்க்க வேண்டும்" என தனது சிந்தனையை முன்வைத்தார்.

மேற்கூறப்பட்டவாறு கல்விச் சிந்தனையாளர்களின் கருத்துக்கள் விளங்குகின்றன. இவற்றோடு ஒப்பிடும் போது பாரதியின் கல்வி பற்றிய சிந்தனைகள் காத்திரமானவையாகும். தேசிய விடுதலைக்கு அந்தள மானதாகும்.

“வயிற்றுக்கு சோறிட வேண்டும் – இங்கு
 வாழும் மனிதருக் கெல்லாம்
 பயிற்றிப் பல கல்வி தந்து இந்தப்
 பாரினான உயர்த்திட வேண்டும்

என பாரதியின் கல்வி நோக்கிய உயர்ந்த எண்ணாங்கள் அமைந்திருந்தன.

பாரதியாரின் கல்வித் திட்டம்:

“தேசிய கல்வியைக் கற்றுக் கொடுக்காத நேசத்தை ‘தேசம்’ எனச் சொல்லுதல் தகாது” என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தார் பாரதி. பாதிரி களின் பள்ளிகளில் இந்நாட்டின் தேசிய உணர்வை மழுங்கடிக்கும் வகையில் போதனை முறைகள் அமைவதைச் சுட்டிக்காட்டித் தடுத்த பாரதியார். ஆங்கிலக்கல்வியை வெறுக்கவில்லை. ஆங்கிலப் பாலையில் நம் நாட்டவர் தேர்ச்சி பெற வேண்டும். ஆனால் சுதேச மொழி. கற்பித்தல் மொழி (போதனை மொழி)யாக அமைய வேண்டும். ஆங்கி லத்தில் உள்ள விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப அறிவுகளை எம் மக்கள் பெறவேண்டும் என்றார்.

‘பஞ்ச புதக் கலைகள் மெத்த வளருது மேற்கே’ என்றார்.

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
 தமிழ் மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்.
 கிறவாத புகழுடைய புது நால்கள்
 தமிழ் மொழியில் கியற்ற வேண்டும்.
 மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்குடுகள்
 சொல்வதி லோர் மகிழுமயில்லை
 திறமான புலமை எனில் வெளிநாட்டோர்
 அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்.

என்று தமிழ் மொழிக்குரிய குறைகள் என்ன? அதைத் தீர்க்கும் வழி யென்ன? என்பதைத் தெளிவாக முன்வைத்தார். கல்வி நிலையங்களின் கட்டடங்கள் கூட, தேசவழுமை சார்ந்து அமைய வேண்டும் என வற்புறுத்தினார். அக்காலத்தில் இந்தியாவில் இருந்த “பிரசிடன்சி கட்டிடம்” தேசிய முறையை தழுவவில்லையே என ஆதங்கமுடையவரானார். இவ்வாறான சம்பவங்களோடு கூடிய பாரதியாரின் கல்விச் சிந்தனைகள் எவ்வளவு தூரம் தேசியம் சார்ந்து விளங்கின என்பது சொல்லாமலே போதரும்.

தேச விடுதலைக்கு அடிப்படையானது சமூக விடுதலை என்பதை நன்குணர்ந்த பாரதி: பெண்விடுதலை, பெண்கல்வி பற்றி நன்கு சிந்தித்தார். இவை எல்லாம் பாரதியாரின் கல்வித்திட்டத்திலுள்ள முக்கிய மான அம்சங்களாக இருந்தன.

பாரதியாரும் பெண் கல்வியும்:

குடும்ப ரதியாகவும், சமூக அமைப்பு ரதியாகவும் பெண்ணாடிமை இந்திய தேச விடுதலைக்குத் தடைகளாகும் என்பதைத் தனது அறிவுக் கண் கொண்டு பார்த்த பாரதி: பெண் அடிமை நீங்குவதற்கும் பெண் கல்வி வளர்வதற்குமாகத் தமது எண்ணைத்தில் முன்னுரிமை கொடுத்தார்.

தேசியக் கல்வியில் பெண்களுக்குரிய இடம் நீக்கப்பட்டமை, குடும்பத்தில் அடிமை நிலை, சமூகத்தில் பெண்களின் சீரழிவுகள் என்பன மாற்றமுறும் போது தான், இந்நாட்டின் கல்வி அறிவு வளர்ச்சி பெறும் எனக் கண்டார்.

அறிவு கொண்ட மனித உயிர்களை

அழைமயாக்க முயல்வர் பித்துராம்.

ஞானமும் பெண்ஞாம் நிகரெனக் கொள்வதால்

அறிவிலோங்கி ஒவ்வொய்கம் தழைக்குமாம்
என்று ‘புதுமைப்பெண்’ என்னும் படைப்பில் பெண்கல்வியை வற்புறுத்து கின்றார்.

ஏட்டையும் பெண்கள் தொருவது தீமையென்
றெண்ணி இருந்தவர் மாய்ந்து விட்டார்
வீட்டுக்குள்ளே பெண்னேப் பூட்டுவதெந்த
விந்தை மனிதர் தலை கவிழ்ந்தார்.

என விடுதலைக் கும்மி கொட்டனார்.

"தமிழ் நாட்டில் தேசியக் கல்விக் கிளை ஒன்று ஏற்பட வேண்டும். இதில் பாதிப்பேர் தமிழ் ஸ்திரிகளாக இருக்க வேண்டும்" என்று குறிப் பிட்டார் பாரதியார். "இயன்றவரை 10 வயது வரையேனும் பெண் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி அளிக்கவேண்டும்" என்றார்.

பெண் இயல்பாகவே அறிவுடையவள். சமூக, பொருளாதார, கலா சார அமைப்புகளே அவளின் கல்வி அறிவைத் தடுக்கின்றன என்பதை பாரதி.

பெண்ஞூக்கு ஞானத்தை வைத்தான் – புவி
பேணி வளர்த்திடும் ஈசன்
மண்ஞூக்குள்ளே சில மூடர் – நல்ல
மாதராஜவைக் கெழுத்தார்

என்று பெண் கல்விக்கு தடையாக உள்ளவர்களைச் சாடனார். இவ்விதம் பாரதியார் பெண்கல்வியின் முக்கியத்தவத்தைப் பற்றியும் அதை முன் ணெடுக்கும் வழிகள் பற்றியும் முன்வைத்த கருத்துக்கள் வரவேற்புடையனவாகும்.

பாரதியாரும் குழந்தைக் கல்வியும்:

"குழந்தைகளிடம் ஊட்டப்படும் கல்விதான் சிறந்த அத்திவாரமாக அமைகின்றது. குழந்தைகள் அவர்களின் இயல்புகளுக்கு ஏற்ப கற்க வசதியளிக்கப்பட வேண்டும்" என்ற கருத்துக்கள் மேலைத்தேச முன் பள்ளிச் சிற்றனையாளர்களின் கருத்துமட்டுமல்ல. பாரதியார்,

கூழி விளையாடு பார்பா - நீ

ஓய்ந்திருக்க லாகாது பாப்பா

என குழந்தையை உற்சாகப்படுத்தி

காலை எழுந்தவுடன் பழப்பு - பின்பு

கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு

மாலை மழுதும் விளையாட்டு - என்று

வழக்கப்படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா

என குழந்தைக் கல்வியின் முறைகளை பாப்பா பாடலில் கூறுகின்றார் பாரதியார். "இன்று எம் நாட்டு கல்விமுறை குழந்தைகளிடம் மன அழுத் தங்களை ஏற்படுத்துகின்றது" என்று கல்விச் சிந்தனையாளர்கள் கூறுகின்றனர். இதிலிருந்து விடுபட பாரதியின் குழந்தைக் கல்விச் சிந்தனையை நன்கு படிக்க வேண்டும் போலிருக்கின்றது.

பாரதியார் தனது புதிய ஆத்திரையிலே

அச்சம் தவிர்

நூண்மை தவறேல்

எண்ணுவது உயர்வு

ஏறுபோல் நட

என்று குழந்தை உள்ளத்தில் நல்ல சிந்தனைகளை விதைக்க முயல்வதோடு, உறுதியான உள்ளத்தை உருவாக்குவதே வளமான வாழ்விற்கு வழி என்று கொண்டார்.

நினைப்பது முழும்

நீதி நூல் பயில்

நுணியளவு செல்

நாலினைப் பகுத்துணர்"

என்று பாரதியார் கூறிச் செல்லும் பல்வேறு விடயங்கள் குழந்தைகளின் அறிவுக்கும், ஒளுமைக்கும் உரித்தான செய்திகளே.

சின்னாகுஞ் சிறு கிளியே கண்ணம்மா
செல்வக் களாகுஞ்சியமே

என்று குழந்தை அன்பில் மூழ்கித்திமூக்கும் பாரதியுள்ளம், குழந்தைக் கல்விச் சிந்தனையில் நன்கறிந்துணரப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

பாரதியாரின் கல்விச் சிந்தனைகளை சீசிறுகட்டுரையினுள் கூறிவிடலாமென்பது முடியாத காரியம். அது மேஜூம் தனியாக ஒராய்ந்து ஒரு முழு நிலவாக உருப்பெற வேண்டியது.

வீடு தோறும் கலையின் விளக்கம்
வீதி தோறும் இரண்டொரு பள்ளி
நாடு முற்றிலும் உள்ளன ஊர்கள்
நகர்களைங்கும் பல பல பள்ளி
தேடு கல்வியிலாத தொருரைத்
தீயினுக் கிரையாக மடுத்தல்
கேடு தீங்கும் அமுத மென் அன்னன்*

என்று பாரதி முழுங்குவது பாரதியின் மனதிற் கிடந்த கல்வி பற்றிய ஆழமான பதிவுகளின் வெளிப்பாடாகும். பாரதியின் இவ்வுலக வாழ்க்கை குறுகியதாயினும் அவன்து பார்வை கல்விசார் புலத்திலும் விசால மானதே.

நல்லதோர் வீணை செய்தே - அதை
நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ?

தெய்வம் பலபல சொல்லிப் - பகைத்
தீயை வளர்ப்பவர் மூடர்
உய்வ தனனத்திலும் ஒன்றாய் - ஓங்கும்
ஓரிபாரு ஓனாது தெய்வம்
- முரசு (பல்வகைப் பாடல்கள்)

பாரதியும் பெண் விடுதலையும்

க.ரஜானிகாஞ்சன்

பண்டைக் காலத்தில், பாரத நாட்டில் பெண்களுக்குப் பெருமதிப்பு இருந்தது. பெண்ணை “வாழ்க்கைத் துணை” என்று காட்டினார் வள்ளுவர். ஒன்றையார் என்ற பெண்பாற் புலவர் தூதுவராகச் சென்ற தைப் புறநானூறு காட்டுகிறது. பெண்களைச் சுக்தியின் உருவமாகக் கருதியது பாரதநாடு. பெண்களுக்கு இருந்த மதிப்பும் மரியாதையும் கிடைக்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் குறையலாயின. பெண்களுக்குக் கல்வி அறிவு தேவை இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டது. பெண்கள் அடிமைபோல் நடத்தப்பட்டனர். பெண்களுக்கு உரிய சமூக அந்தஸ்து மறுக்கப்பட்டது.

மக்கள் தொகையில் பாதியாக விளங்கும் பெண்களுக்குக் கல்வி யறிவு இல்லையென்றால் சமூகம் மேம்பட முடியாது என்றுணர்ந்த பாரதியார். பெண்மை வாழ்க என்றும், பெண்மை வெல்க! என்றும் கூத்தாடியவர். பெண் விடுதலைக்காகக் கும்மி வடிவில் குரல் கொடுத் தவர். “காற்றே! துன்பக் கேணியிலே எங்கள் பெண்கள் அழுத சொல் மீண்டும் உரையாயோ?” என்று பினித் தீவில் கரும்புத் தோட்டத்தில் பணிபுரியும் இந்தியப் பெண்களின் அவல நிலையைக் கருணை உள்ளத்தோடு எழுத்தில் வடித்தவர். புதுமைப் பெண்ணைப் படைத்துத் தம் கவிதையுலகில் உலா வரச் செய்தவர். பாஞ்சாலி சுபத்திற்கு முதன்மை தந்து ஒரு தனிக்காவியம் படைத்தவர். பாரத மாதாவுக்கு நவரத்தின மாலையும், திருப்பள்ளியைமுச்சியும், திருத்தசாங்கமும் கியற்றியவர். தமிழ்த் தாயாக இருந்து தம் மக்களை எட்டுத்திக்கும் சென்றிடுமாறும் புதிய சாத்திரம் படைக்குமாறும் ஆணையிட்டவர். சரஸ்வதி, லெட்சுமி, மாகாளி, பராசக்தி, முத்துமாரி, கோமதி முதலான

பெண் தெய்வங்களின் திருப்புகழைத் தம் தோத்திரப் பாடல்களில் நெஞ்சாரப் போற்றிப் புகழ்ந்தவர். சுதந்திர தேவியைத் தொழுது வணங்கியவர். பாரதி அறுபத்தாறில் பெண் விடுதலை பற்றிப் பேசியவர். தையலை உயர்வு செய்! என்று புதிய ஆத்திசூழ புனைந்தவர்.

பாரதியிடம் இயல்பாகவே காணப்பட்ட சுதந்திர எண்ணம், அரசியல் மறுமலர்ச்சி, சமூகச் சீர்திருத்தம், பெண் விடுதலை பற்றிய அக்கறை யாவும் நிவேதிதா அம்மையாரைச் சந்தித்த பின் மேலும் தீவிரமடைந்து பாரதியைக் செயல்பட வைத்தன. பெண்ணுக்குச் சமூக விடுதலை கிடைக்காமல் நாட்டிற்கு அரசியல் விடுதலை அடைவதில் பலன் இல்லை என்ற எண்ணத்திற்கு வித்திட்டவர் நிவேதிதா அம்மையார்.

கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டுக்குப் பாரதியார் சென்றபோது, நிவேதிதா அம்மையார், பாரதியாரிடம் - “உன் மனை வியை நீ ஏன் அழைத்து வரவில்லை” என்று கேட்டாராம். அதற்குப் பாரதியார் - “இன்னும் மனைவியைச் சமமாகப் பாவித்துப் பொது கிடத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும் வழக்கம் எங்களிடையே ஏற்பட வில்லை. தவிர காங்கிரஸ் மாநாட்டுக்கு என் மனைவியை அழைத்து வருவதால் பயன் என்ன?” என்று கூறினாராம். பாரதியாரின் பதிலைக் கேட்ட நிவேதிதா அம்மையார் - மிகுந்த கோபம் கொண்டு, “பெண் களுக்குச் சம உரிமையும். தகுந்த கல்வியும் கொடுக்காவிட்டால் சமூகம் எப்படிச் சீர்திருத்தம் பெறும். மனைவியை உன் வலது கை என மதித்து வா” என்று உபதேசம் செய்தாராம். இந்த நிகழ்ச்சியே பெண் விடுதலை, பெண்ணுக்குச் சம உரிமை என்னும் பொருள் பற்றி, பாரதியார் சிற் தனைகள் எழுச்சியறக் காரணமாயின. அதன் விளைவாக அவர் படைப்புகளில் அவை வேகத்தோடும் வீச்சோடும் வெளிப்பட்டன.

பெண் விடுதலை பெற வேண்டுமொனால் அவள் விழிப்புணர்வு பெற வேண்டியது முதல் தேவை. அதனால் பெண்களிடம் அவர்களுடைய உரிமை பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்தார் பாரதியார். வங்காளப் பிரிவினைக்குப் பிறகு வங்கப் பெண்மனைகள் சுதேசிய இயக்கத்தில் மேற்காண்ட முயற்சிகளைக்

கண்டு வியப்புற்ற பாரதி தமிழ் நாட்டுப் பெண்களும் அவற்றையறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் "சக்கரவர்த்தினி" பத்திரிகையில் சுதேசிய எண்ணைத்தைப் பற்றி எழுதினார்.

ஒரு பெண்ணுக்கு இருக்க வேண்டும் எனக் காலங்காலமாகப் பேசப்பட்டு வந்த அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் மரபு வழியான குணங்களை மாற்றி, "நானும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமோம்" என்று முற்றிலும் புதுமையான முறையில் பாடியுள்ளார். தாம் கனவு காணும் புதுமைப் பெண்ணின் சொற்களும் செய்கைகளும் எத்தகையனவாய் இருக்கும் என்பதை,

ஞான நல்லறம்வீர சுதந்திரம்

பேணு நற்கழிப் பெண்ணின் குணங்களாம் ...
என்றும்.

நிமிர்ந்த நன்னைட நேர்கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செநுக்கும் இருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவது இல்லையாம்...
என்றும்,

இலகு சீருடை நாற்றிசை நாடுகள்
யாவுஞ் சென்று புதுமை கொணர்ந்து இங்கே
திலக வாணுதலார் நங்கள் பாரத
தேசம் ஓங்க உழைத்திடல் வேண்டுமாம்

(புதுமைப் பெண், செய்யுள் : 4.7.8)

என்றும் அவர் அழகுறச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

பெண்களுக்கு அவர்களது வீட்டையே உறைவிடமாக்கி - உலக மாக்கி - "மனையுறை மகளிர்" என்றே பெண்களைச் சுட்டினர் முன்னோர். பாரதியாரோ தம் முன்னோர் மொழிந்த கருத்துகளில் இருந்து முற்றிலுமாக மாறுபட்டார். "விலகி வீட்டில் ஓர் பொந்தில் வளர்வதை, வீரப் பெண்கள் விரைவில் ஒழிப்பராம்" என்று பாடனார்.

பெண்களை வீட்டிற்கு மட்டுமென்றி. நாட்டிற்கும் உரியவர்களாக - நாட்டிற்காக உழைப்பவர்களாக - உயர்த்திப் பாடியுள்ளார். “அடுப்புதும் பெண்களுக்குப் படிப்பெற்கு?” என்று இருந்த பத்தாம் பசலித்தனமான போக்கை அடியோடு மாற்ற விரும்பினார். “உலக வாழ்க்கையின் நுட்பங்கள் தேரவும், ஒது பற்பல நூல்வகை கற்கவும், பெண்கள் நாற் றிசை நாடுகளுக்கும் செல்ல வேண்டும்” என்று பாடினார். பெண்களின் எழுச்சிக்கும் உயர்ச்சிக்கும் ஏற்ற வழிவகைகளையும் குறிப்பிடுள்ளார்.

ஆண்களுக்கு அடங்கியே வாழ்ந்து பழகிய தமிழ்நாட்டுப் பெண்களுக்குப் பிறநாட்டுப் பெண்கள் எவ்விதம் இருக்கிறார்கள் என்று எடுத்துக்காட்ட விரும்பினார். அதனால், பெண் உரிமைக்காகப் போராடிய இயக்கங்களைப் பற்றி “தர்மயுத்தம்” என்னும் தலைப்பில்.

“துருக்கி நாட்டில் பெண்களுக்குள்ளே நடந்த “விடுதலைக் கிளர்ச்சி”, தென் ஆபிரிக்காவில் பியேட்டர் மாரிஸ்பர்க் பட்டணத்தில் 1910 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பட்ட “பெண்கள் விடுதலைச் சங்கம்”, பிரித்தானியாவின் “ஸ்தீரி சாம்ராஜ்யம்” ஆகிய பெண்ணுறுப்புமை இயக்கங்களைத் தமிழ் நாட்டுப் பெண்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். எல்லா நாடுகளிலும் பெண்கள் சுதந்திரம் பெற்று மனித இனத்தை மேன்மைப் படுத்த முயற்சி செய்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டுப் பெண்கள் இதற்காக எந்த முயற்சியும் செய்யாமலிருக்கிறார்களே ஏன்?” என்று வினா எழுப்பி அவர்களைச் சிந்திக்கச் செய்தார்.

பாரதியார் படைத்துள்ள “புதுமைப் பெண்”னுக்கு வாழ்வைப் பற்றியும் ஒரு தனிப்பட்ட கருத்து உள்ளது. நற்குடிப் பெண்ணுக்குக் கற்பு என்பது இயல்பான ஒரு பண்பு நலன் : திதிலே அவளுக்குக் கருத்து வேறுபாடு எதுவும் இல்லை. ஆனால், பெண்ணின் கற்பு நலத்தைக் காக்கிறேன் என்று சொல்லி, அவளுக்குக் கொடுமைகள் பல செய்வதிலும், அவளது அறிவை மழுங்கச் செய்வதிலும் முனையும் ஆணின் செயலில் அவளுக்குச் சற்றும் உடன்பாடு இல்லை.

கலத்து மாதற்க்குக் கற்புகியல்பாகுமாம்
கொருமை செய்தும் அறிவை அழித்தும்அந்
நலத்தைக் காக்க விரும்புதல் தீமையாம்

(புதுமைப் பெண். 5)

என நறுக்குத் தெறித்தாற் போல் நயம்பட உரைக்கிறாள் அவள். மேலும், அவள் “அடிமைச் சுருளைத் தீயிலிட்டுப் பொசுக்கிட வேண்டும்” எனக் கருதுகிறாள். பேரிருளாம் அறியாமையில் அமிழ்ந்து. அவலம் எய்தி வாழ்வதை உமிழ்ந்து தள்ள ஆயுத்தமாக இருக்கிறாள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ஆணைப் பற்றிய அவளது பார்வை - பாவனை - தெள்ளத் தெளிவாகவும் மிகத் துல்லியமாகவும் உள்ளது. எல்லா ஆண்களுமே அவளுக்கு எதிரிகள் அல்லர். தனக்கு எதிராகக் கொடுமை செய்யும் ஆண்களையே அவள் வெறுக்கிறாள் : சாடுகிறாள் : அவர்களிடம் இருந்து விடுதலை பெற்றிட எண்ணுகிறாள். நல்ல ஆணின் துணை யோடு - தோழுமையோடு - வாழுவேண்டும். அவன் போற்றிடும் வண்ணம் வாழு வேண்டும் என்ற எண்ணமே அவளுக்கு முனைப்பாக உள்ளது.

ஏத்தி ஆண்மக்கள் போற்றிட வாழ்வராம்
இனைய நங்கையின் எண்ணங்கள் கேட்டிரோ

(புதுமைப் பெண். 9)

என அவளது எண்ணத்தை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் பாரதியார்.

ஆசியாவில் பெண்விடுதலைக்காகப் போராடிய சீனநாட்டு சியூசீன் என்ற பெண்ணைப் புகழ்ந்து அவர் இயற்றிய பெண்ணுறிமை இயக்கப் பாடலைத் தமிழாக்கம் செய்தார். புதுச்சேரியில் கூடிய மகளிர் கூட்டத்தில் தம் மகள் சுகுந்தலா பாரதியைக் கொண்டு அந்தப் பாடலைப் பாடச் செய்தாராம்.

விடுதலைக்கு மகளிரெல்லோரும்
வேட்கை கொண்டனாம்...

(பல்வகைப் பாடகள், பெண்விடுதலை - 1)

என்று பெண்கள் விடுதலை மீது விருப்பம் கொண்டதாகப் பாடி யிருக்கிறார்.

மன்னுவிலுள்ள உயிர்கள் எல்லாம் கடவுள் என்றால், பெண் ஒன்றும் தெய்வம் அல்லவா? என்று கேட்டு அவனுத் தெய்வமாக மதிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில்,

மன்னுக்குள் எவ்வுயிரும் தெய்வ மென்றால்
மனையாரும் தெய்வ மன்றோ?

(பாரதி அறுபத்தாறு, பெண் விடுதலை - 45)

எனத் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

பாரதி நடத்திய தர்மயத்தத்தின் பலன் என்ன? தமிழ் நாட்டில் "பெண் விடுதலைக் கட்சி" தொடர்க்கப்பட்டது. அந்தக் கட்சிக்குச் சதாசிவ ஜயர் என்ற நீதிபதியின் மனைவி மங்களாம்பிகை தலைவியானார். அவருக்குத் துணையாக நின்றார் அன்னிபெசன்ட் அம்மையார்.

பெண்கள் முன்னேற்றத்தில் தீராத ஆர்வம் கொண்டவர் பாரதியார். ஆனால் பெண்கள் - நகை, ஆடை போன்ற வீண் ஆடம்பரங்களை விட்டுவிட வேண்டும் என்று எச்சரித்தார். அது தான் பெண் விடுதலைக்கு வழி வகுக்கும் என்பது அவர் என்னைம். வேல்ஸ் கிளவரசியின் எளிமையைப் பாராட்டி அதைப் பின்பற்றத் தூண்டினார்.

பெண்கல்வியின் அவசியத்தை எடுத்துக்காட்ட விரும்பிய பாரதி. பெண்களுடைய படிப்பில் பெற்றோர்கள் அக்கறை செலுத்த வேண்டு மென்று கூறினார். பெண்கள் அனைவரும் கல்வியறிவு பெற்றால்தான் இந்திய நாடு முன்னேறும் என்று நினைத்தார். அதனால்,

மதுரத் தேமொழி மாதர்க ளெல்லாம்
வாணி பூசைக் குரியன பேசீர்

(சுரல்வதி தேவியின் புகழ் - 10)

என்று கலைமகளைப் பற்றிப் பெண்கள் பேச வேண்டும் என்று வலி யுறுத்துகிறார். கலைமகள் யார்? கல்விக்கு அதிபதி. கல்வித் தலைவியாம் கலைமகளைப் பற்றிப் பேசினால் கல்வியில் சிறந்து விளாங்கலாம் என்பது அவரது எண்ணைம். பெண் விடுதலை இயக்கத்தை நாட்டு விடுதலை இயக்கத்தின் ஒரு பகுதியாகவே பாரதியார் கண்டார்.

சமுதாயத்திலுள்ள பழக்க வழக்கங்களால் பெண்களுக்குப் பல உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டன. அந்த உரிமைகளை வழங்கினால் பெண்கள் விடுதலை அடைவது திண்ணீரும் என்று நம்பிய பாரதியார், பெண்களுக்குரிய உரிமைகளாக.

- யென் வயதுக்கு வருமுன்பு திருமனம் செய்து கொடுக்கக் கூடாது.
 - அவர்களுக்கு விரும்பயில்லாத ஒருவனை மனம் செய்து கொள்ள வற் புறுத்தக் கூடாது.
 - யென் குழந்தைகளுக்குச் சொத்தில் சமயாகம் கொடுக்க வேண்டும்.
 - கணவன் கிறந்த பின்பு மறுவிவாகம் செய்ய அனுமதிக்க வேண்டும்.
 - விவாகம் செய்யாமல் கைத்தொழில் முதலியன செய்து கொரவாயாக வாழ விரும்பும் யெண்களை அங்கூனம் வாழ கூடம் கொடுக்க வேண்டும்.
 - பெண்கள் கணவனைப் பிரிந்து வாழ விரும்பினால் அதற்கு கிடமளிக்க வேண்டும். அவரை அவ்யாளப் படுத்தக்கூடாது.
 - யெண்களுக்கு உயர்தாரக் கல்வி கற்க வாய்ப்பளிக்க வேண்டும்.
- என்பவற்றைக் குறிப்பிட்டார். இவ்வரிமைகள் பெற்றால் சமுதாயம் முன்னேறும். இவ்வரிமைகளையும் விரைந்து அளிக்க வேண்டும் என்றார் அவர்.

பாரதியாரின் சிந்தனை, சொல், செயல் ஆகிய அனைத்தும் அவருக்கு முன்பு வாழ்ந்த புலவர்களிடமிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டிருந்தன. அவரது வரவு பாரதிதாசன் சொல்வது போல், “நீடு துயில் நீங்கப்பாடு வந்த நிலா” வாகப் பெண்களிடையே புதிய விழிப்பை - விழியலைத் தோற்றுவித்தது என்றால் அது மிகையாகாது.

இன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வே - நம்மில்
இற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும் - இந்த
ஞானம் வந்தாற்பின் நமக்கெடு வேண்டும்.
- வந்தேமாதரம்

தேச விடுதலை

பா. விக்கினேஸ்வரன்

உலகம் யாவும் ஓரிரு நாடுகள் நீங்கலாக ஒரு குடைக் கீழ் இருந்த காலம் அது. ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியில் ஆதவன் அஸ்தமிக்காத ஆக்கிரமிப்புக் காலமது. கீழூத்தேயம் எங்கணும் வெள்ளோயர். ஆட்சியில் தொடர் பவனி வந்த காலமது. இதர நாடுகளின் கலை, கலாசார மொழி, பண்பாடு இலக்கியங்கள் சிறைவறு அடக்கி ஆழப்பட்ட காலமது. கிக்காலப் பகுதியில்தான் தமிழன்னையின் தவப்பயனைந்று போற்றத் தக்க பாரதியார் இவ்வடக்கு முறைகள்டு வீறுகாண்டெழுந்து ஆராவாரிக்கின்றார்.

தேசத்தின் தனித்துவத்தை. பண்பாட்டை. கலாசாரத்தை சிறைக்கும் நிலைகள்டு சினங்காண்டெழுந்த சில வரிகள்

ஏலையம் அழித்தலும் அருமறை பழித்தலும்
பாலமை விருத்தரை பசுக்களை ஒழித்தலும்
மாதர் கற்பழித்தலும் மறையவர் வேள்விக்கு
ஏதமே சூழ்வதும் கையறி நிற்கின்றார்.
சாத்திரத் தொகுதியைத் தாழ்த்தி வைக்கின்றார்.
கோத்திர மங்கையர் குலங்கெழுக்கின்றார்
எண்ணில துகைவர்காள் எமக்கிவர் செய்யுந்துயர்
கண்ணியம் மறுத்தனர் ஆண்மையும் கழந்தனர்
பொருளினைச் சிறைத்தனர் மருளினை விறைத்தனர்
திண்மையைப் பழித்துப் பெண்மையின் கழித்தனர்
பாரதப் பெறும்பெயர் பழிப்பெயராக்கினர்
வீரியம் அழிந்து மேண்மையும் அழிந்து நம்
ஆரியர் புலையறுக்கழைமகளாயினர்.

இவ்வாறு வெள்ளையரும், பிராண்சியரும் செய்யும் அநீதிகளை, அக்கிரமங்களை சில வரிகளில் வழித்து நிற்கின்றான் பாரதி.

காலனித்துவ ஆட்சியில் கயவர்கள் செய்யும் கயமை கண்டு கடைக் கண்ணும் கண்டு கொள்ளாத தேசமக்களை எதிரிக்கு எதிராக, அக்கிரமங்களுக்கெதிராக போராட முனைப்புக்கொள்ள வைக்க சில கேள்விகளைத் தொடுக்கிறார்.

மற்றிகைதுப் பொறுத்து வாழ்வதோ வாழ்க்கை

வெற்றிகொள் புலையர்தாள் வீழ்ந்து கொல் வாழ்வீர்?

மொக்குள் தான் தோன்றி மழவது போல

மக்களாய் பிறந்தோர் மழவது திண்ணனம்.

தாய்த்திரு நாட்டை தகர்திரு மிலேச்சரை

மாய்த்திட விரும்பார் வாழ்வும் ஒர் வாழ்வு கொல்?

மானாம் ஒன்றில்லாது மாற்றலர் தொழும்பராய்

எனுழற்றிருக்க எவன் கொலோ விரும்புவன்?

தாய்பிறன் கைபடச் சகிப்பவனாகி

நாடென வாழ்வோன் நமரில் இங்குளனோ?

எனத் தாய் மனப்பும் அவலம் பற்றிக் வினாத் தொடுத்து தேசம் விடுதலை பெற, தேசம் சுதந்திரம் பெற, தனிமனிதன் சுதந்திரத்தோடு மினிர முகிழ் புழச் செய்கிறார்.

பாரத மாதாவை நீதியற்று, நேர்மையற்று, சுதந்திரமற்று பீடித் திருக்கின்ற அடிமை விலங்கினைத் தகர்த்தெறிய தேசமானிகளை, தேசத்தின்பால் உயிரை வைத்திருப்பவர்களை நாட்டிலிருக்கத்தக்க வர்கள் என்றும் தேசத்திற்குரியவர்களைன்றும் தனித்துவப்படுத்தி உயர் நிலையில் இருப்படையச் செய்கின்றார்.

“ஞரியர் இருமின் ஞண்கள் இங்கு இருமின்

வீரியம் மிகுந்த மேன்மையோர் இருமின்

மானமே பெரிதென மதிப்பவர் இருமின்

தாய்நாட் டன்புறு தனையர் இருமின்
 மாய்நாட் பெருமையின் மாய்பவர் இருமின்
 புலையர்தம் தொழும்பைப் பொறுக்கிலார் இருமின்
 கலையறு மிலேச்சரை கழபவர் இருமின்
 ஊரவர் துயரில் நெஞ்சுநுகவீர் இருமின்
 சோர நெஞ்சிலாது தூயவர் இருமின்
 தேவிதாள் பணியுந் தீரர் இருமின்
 பாவியர் குறுதியை பநுகவார் இருமின்
 உடலினைப் போற்றா உத்தமர் இருமின்
 என்று உயிரினும் மேலானது உரிமை என்று தேசத்தவரை தட்டியழுப்பி
 தேசவிடுதலையை ஒரே குறிக்கோளாக கொண்டுள்ள விடுதலை
 வேட்கை மிக்கவர் மட்டும் தாய்த்திருநாட்டில் இருக்க தகுதியுடையவர்
 என்று கூறி நிற்கின்றார்.
 தேசத்தின்பால், தேசவிடுதலையின்பால் அக்கறையும், நேயமு
 மில்லாத வீணர்களை தாய்த்திருநாட்டிலிருந்து விலகுமாறும் கட்டளைப்
 பாணியில் கவிதை சமைத்திருக்கின்றான் பாரதி.
 “படைழுகத்திறந்து பதும் பெற விரும்பாக்
 கடைபடு மாக்களௌன் கண்மூனில்லாதீர்!
 சோதரர் தம்மை துரோகிகள் அழிப்ப
 மாதரார் நலத்தின் மகிழ்பவன் மகிழ்க!
 நாடெல்லாம் பிற்வசம் நண்ணூதல் நினையான்
 வீரு சென்றொழிக்க விரும்புவோன் விரும்புக
 தேசமே நலிவோரு தேய்திட மக்களின்
 பாசமே பெரிதெனப் பார்ப்பவன் செல்க
 நாட்டுளார் பசியினால் நலிந்திடத் தன்வயிறு
 ஊட்டுதல் பெரிதென உண்ணூலோன் செல்க
 என்று தன் மன் படும் வேதனை கண்டும் பாராமுகமாக இருப்பவரைத்
 திட்டமுத்தீத்து விடுகிறார்.

தாய்த்திரு நாட்டில் பிரித்தானிய, பிரான்சிய இரும்புக்கரங்கள் இறுகப் பிழத்திருக்கும் நிலையினால் எமது பண்பாடு. கலாசாரம் சிறைவற்ற மின்து போவது கண்டு எமது மொழி லிங்கியம் பாழ்டைந்து செல்வது கண்டு தேசப்பற்றாளர்களை அவ்விரும்புக் கரங்களினின்றும் எமது பூமியை மீட்க போர்க்களாம் புக கிளைஞரைத் தட்டியெழுப்பு கின்றான் பாரதி.

மெல்லிய திருவழ வீறுடைத்தேவியின்

குன்னாருள் நமக்கோர் கிருந்துயைனயாகும்
 பன்னாரும் புகழுடைப் பார்த்தனும் கண்ணனும்
 வீமனும் துரோணனும் வீட்டுமன் றானும்
 ராமனும் வேறுள கிருந்திறல் வீரரும்
 நற்றுயனை புரிவர் வானக நாடுறும்
 வெற்றியே யன்றி வேறைதும் பெறுகிலேம்
 பற்றறு முனிவரும் ஆசிகள் பகர்வர்
 செற்றினி மிலேச்சயரத் தீர்த்திட வம்மின்
 ஈட்டியாற் கரங்களை வீட்டிட வம்மின்
 நீட்டிய வேல்களை நேரிருந்து எறிமின்
 வாஞ்சட முனையினும் வயற்திகழ் சுலினும்
 ஆஞ்சடக் கால் களழியினுந் தேர்களின்
 உஞ்சளயிடமினும் மற்றவர் தலைகள்
 உஞ்சளயிற் கண்டு நெஞ்சுவப்புற வம்மின்
 நம் கிதம் பெஞ்சுவாய் நலிந்திட விரும்பும்
 வன்மையை வேரறத் தொலைத்து பின்னன்றோ
 ஆவெணனப் பெறுவோம் அன்றி நாம் குறப்பினும்
 வானுறு தேவர் மணியுலகடைவோம்
 என்று கிந்திய தேசம் அந்தியர் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற சுதந்திரம் பெற போர் வீரர்களை கூவியழைழுக்கின்றான் பாரதி.

தேசம் மாற்றானாழமையில் கிடந்துழல். அந்நியர் ஆதிக்கத்தில் ஆக்கிரமிப்புப்பட்டு அலைய, கயவர்கள் கயமையின்கீழ் கவிழ்ந்து கிடக்க இங்கிலாந்துக்காரரின் இரும்புக் கரத்தின் இடுக்குகளில் இறுக்குப் பட்டிருக்கத் தாய்த்திரு நாட்டை இத்தனை குரூரத்தினின்றும் மீட்டு தேசத்தைத் தட்டியெழுப்பிய பாரதியார் நாட்டினுள் விரிந்து, பரந்து கிடந்த ஒற்றுமையை சிதறவைக்கின்ற பல குறைகண்டும் சினமுறுகின்றார்.

அவ்வாறு உள்நாட்டில் இருக்கக்கூடிய மக்களின் ஒற்றுமைப் பின்னாலை விலக்கி நிற்கின்ற இன்னோரன்ன பல விடயங்கள் கண்டு பரிதவித்தார் பாரதி. அந்த வரிசையிலே சாதிக்கொடுமை, பெண்ணடக்கு முறை, மூடக் கொள்ளக்கள், சோம்பேறித்தனம், புதுமை முனையாமை, அடிமைத்தனம், ஏழ்மை என்பனவும் தேச விடுதலையைக் கேள்விக் குறியாக்கியிருந்தன. முதலில் உள்வீட்டுப் பிரச்சினையை சீர்ச்சிய வேண்டிய தேவை பாரதிக்கிருந்தது. அந்த வகையில் சாதிக் கொடுமைகள் பாரத தேசமெங்கும் விசாலித்து நின்றாராயன். இதைத் துலைத் தாலே பாரத ஒற்றுமையைக் கண்டு பின் தேசத்தை விடுவிக்க முடிய மென்றான் பாரதி. அந்த வகையில் சாதி பேதமையை துடைத்தெரிய பாரதி தந்த பெறுமதி மிக்க வரிகளைப் பர்ணமிக்க விடுகிறேன்.

ஜாதி பேதங்களைப் பாரோம் – உயர்

ஜன்மம் இத்தேசத்தில் எய்தினாராயின்
வேதியராயினும் ஒன்றே – அன்றி
வேறு குலத்தினாராயினும் ஒன்றே

எனோப் பகையர்களேனும் – அவர்

எம்முடன் வாழ்ந்திருப்பவர் அன்றோ
தீனத்தராய் விழுவரோ – பிற
தேசத்தார் போற் பல தீங்கிழழுப்பரோ.

ஆயிரம் உண்மீஸ்கு ஜாதி எனில்
 அன்னியர் வந்து புகலல் என்னோந்தி - ஓர்
 தாயின் வயிற்றிற் பிறந்தோர் தம்முள்
 சண்டை செய்தாலும் சகோதரர் அன்றோ

 ஒன்றூப்டால் உண்டு வாழ்வே - நம்மில்
 ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவருக்கும் தாழ்வே
 முப்பது கோழியும் வாழ்வோம் - வீழில்
 முப்பது கோழி முழுமையும் விழுவோம்

சாதி கிரண்டொழிய வேறில்கலை யென்றே
 தமிழ் மகள் சொல்லிய சொல் அமித மென்போம்
 நீதி நெறியினின்று பிறர்க்கதவும்
 நேர்க்கையர் மேலவர், கீழவர் மற்றோர்

எல்லாரும் ஓர் குலம் எல்லாரும் ஓரினம்
 எல்லாரும் கிந்திய மக்கள்
 எல்லாரும் ஓர் நியை எல்லாரும் ஓர் வின
 எல்லாரும் கிந்நாட்டு மன்னர் - நாம்

நாலு பகுப்பும் கிள்வொன்றே - கிந்த
 நான்கினில் ஒன்று குறைந்தகால்
 வேலை தவறிச் சிகித்தந்தே - செத்து
 வீழ்ந்திடும் மானிடச் சாதி

வெள்ளை நிறத்தொரு பூணை - எங்கள்
 வீட்டில் வளருது கண்மர்
 பிள்ளைகள் பெற்றதுப் பூணை - அயை
 பேருக்கொரு நிறமாகும்.

சாம்பல் நிற மொரு குட்டி - வருஞ்
 சாந்து நிறமொரு குட்டி
 பாம்பு நிற மொரு குட்டி - வெள்ளை
 பாலின் நிறமொரு குட்டி
 எந்த நிறமிருந்தாலும் - அனைவ
 யாவும் ஒரே தரமண்ணோ?
 கிங்க நிறம் சிறி தென்றும் - கீ:கு
 ஏற்ற மென்றும் சொல்லலாமோ

என்று மனித ஜாதிக்குள் இருக்கும் சாதி பேதமையை இந்திய விடுதலைக்கு அது ஒரு முட்டுக்கட்டை அதை அகற்ற இப்பேதமை நீக்க முற வேண்டும் என்று பரிதவித்துப் பாடுகின்றார் பாவாணர் பாரதி.

அக் காலத்து பாரத சமுதாயம் சாதிக்கொடுமை ஒருபழமிருக்க பெண் களையும் அழிமைகளாக வைத்திருந்த காலமது. சமுதாயத்தில் பெண் களுக்கு அந்திகளும் அக்கிராங்களும் நிகழ்த்தப்பட்ட காலம். பெண் களுக்கு கல்வி இல்லை. தொழில்லை. அரசாங்க உத்தியோகம் இல்லை. விவ்வாரு ஒடுக்கப்பட்டார்கள். பாரத தேசம் விடுதலை பெற வேண்டும் என்றால் எவ்களுக்குள்ளேயே முடங்கிக்கிடக்கும் இந்த அறிவிலித்தனத்தை அள்ளி எடுக்க வேண்டும் இதனையே பாரதி

மாதர் தும்மை கிழிவு செய்யும்
 மடமையைக் கொழுத்துவோம்
 தாதர் என்ற நினைவை மாறி
 ஆண்களோரு பெண்களும்
 சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வும் கிந்த நாட்டிலே.

ஓர்றைக் குரும்பம் தனில் - பொருள்
 ஓங்க வளர்ப்பவன் - தந்தை
 மற்றைக் கருமங்கள் செய்தே - மனை
 வாழ்ந்திடச் செய்பவள் அன்னை

பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான் – புவி
 பேணி வளர்த்தினும் எசன்
 மண்ணுக்குள்ளே சிலமூடர் – நல்ல
 மாதுர் அறிவைக் கெழுத்தார்.

கண்கள் இரண்டினில் ஒன்றை – குற்றிக்
 காட்சி கெழுத்திடலாமோ
 பெண்களாறிவை வளர்த்தால் – வையம்
 பேதமை யற்றினுங் காலீர்

 மண்ணுக்குள் எவ்வுயிரும் தெய்வ மென்றால்
 மனையாளும் தெய்வமன்றோ – மதிகெட்டோரே!

 பெண்டாட்டி துணையழுமைப் படுத்த வேண்டிப்
 பெண்குலத்தை மழுதழுமைப் படுத்தலாமோ?
 உண்டாக்கிப் பாலூட்டி வளர்த்த – தாயை
 உமையவளென்றநியீரோ? உணர்ச்சி கெட்டார்
 பண்டாய்ச்சி ஒளைவை அன்னையும் பிதாவும்
 பாரிடை முன்னாறி தெய்வம் என்றாள் அன்றே

 தாய்க்கு மேல் இங்கேயோர் தெய்வமுன்டோ?
 தாய் பெண்ணேயல்லன்றா? துமக்கை, துங்கை
 வாய்க்கும் பெண்மகவெல்லாம் பெண்ணேயன்றோ

 ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீயைமெயைன்
 ரெண்ணியிருந்தவர் மாய்ந்து விட்டார்
 வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணையைப் பூட்டி வைத்திருப்
 போமென்ற
 விந்தை மனிதன் தலை கவிழ்ந்தார்.

பட்டங்கள் ஆழ்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்

பாரினிற் பெண்கள் நடத்தவந்தோம்

எட்டு மறிவினில் ஆனாக்கிங்கே பெண்

கிளைப்பில்லை காட்டனர்ரு கும்மியழ

காதலொருவனைக் கைபிழுத்தே - அவன்

காரியம் யாவினும் கைகொடுத்து

மாதுரங்கள் பழுமையைக் காட்டிலும்

மாட்சி பெறச் செய்து வாழ் வோமழ

வலிமை சேர்ப்பது தாய் முலைப் பாலடா

மானஞ்சு சேர்க்கும் மனனவியின்

வார்த்தைகள்

கலியழிப்பது பெண்களறமடா

கைகள் கோத்துக் களித்து நின்றாடுவோம்

நிமிர்ந்த நன்னைடு நேர்கொண்ட பார்வையும்

நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாது நெறிகளும்

நிமிர்ந்த ஞானச் செறுக்கும் கிருப்பதால்

செம்மை மாதுர் திறம்பு வதில்லையாம்.

பெண்கள் பக்கம் நின்று வழுக்காளி சட்டத்தரணியாக அவர்கள் தம் நியாயத்தை வாதிட்ட பாரதியார் தன்னாலியன்ற பெண்கள் பக்கத்துக் கான நியாத்தை தக்க சான்றாதாரங்களோடு வாதிட்டார். தேச விடுதலையின் பங்கு பெண்களுக்கு முன்னென்பதைக் கூடிய பாரதி

தேசம் விடுதலை பெறவேண்டுமாக இருந்தால் மக்களிடையே யுள்ள மூடநம்பிக்கைகள் அறவே அற்றுப் போக வேண்டுமென்கிறார். மூடநம்பிக்கைகளில் தமது காலத்தை கழிப்பவர்கள் உண்மை அறிவை தேடமாட்டார்கள். உண்மை அறிவின் பக்க நாட்டப்பிருந்தாலேதான் சுதந் திரம், விடுதலை பற்றிய எண்ணெப்பாக்கு மக்களிடையே தோன்ற வாய்ப் புக்கள் இருக்கும் என்பதை உணர்ந்த பாரதி மூடநம்பிக்கைகள் பற்றி

அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார் - இவர்

அஞ்சாது பொருளில்லை - அவனியிலே
வஞ்சனைப் பேய்கள் என்பார் - இந்த

மரத்திலென்பார் அந்தக் குளத்திலென்பார்
குஞ்சது முகட்டி லென்பார் - மிகத்

துயரப்படுவார் எண்ணிப் பயப்படுவார்
மந்திர வாது யென்பார் - சொன்ன
மாத்திரத்திலே மனம் கிளிமிழப்பார்

சாத்திரங்கள் ஒன்றும் காணார்! - பொய்ச்

சாத்திரப் பேய்கள் சொல்லும் வார்த்தை - நம்பியே
கோத்திரம் ஒன்றாயிருந்தாலும் ஒரு
கொள்கையிற் பிரிந்வனைக் குலத்திகழ்வார்.
ஏத்திரங்கொண்டேயிவன் சைவன் - இவன்
அரிபக்தன் என்று பெறுஞ்சன்டையிருவார்.

கண்ணிலாக் குழந்ககள் போல் - பிறர்

காட்டிய வழியிற் சென்று மாட்டிக்கொள்வார்
புண்ணிய நாட்டினிலே - இவர்

பொறியற்ற விலங்குகள் போல் வாழ்வார்
என்று மூடநம்பிக்கைகள் பரந்து விரிந்து கிடந்த இந்தியாவை அதனி
னின்றும் மீட்க அதனை அவ்வாறே படம் பிடித்துக்காட்டு கின்றார்.

மூடநம்பிக்கையைப் போலவே கோழமுத்தனமும் மக்களிடையே
வெகு பரவலாகக் காணப்பட்டதொன்றாகவே பாரதி கவிதைகளில் வடிக்
கிறான். கோழமுத்தனமான சமூகம் எவ்வாறு விடுதலை கிடையும். இக்
கோழமுத்தனத்தை அறவே வெறுத்த பாரதியார் சீனமுற்று வழித்த சில
வரிகள்

சிப்பாயைக் கண்டு அஞ்சவர் - இளர்ச்

சேவகன் வருதல் கண்டு மனம் பகைபகைதப்பார்
துப்பாக்கி கொண்டு ஒருவன் வெகு
தூரத்தில் வரக்கண்டு வீட்டிலொழிப்பார்

அப்பால் எவனோ செல்வான் – அவன்

நூடையைக் கண்டு பயந்தெளிந்து நிற்பார்
எப்போதும் கை கட்டுவார் – இவர்

யாரிடத்திலும் பூனைகள் போல் ஏங்கி நடப்பார்
என்று ஏசித் தீர்த்த பாரதி

கண்டுபிடிப்புக்களும் புதுமைகளும் தேசவிடுதலையின் ஒரு அங்க
மாகக் கண்டான் பாரதி. இதனையே,

பட்டினில் நூடையும் பஞ்சில் உடையும்

பண்ணி மலைகளென வீதி குவிப்போம்

நூயுதம் செய்வோம் நுல்ல காகிதம் செய்வோம்

நூலைகள் வைப்போம் கல்விச்சாலைகள் வைப்போம்

குடைகள் செய்வோம் உழைப்பைகள் செய்வோம்

தோணிகள் செய்வோம் இரும்பாணிகள் செய்வோம்

நூடையும் பறப்புமூனர் வண்ணிகள் செய்வோம்

ஞாலம் நாங்கவரும் கப்பல்கள் செய்வோம்

வானையளப்போம் கடல் மீனையளப்போம்

சந்திர மண்டலத்தியல் கண்டு தெளிவோம்

என்று புத்தாக்கம் பற்றி புத்தாக்கம் அளித்த பாரதி

வீணார்கள் சோம்பேரிகளால் தேசத்தின் விருத்தி தடைப்படுதலும்
அதனால் தேச விடுதலையின் பெரும்பங்கு தாக்கமுறும் நிலையையே
எட்டுமென உணர்ந்த பாரதியார்

இழுவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் – வீணில்

உண்டுகளித்திருப்போரை நிந்தனை செய்வோம்

விழிலுக்கு நீர் பாய்ச்சி மாய மாட்டோம் – வெறும்

வீணாநுக்கு உழைத்துடலம் ஓய மாட்டோம்

தொண்ட நென்றோர் வகுப்பில்லை – தொழில்

சோம்பலைப் போல் இழிவில்லை

என்று வீணர்களையும் சோமபேரிகளையும் திட்டத்தீர்த்த பாரதி ஏழ்மையென்பதுவும் தன்னிறமை கொண்ட நாட்டிற்கு ஒவ்வாத நிலையென உணர்ந்த பாரதியார் இந்நிலை மாற தேசத்து மாந்தர்களை விணையமாக வேண்டிக்கொள்கிறார்.

கஞ்சி குழப்பதற்கிலார் – அதன்

காரணங்கள் குவையென்றும் அறிவுமிலார்
பஞ்சமோ பஞ்ச மென்றே – நிதம்
பரிதவித்தே உயிர் துழுதுழுத்துத்
துஞ்சி மழகின்றாரே – இவர்

துயர் கணளத்தீர்க்கவோர் வழியிலையே

வயிற்றுக்குச் சோநிடவேண்டும் – கீங்கு

வாழும் மனிதநுட்கெல்லாம்
பயிற்றிப்பல கல்வி தந்து – கீந்தப்
பாரை உயர்த்திட வேண்டும்
குனியொரு விதிசெய்வோம் – அதை
எந்தநாளும் காப்போம்
துனியொருவனுக் குணவிலை யெனில் – கீந்த
ஜகத்தை அழித்திடுவோம்

என்று ஏழ்மைத்தன்மை விடுபட்ட இந்தியாவை வற்புறுத்துகிறார் கவிஞர்.

எல்லோருக்கும் கல்வியென்ற மகிழ்ச்சியான கருத்தை பாரதி புரட்சி கவியாக எடுத்தியம்பியுள்ளார். எல்லோரும் கல்வி கற்றிருந்தாலே கல்வி யில் நாடு தன்னிறைவு பெறும். கிதனால் நாடு அபிவிருத்தியை நோக்கி நகர ஏதுவாக இருக்கும். இந்நிலை உணர்ந்த பாரதி

பறையறுக்கும் கீங்கு தீயர்
புலையறுக்கும் விடுதலை
பறவரோடு குறவுறுக்கும்
மறவுறுக்கும் விடுதலை

திறமை கொண்ட தீக்மயற்ற
 தொழில் புரிந்து யாவரும்
 தேர்ந்த கல்வி ஞானமெய்தி
 வாழ்வும் இந்த நாட்டிலே

என்று எல்லோரும் கல்வி பெற்று கல்வி மூலம் விடுதலை பெற்று உகரி யலாம். உகரிந்தால் தேசம் விடுதலைப் பெற காலம் எடுக்காது. குறுகியே நிற்கும் என்கிறார்.

இதனையே பாரதியின் தேச விடுதலை எனலாம். இதை எய்து வதற்கு ஒட்டுமொத்த நாட்டுக்குள் இருக்கும் விருத்தியற்ற கல்வியறிவற்ற நிலை நீக்கமுறும் போது எல்லா நிலையும் பெற்று தேசமும் விடுதலை பெறும் என்று பாரதி கூறி நிற்கின்றார்.

வாழிய செந்தமிழ்! (ஆசாய் பா)

வாழிய செந்தமிழ்! வாழ்கநற் றமிழர்!
 வாழிய பாரத மனித்திரு நாடு!
 இன்றைமை வருத்தும் இன்னல்கள் மாப்க!
 நன்மைவந் தெய்துக! தீதெலாம் நலிக!
 அம்வளர்ந் திடுக! மறம்படி வறக!
 சூரிய நாட்டினர் ஒரேமையோ யூற்றும்
 சீரிய முயற்சிகள் சிறந்துமிக் கோஸ்குக!
 நந்தே யத்தினர் நாடிடாறும் உயர்க!
 வந்தே மாதரம்! வந்தே மாதரம்!

பாஞ்சாலி சபத துரிசனம்

த. நாகேஸ்வரன்

மாடு கட்டிப் போரடித்தால் மாளாது செந்நெல்லென்று - ஆனை கட்டிப் போரடித்த அருந்தமிழர் பொன்மண்ணில் - ஒரு நேரக் கஞ்சிக் குப் பஞ்சமிருந்தாலும் - அற்புதமான கவிஞர்களுக்கு என்றுமே பஞ்ச மிருந்ததில்லை. சங்ககாலம் முதல் இவ் திருபத்தோராம் நூற்றாண்டு வரை - பல்லாயிரக் கணக்கான பைந்தமிழ்ப் பாவாணர்களை ஈன்று புறந்தந்து - அவர்கள் கூடிய அருந்தமிழ்ப் பாமாலைகளால் அழியா அழகு பெற்று மிளிர்கிறாள் நம் தமிழன்னை. கம்பளன், வள்ளு வனை, இளங்கோலை, ஒளாலைவயை, கவிகாளமேகத்தை, திரட்டை யரை, சமயகுரவர்களை, ஆழ்வார்களை, சந்துக்கவி அருணகிரியை என ஆயிரம் ஆயிரம் அருங்கவி வாணர்களை அருளிப் பொலிந்த தமிழன்னை - திருபதாம் நூற்றாண்டில் பாரதி என்னும் பாமகளை யும் பாருக்கு ஈந்து பெருமையுற்றாள்.

தமிழகத்தின் எட்டயபுரத்திலே 1882 இல் பிறந்து, 1921 ஆம் ஆண்டு வரை, சுமார் 39 ஆண்டு காலம் மட்டுமே இம்மண்ணில் வாழ்ந்த பாரதி என்னும் அந்தக் கவிஞர் - அந்தக் குறுகிய ஒட்டுட்காலத் தினுள் சாதித்த சாதனைகள் பலநாறு. தேசுபக்தி, மொழிப்பற்று, சுதந் திரவேட்டகை, ஆன்மீகம், சமூக விடுதலை, பெண்ணின விடுதலை, நீதி, வாழ்த்து, ஆத்மஞானம், இயற்கை ஏழில், வசன கவிதை எனப் பலவேறு பரந்துபட்ட பரம்பலையுடைய கவிதைகளைப் பாரதி பாட யுள்ளான். உள்ளங்களை உறுதிப்படுத்தி - நரம்புகளை முறுக்கேற்றக் கூடிய சொற்பதங்களைக் கொண்ட பாரதியின் பாக்கடலுள் - ஓவனது அற்புதக் கவியாற்றலை வெளிக்கொண்டும் முப்பெரும் பாடல்களாக -

குயிற்பாட்டு, கண்ணன் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம் என்பன அமைந்து விளங்குகின்றன. அவற்றினுள்ளும் "பாஞ்சாலி சபதம்" என்பது அவன் பாடிய ஒரேயொரு காவியம் என்னும் பெருமையைப் பெறுவதோடு - அக் கவிஞரின் கவியாற்றலையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

அளவிற் சிறியதாகிய அந்த அதிசய காவியத்தினுள் பாரதி புகுத்தியிக்கும் பொக்கிசங்கள் ஏராளம். வியாசபாரதம் என்னும் வட மொழிக் காவியத்தின் ஒரு சிறிய பகுதியாகிய சூதாட்டத்தையும், துகி ஹுரிதல், திரெளபதை சபதம் என்பவற்றையும் தன் கையிலெடுத்துக் கொண்டு - பாரதி ஒரு பெருங் கதையையே நடத்தியிருக்கிறான். முடியாட்சியின் முடிவிலாக் கொடுமைகள், கொடுங்கோலரின் குதாகலிப்பு, சமூகத்தின் அழிமைத்தனம், விழிப்புணர்வு இல்லாமை. பெண்ணாழிமைப் பெருங்கேடு, தர்மத்தின் வீழ்ச்சி, தாயக விடுதலை, மக்கள் புரட்சி, சுதந்திர தாகம் என தான் காட்ட முனைந்த அத்தனை கருத்துகளையும் இந்தக் காவியத்தின் ஊடாகக் கவிஞர் காட்டிவிடுகிறான். அதனால் "பாஞ்சாலி சபதம்" என்னும் இந்தக் காவியமொன்றே - பாரதி யின் அத்தனை கணவுகளையும் எடுத்துக்காட்டி நிற்பதோடு - அவன் ஒரு அதிசயக் கவிஞர் என்ற பெருமையையும் நினைவநாட்டி நிற்கிறது.

"இனிப் பிறந்து காவியங்கள் செய்யப் போகிற வர கவிகளுக்கும், அவர்களுக்குத் தக்கவாறு கைங்கரியங்கள் செய்யப் போகிற பிரபு களுக்கும் இந் நூலைப் பாத காணிக்கையாகச் செலுத்துகிறேன்" என்னும் சமர்ப்பண உரையோடு காவியம் பாடமுனையும் கவிஞர், அதன் முகவரையில் தனது அவை அடக்கத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறான். "இந்நூலை வியாசபாரதத்தின் மொழிபெயர்ப்பு என்றே கூறிவிடலாம். கற்பணைத் திருஸ்டாந்தங்களில் எனது சொந்தச் சரக்கு அதிகமில்லை. தமிழ் நடைக்கு மாத்திரமே நான் பொறுப்பாளி" எனப் பாரதி கூறுவதை இக் காவியத்துக்கான அறிமுகமாக மட்டுமென்றி - அவை அடக்கமாகவும் நாம் கொள்ளலாம். தவிர "காரியம் மிகப் பெரிது - எனது திறமை சிறிது - ஒருக்கையால் இதனை வெளியிடுகிறேன்" என்றும் கவிஞர் தன் பணியை முன்னைவுக்கிறான்.

எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய சுந்தம், ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு என காவியத்தில் புதுமையைச் சேர்த்து பிற்காலத்துக்கு வழிகாட்ட கவிஞர் இக்காவியத்தின் மூலம் முனைந்திருக்கிறான். அந்த வகையில் மகாகவி பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம் என்னும் இக்காவியமானது - இரண்டு பாகங்களையும்; அழைப் புச் சருக்கம், சுதாட்டச் சருக்கம், அழைமச் சருக்கம், துகிலுரிதற் சருக்கம், சபதச் சருக்கம் என ஐந்து சருக்கங்களையும்; 307 பாடல்களையும் தன்னகத்தே கொண்டதாக அமைந்திருக்கிறது.

“ஓமெனப் பெரியோர்கள் - ஒதுவதாய் வினை மோதுவதாய் - தீமைகள் மாய்ப்பதுவாய் - துயர் தேய்ப்பதுவாய். நலம் வாய்ப்பது வாய் ...” என பிரம துதியோடு காவியத்தை ஆரம்பிக்கும் கவிஞர் அடுத்து கலைமகளைச் சுரண் புகுகிறான்.

வாணியைச் சுரண் புகுந்தேன் அருள்
வாக்களிப் பாளௌனத் திடமிகுந்தேன்
பேணிய பெருந்தவத் தாள் - நிலம்
பெயரளவும் பெயர் பெயராதாள்
பூணியல் மார்பகத் தாள் - ஜவர்
பூவை திரெளபதை புகழ்க் கழதுயை
மாணியல் துமிழ்ப் பாட்டால் - நான்
வகுத்திடக் கலைமகள் வாழ்த்துகவே
என்பது அவனது வாணி வணக்கமாகும்.

மகாபாரதக் கதையிலே தலைமைத்துவம் வகிக்கக் கூடிய பல பாத்திரங்கள் உள்ள போதிலும் கூட - தான் நிலைநாட்ட வேண்டிய உண்மைகளை, மூட்ட எண்ணிய பூர்த்தித் தீயை - இதுய வேட்கையை வெளிப்படுத்துவதற்காக - திளைபதையையே தலைமைப் பாத்திரமாகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கும் பாரதியின் அபூர்வச் செயல் மனங்கொள்ளத்தக்க தாகும். பாரத தேசத்தை, பல இடங்களிலும் தாயாகவே உருவகிக்கும் பாரதி - இக்காவியத்தின் கண்ணும் பாஞ்சாலி மூலமாக, தாய்த்

திருநாடு அந்நியராட்சியில் அக் காலத்திற் பெற்ற அவலங்களை வெளிக் கொண்ட முனைந்துள்ளான் என்பது அறிஞர்களின் கருத்தாகும்.

பாண்டவர்களின் எழுச்சி கண்டு துரியோதனன் பொறாமை கொள் வது - சுகுனி, துச்சாதனன், கர்ணன் போன்றவர்கள் துரியோதனனின் செயல்களுக்குத் துதிபாடுவது சுகுனி சூதாட்டத்துக்கான சூழ்ச்சி வகுப்பது - விதுரன் போன்ற பெரியவர்கள் சூழ்ச்சிகளை தடுக்கும் சக்தியை இழுந்து போவது - திருத்தராட்டிழரன் இயல்பாகவே நற்குணங்கள் மிக்கவனாக இருந்த போதிலும், பின்னைப் பாசத்தால் துரியோதனனின் கொடுமை களுக்கு உடன்பட்டு குலநாசம் தேடுவது - தருமனின் உறுதியின்மை - சூதாட்டம். சூதாட்ட விளைவுகள் - துகிலுரிதல், கண்ணனின் பேர்கள் - பாண்டவர் சபதம். பாஞ்சாலி சபதம் எனக் கணதயைத் தொடர்ந்து நகர்த்திச் செல்லும் கவிஞர் - தன் கவி ஆற்றலையும், சமூக சிற் தனையையும். கொடுமைகளைக் கண்டு பொங்கியேழும் தன்மையையும். புரட்சிகரச் சிந்தனைகளையும் - அக் கணதயினுடாக வெளிப் படுத்துவதில் வெற்றி கண்டிருக்கிறான். பாஞ்சாலி சபதத்தின் ஊடாக வெளிப்பட்டு நிற்கும் கவிஞரின் கவிச் சிறப்பையும், இலட்சிய கிதயத் தையும் கிணிச் சிறிது காண முயல்வோம்.

அத்தின புர முன்டாம் - இவ்

அவனியில் அதற்கு கிணையிக்கையாம்

பக்தியில் வீதிக ளாம் - வெள்ளைப்

பனிவகுர போற்பல மாளிகையாம்

முத்தொளிர் மாடங்க ளாம் - எங்கும்

மொய்த்தளி சூழ்மலர்க் சோகைகளாம்"

என்று அஸ்தினாபுரம் என்னும் துரியோதனின் நாட்டையும்,

நீல முழ தரித்து பல மலைசேர் நாடு

நீரமுதம் எனப்பாய்ந்து நிரம்பும் நாடு

கொலமுறு பயன்மரங்கள் செறிந்து வாழும்

குளிர்காவும் சோகைகளும் குலவும் நாடு

என - பாண்டவர் பூமியாகிய இந்திரப் பிரஸ்தத்தையும் பாடுமீடத்தில் - ஒரு காவியத்துக்குரிய வர்ணனை அழகை பாஞ்சாலி சபத்தினும் நாம் கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

அருச்சனன் மாலைக் காட்சியின் எழிலை தீரளபதைக்கு வரிணிக்கும் பகுதியில்,

கணந்தொறும் வியப்புக்கள் புதிய தோன்றும்
கணந்தொறும் வெவ்வேறு கனவு தோன்றும்
கணந்தொறும் நவநவமாம் களிப்புத் தோன்றும்

என சொற்பின்வரு நிலை அணியை சுலையறுப் பாரதி கையாண்டி ருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

கண்ணபிரான் அருளால் பாஞ்சாலியின் துகில் வளர்ந்து பெரு கியது என்பதைக் கூறவந்த கவிஞர்.

பொய்யர் தம் துயரினைப் போல் - நல்ல
புண்ணிய வாளர்தம் புகழினைப் போல்
தையலர் கருணையைப் போல் - கடல்
சலசலத் தெறிந்திமும் அலைகளைப் போல்
பெண்ணொளி வாழ்த்திமு வார் - அந்துப்
பெருமக்கள் செல்வத்தில் பெருகுதல் போல்
வண்ணப் பொற்சேலைகள் வளர்ந்தன எனக் கையாளும் உவமை சிந்திந்து மகிழ்ந்து பாலதாம்.

ஆசிரியம், விருத்தம், சிந்து எனப் பலவகை யாப்பினாங்களில் இக் காவியத்தை அமைந்துள்ள பாரதி - கவி நயங்களை விட - கருத்து களுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளமை அவதானிக்கற்பாலது. அதர் மங்களளையும், அக்கிரமங்களையும் சாடும் இடங்களில் - கவிஞரின் உள்ளக்களல் வார்த்தைகளில் சுவாலிக்கிறது. பேசும் அப் பாத்திர மாகவே மாறிநின்று, காய்தல் உவத்தல் இன்றிப் பாரதியின் கவிமனம் தீமைகளைச் சாடியுள்ளது.

"நீர்வழிப் படுஞ்சம் புண்ணபோல் ஒருயிர் முறைவழிப் படுஞ்சம்" என விதியின் வளிமை பற்றி எடுத்தறைப்பான் சங்கப் புலவனாகிய கணியன் பூங்குன்றன். தமிழருக்குச் சட்டநூல் வரைந்த வள்ளுவனும் "ஊழிற் பெருவலியாவள் மற்றொன்று கழினும் தான் முந்துறும்" என அதன் வல்லமையை எடுத்துக் காட்டுகிறான். இராம காவியம் பாடிய கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் கதாநாயகன் ஸ்ரீராமனின் மூலம் - "இது விதியின் பிழை" என தன் காவியச் செல்லநூரிக்குக் காரணம் கூறுகிறான். அந்த வழியையே பாரதியும் பின்பற்றி சந்திர குலம் அடைந்த நாசத்துக்குக் காரணமான துரியோதனனின் செயல்கள் அனைத்துக்கும் விதியே காரணம் எனக் கூறுவது. கூர்ந்து நயக்கத்தக்கதாகும். மதியை மயக்கி, நல்லறிவைக் கெடுத்து, நாசத்தை விளைக்கக் கூடிய விதியை வெல்வது அரிது என்பதை தன் காவியத்தில் பல இடங்களில் பாரதி எடுத்துறைத்திருக்கிறான். திருத்தராட்டிரன் துரியோதனனின் சூதாடும் சூழ்ச்சிக்கு இசையும் சந்தர்ப்பத்தில் அத் திருத்தராட்டிரனின் வாயிலாகவே,

விதி விதி விதி மகனே - இனி

வேறெது சொல்லுவன் அட மகனே!

கதியுறங் காலன் அன்றோ - இந்தக்

கயமக னென நினேனச் சாய்த்து விட்டான்

என கவிஞர் விதியின் வல்லமையை எடுத்துறைக்கிறான். சுகுனியின் சாகச வார்த்தைகளால் தன் கௌரவத்தைக் காக்க, தருமன் சூதாட்டத்துக்கு இசைந்த சந்தர்ப்பத்தில்.

மதியினும் விதிதான் பெரிதன்றோ

யையமீதுள வாகும் அவற்றுள்

விதியினும் பெரிதோர் பொருளுண்டோ...?

எனக் கவிவாக்காகவே வினாவெழுப்பி - தன் காவியக் கதைத் தொடர்ச்சிக்கு விதியே காரணம் என நிறுவும் கவிஞரின் நோக்கு சிறப்புக்குரியதாகும்.

முடியாட்சி வழிப்பட்ட ஒரு கதையைப் பாடவந்த பாரதி - அதனாடாகக் குடியாட்சித் தத்துவத்தை நினைவநாட்ட முனைந்திருக்கிறான். "மக்களுக்காக அரசே தவிர அரசுக்காக மக்கள் அல்ல" என்ற உண்மையையும் - மக்களையோ, நாட்டையோ தனது நன்மையை நாடிப்பயன்படுத்த மன்னனுக்கோ, அரசுக்கோ உரிமையில்லை என்ற அதியுன்னத உண்மையையும் மிகக் கடுப்போடு பாரதி எடுத்து இதித் துறைத்திருக்கிறான். சகுனியின் வேண்டுதலின்படி - தருமன் தன் நாட்டைச் சூதாட்டத்தில் பண்யப் பொருளாக வைக்கக் கூட்டுரையில் வேற்கொண்டு வாழும்?

ஐயகோ இதை யாதெனச் சொல்லுவோம்?

அரசரானவர் செய்குவ தென்றோ...?

என்று இராங்குவதும் - தருமன் நாட்டைச் சூதாட்டத்தில் இழந்த சந்தர்ப்பத்தில்

கோயிற் பூசை செய்வோர் - சினையையக்

கொண்டு விற்றல் போலும்

வாயில் காத்து நிற்போர் - வீட்டை

வைத்திழுத்தல் போலும்

ஆயிரங் களான - நீதி

அவை உணர்ந்த தருமன்

தேயம் வைத்திழுந்தான் - சீச்சீ

சிறியர் செய்கை செய்தான்

எனக் கவிஞர் தருமனையே காறியுமிழ்கிறான். நாட்டு மக்களையும் உங்களைப் போல மனிதர்களாகக் கருதுங்கள். அவர்களை ஆட்டு மந்தைகளை ஆக்கி - நீங்கள் நினைந்தபடி மேய்க்க முயலாத்திகள் எனப் பாரதி இவ்விடத்தில் கூறுவது - அவனது பார்வையின் விசாலத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

தருமன் சூதாட்டத்திலே தான் படைத்த பொருளானைத்தும் தம்பியர்களுடன் தோற்றுத் தனையும் தோற்று - மீண்படைத்த மதிமுகத்தாள் திரெளபதையையும் பண்யம் வைக்கத் துணிந்தபோது - கவியுள்ளாம் மீண்டும் கணல்கிறது.

வேள்விப் பொருளினையே - புகைலநாயின்முன்
 மென்றிட வைப்பவர் போல்
 நீள்விட்டப் பொன்மாளிகை - கட்டிப்பேயினை
 நேர்ந்து குழையேற்றல் போல்
 அள்விற்றுப் பொன்வாஸ்கியே - செய்த பூணையோர்
 அந்தத்துக்குப் பூட்டுதல் போல்
 கேள்விக்கு ஒருவரில்லை - உயிர்த்தேவியை
 கீழ்மக்கட்கு ஒளாக்கினான்

எனப் பாரதி குமருகிறான். துரியோதனன் திரெளபதையை சபைக்கு
 அழைக்கப் பணித்தபோது, உலகத்திலேயே குழப்பம் உண்டானதாக
 கவிஞர் குறிப்பிடுகிறான். தூயதாம் பெண்மைக்கு மாசுகற்பிக்க
 முனைந்தால் அதர்மமே மிகுந்து உலகம் அழிந்து விடும் என்ற தன்
 உள்ளத்தின் திடத்தை இவ்விடத்தில் கவிஞர் உறுதிபட எடுத்து
 ரைக்கிறான்.

தநுமம் அழிவெய்தச் சத்தியமும் பொய்யாக
 பெருமைத் தவங்கள் பெயர்கெட்டு மன்றாக
 வானத்துத் தேவர் வயிற்றில் தீப்பாய
 நான்மகனார் நாவடைக்க நாமகட்குப் புத்திகெடு..

என. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை வர்ணிக்கும் கவியாசிகள் என்றென்றாலும்
 வழிகாட்டும் தன்மையினவாம்.

எத்தனை துண்பங்கள் தொடர்ந்தாலும் - ஒரு பெண்ணானவள்
 துணிந்து நின்ற நீதிக்காகப் போராட வேண்டும். அக்கிரமங்களை
 அழிக்க ஆவேசம் கொள்ள வேண்டும் என்ற தன் கிதய வேடகை
 யையும் பாரதி பாஞ்சாவி மூலம் காவியத்திற் பதிவு செய்திருக்கிறான்.
 அக்கிரமங்களை தட்டிக்கேட்கும் ஒழிற்றல் கொண்டவளாக அவன் காட்டும்
 திரெளபதை விளாஸ்குகிறாள். தன்னை அழிமைப்படுத்தத் தரும
 னுக்கே உரிமையில்லை என்பதை அவன் இழத்துரைப்பது. ஈண்டு
 குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

நாயகர் தாம் தம்மைத் தோற்றுபின் - என்னே
 நல்கும் உரிமை அவர்க்கில்லை - புலைத்
 தாயத்திலே விலைப்பட்டபின் - என்ன
 சாத்திரத் தாலென்னேத் தோற்றிட்டார் - அவர்
 தாயத்திலே விலைப் பட்டவர் - புவி
 தாங்கும் துருபதன் கண்ணி நான்
 எனத் திரளூபதி கூறும் நியாயமானது - தம்மை அந்மையாக்கிக்
 கொண்ட பாண்டவரை விட்டு - அவனை சுதந்திரமானவளாக, துருபத
 மன்னனின் மகளாக - அதுவும் கண்ணியாக இனங்காட்டுகிறது. தான்
 அந்மைப்பட்ட ஆடவன் தன் மன்னவி மீதான உரிமையை இழந்து
 விடுவான். அவள் அவனை விட்டுச் சுதந்திரமானவளாகி விடுவாள்
 என்ற ஒரு புதுமைப் புரட்சியை, இவ்வடிகளினுடே பாரதி படைத்
 திருப்பது அறிஞர்கள் மனங்கொண்டு ஆய்வுதற்குரியதாகும்.

திரளூபதையை ஒட்டை குலைவறு, ஆவென்று அவள் அலறித்
 துடிக்க - துச்சாதனன் வீதிவழியே இழுத்து வந்தபோது, பாரதியின் கவி
 மனம் ஆவேசம் கொள்ளுகிறது. அந்தியை மோதி மிதிக்கத் துணியாமல்
 "என்ன கொழுமையிது" என்று பாரத்திரங்கிய மக்கள் மீது அவன்
 கோபம் பாய்கிறது.

வழி நெருக மொய்த்தவராய்

"என்ன கொழுமையிது" என்று பாரத்திருந்தார்
 ஊரவர் தம் கீழ்மை உரைக்கும் தரமாமோ?

ஞ்சிரமிலா நாய்கள் - விலங்காம் இளவரசன் துண்ணே
 மோதி மிதித்து பொன்னை அவள்
 அந்தப் புரத்தினிலே சேர்க்காமல்

நெட்டை மரங்களை நின்று புலம்பினார்

பெட்டைப் புலம்பல் பிறர்க்குத் துணையாமோ?

எனக் கொதிக்கிறான் அவன். அந்தி புரியும் அரச வர்க்கத்தை அழித்
 தொழித்து - நீதிக்காகப் போராடும் நெஞ்சுறுதியை மக்கள் பெற

வேண்டும் எனக் கவிஞரன் விரும்புகிறான். வியாஸரும், வில்லியும் மனத்தாலும் நினையாத - மக்கள் புரட்சியான்றைக் கணவு காணும் பாரதியின் கவியர்ளாம் இவ்விடத்தில் புலனாகிறது. "பேயரசு செய்தால் பிணாந்தின்னும் சாத்திராங்கள்" எனப் பாரதி இவ்விடத்திற் கூறுவது காலங்கடந்தும் நிலைத்து நிற்கக் கூடிய உண்மையாகும்.

திரெளபதை சபையில் நீதி கெட்டு அழுத போது - வீமன் மூலம் தர்மனை நோக்கிப் பாரதி சாடும் வார்த்தைகள் - பெண்ணாழைமைப் பேரி ழிலை அவன் எவ்வளவு தூரம் வெறுத்தான் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. திரெளபதையை பணியம் வைத்துச் சூதாழிய தருமனின் கையை எரிக்க வேண்டும் என அந்தக் கொதிப்பு வெளிப்படுகிறது.

கிடு பொறுப்பதில்லை - தம்பி
எரிதழல் கொண்டு வா
கதிரை வைத்திழந்தான் - அன்னான்
கையை எரித்திழுவோம்

என வீமன் வாயிலாக வெளிவரும் - வார்த்தைகள் பாரதியின் இதயத் துடிப்பே என்பதில் ஜயமில்லை.

துச்சாதன மூடன் அன்னை திரெளபதையின் துகிலுரிந்த சமயத்தில் - "உட்சோதியிற் கலந்தாள் அன்னை - உலகத்தை மறந்தாள். ஒருமையுற்றாள்" எனப் பாடும் கவிஞரன் கண்ணனின் பேரருளால் துகில் பேருகி. அவளது மானம் காக்கப்பட்டபோது - "தேவர்கள் பூச்சொரிந்தார் - ஒழ் ஜெயஜெய பாரத சக்தி என்றே" எனப் பாடி - திரெளபதையை பாரதத் தாயாகவே கண்டு மகிழ்கிறான். திக்கற்ற திரெளபதை தெய்வத்தால் காக்கப்பட்டது போல் - தேசத்தாயும் தெய்வ பலத்தால் விடுதலை பெறுவாள் என்ற தனது திட்டமன எண்ணத்தை அவன் வெளிக்கொண்டிரான். இவ்விடத்தில் - திரெளபதை வாயிலாக கண்ணனை நோக்கி பாரதி செய்யும் கண்ணீர் ஆராதனைப் பாடல்கள் பலவும் - கண்ணன் மீது பாரதிக் கிருந்த பெரும் பக்தியை வெளிப்படுத்துவதோடு - துயர் சுமக்கும்

உள்ளங்கள் ஓவ்வொன்றும் பாடித் துதித்து - அருள் பெறக் கூடிய அற்புதப் பாடல் களாக இருமதின்றன.

துகிலுரிதல் நாடகம் தோல்வியான சந்தர்ப்பத்தில் பெண்மையின் வெற்றியை தேசத்தின் வெற்றியாகவும், சக்தியின் ஜயமாகவும், தீய வர்களின் தோல்வியாகவும் பாரதி காட்டி மகிழ்கிறான். தான் ஒராதனை செய்யும் பெண்மைக்கு வலுச் சேர்க்கிறான்.

தேவர்கள் பூச் சொரிந்தார் - ஒம்
 ஜயஜெய பாரத சக்தி என்றே
 ஆவலொ டெழுந்து நின்றே - முன்னை
 ஆரிய வீட்டுமன் கைதொழுதான்
 சாவழ மறவரெல்லாம் - ஒம்
 சக்தி சக்தி சக்தி யென்று கரங்குவித்தார்
 காவலின் நெறி பிழைத்தான் - கொழி
 கழியர வுடையவன் துலை கவிழ்ந்தான்
 என்பது அப்பாடலாகும்.

“அல்லன செய்தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும்” என்பதைப் பாண்டவர் சுபதம், பாஞ்சாலி சுபதம் என்பவற்றின் மூலம் கவிஞருள் எதிர்வு கூறுகிறான். ‘நாய் மகனாம் துரியோதனன் தன்னை - தொடையை பிளந்துயிர் - மாய்ப்பேன் - தம்பி சூரத் துச்சாதனன் தன்னையும் ஆங்கே கடைபட்ட தோள்களைப் பியப்பேன் - அங்கு கள்ளளன ஊறும் கிரத்தம் குடிப்பேன்’ என வீமனும் “பாதகக் கர்ணனைப் போரில் மதிப்பேன்” என அருச்சனானும் - “பாவி துச்சாதனன் செந்நீர் - அந்தப் பாழ்த் துரியோதனன் ஆக்கை கிரத்தம் - மேவி கிரண்டும் கலந்து - குழல் மீதினிற் புசிநறுவெநய் குளித்தே - சீவிக் குழல் முடிப்பேன்” எனத் திளைபதியும் செய்யும் சுபதங்கள் குருஷேத்திரப் போர்க்களத்தை கண்முன்னால் விரியச் செய்யும் தன்மை கொண்டவை - தான் பாட வந்த காவியத்தின் முடிவை - தர்மத்தின் வெற்றியை - அதர்ம வாதி களின் பிற்கால அழிவைக் கவிஞர் இச் சுபதங்களினுாடாக வெளிக் கொண்டந்து - காவியத்துக்கு முழுமை தந்திருக்கிறான்.

ஒம் என்று உயரத்தனர் தேவர் - ஒம்
 ஒமென்று சொல்லி உறுமிற்று வானம்
 புமி அதிர்ச்சி உண்டாச்சு - விழுத்தையைப்
 புழிப் படுத்திய தாம் சுழற் காற்று
 சாமி தருமன் புவிக்கே - எனச்
 சாட்சி உயரத்தன புதுங்கள் ஜந்தும்
 என்னும் கவியதிகள் ஜம்பூதங்களைச் சாட்சியாக வைத்து - எதிர்
 காலக் கதையையும் - அறம் வெல்லும் என்ற உண்மையையும்
 செப்பி நிற்கின்றன.

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என உலக சகோதரத்துவத்தை
 யும், உலக நன்மையையும் பாடும் கவி மரபு தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு
 உரியது. இனம், மதம், மொழி, நாடு என்னும் குறுகிய வரையறை
 களைக் கடந்து "உலகம்" எனப் பொதுமை நோக்கம் கொண்ட உயர்ந்த
 உள்ளாம் எம்மவர்க்கு உரியது. நக்கீரன், வள்ளுவன், கம்பன், வில்லி,
 சேக்கிழார் எனப் புகழ்பூத்த கவிஞர்கள் பலரும் தங்கள் நூல்களின்
 காப்புச் செய்யுள்களில் "உலகம்" என்பதை குறிப்பிட்டு தொடர்வது
 தமிழழர்கள் பெருமைப்படத்தக்க அம்சமாகும். ஆனால் அவ்வழி வந்த
 பாரதியோ - அவர்கள் அனைவரையும் விட ஒரு படி மேலே சென்று -
 தன் காவியத்தின் இறுதி அடிகளில் உலகம் வாழ வேண்டும் என்று
 தன் உயர்ந்த உள்ளத்தை வெளிக்காட்டி யிருக்கிறான். பாஞ்சாலி சபத
 காவியத்தின் இறுதி அடிகள் பாரதியை உலக கவிஞராக - உலகை
 நேசித்த உண்ணத் கவிஞராக நிலை நாட்டி நிற்கின்றன. அவ்வடிகள்,

நாமும் கதையை முழுத்தோம் - சிந்த

நாநிலைம் முற்றும் நல் வின்பத்தில் வாழ்க
 என்பதாகும்.

நிறைவாக - இவ்உலகத்தில் அடக்கு முறைகளுக்கு எதிராக,
 அந்தி அக்கிரமங்களுக்கு எதிராக நியாய வழிப் போராட்டம் நடத்தும்
 மக்கள் அனைவருக்கும் பாஞ்சாலி சபதத்தின் ஊடாகப் பாரதி வழங்கும்
 மிகப் பெறுமதி வாய்ந்தது உண்மை ஓன்று உண்டு. "உங்கள்
 போராட்டம் அறத்தின் பாற்பட்டதாயின் - எத்தனை துன்பங்கள்,
 பாரத்தையில் பயல்஦ீவாடி"

தோல்விகள் வந்தாலும் - இறுதி வெற்றி உங்களுக்கே! அதனால் சோர்வின்றி நியாயத்துக்காகப் போராடுங்கள்" என்ற உறுதிமொழியே அதுவாகும். அருச்சனன் வாயிலாக வீமனுக்குக் கூறுவதாக அமையும் அச்செய்யுள் ஒன்றே - அகிலம் உள்ளவரை பாரதியை நினைவுக்கூரப் போதுமானதா கும். வாழ்க பாரதி! வளர்க தமிழ்மொழி! வாழிய உலகு புகழ் கொண்டே!

தர்மத்தின் வாழ்வுதுக்கணச் சுது கல்வும்
தருமம் மறுபழியும் வெல்லும் எனுமியற்கை
மருமத்தை நும்மாலே இலகங் கற்கும்
வழிதேழி விதியிந்தச் செய்கை செய்தான்
கருமத்தை மென்மேலும் காண்போம் கீன்று
கட்டுண்டோம் பொறுத்திருப்போம் காலம் மாறும்
தருமத்தை அப்போது வெல்லக் காண்போம்
தனுவுண்டு அதன்பேர் காண்மைப்பம்" என்றான்.

(பாஞ்சாலி சபுதம் 79ம் பாடல்)

மாதர் தம்மை கீழிலு செப்பும்
மட்டமையைக் கொளுத்துவோம்
எவ்வ வாழிலு தன்னில் எந்த
வகையிலும் நுமக்குள்ளே
தாதர் என்ற நிலையை மாறி
இடுண்களோடு பெண்களும்
சரிநிகர் சமான மாக
வாழ்வம்கிந்த நாட்டிலே.
- விடுதலை (தேசிய கீதங்கள்)

காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு - பின்பு
கனிலு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு
மாலை முழுதும் வினாயாட்டு - என்று
வழக்கப் படுத்திக்கொள்ளு பாப்பா!
- பாப்யாப் பாட்டு (பல்வகைப்பாட்கள்)

அமர வாழ்வு - பாரதியர் பாடல் வழி ஒரு நோக்கு

கலாநிதி ஸ்ரீ. இரசாந்தன்
(முதுநிலை வீரவுரையாளர்)

பாரதி காலத்தின் சில நூற்றாண்டுகள் முன்பிருந்தே தமிழ்நாடு அந்நியராட்சியின்கீழ் இருந்து வந்ததனால், தமிழ் மக்கள் அடிமை யுணர்ச்சி மிகப் பெற்றவர்களாகவும் சுயத்தையும், பலத்தையும் பெரும் பாலும் தொலைத்து விட்டவர்களாகவுமே காணப்பட்டனர். இதனால், அவர்களைப் பிரதிபலித்துத் தோன்றிய அக் கால இலக்கியங்கள் கூட காலனித்துவ கால யதார்த்தத்திற்கேற்ப நிமிர்வு, தற்றுணிவு போன்ற வற்றை எடுத்துக்காட்டுவனவாக இல்லை. பாரதிகூட இவ்வாறு தமிழ் மக்கள் பலமிழுந்து வாழ்ந்த யதார்த்தத்தைத் தம் கவிதைகளிற் பதிவு செய்யத்தவறவில்லை.

சிப்பாயைக் கண்டு அஞ்சவார் - உரேச்
சேவகன் வருதல் கண்டு மனம் பகுதப்பார்
துப்பாக்கி கொண்டு ஒருவன் வெகு
தூரத்தில் வரக்கண்டு வீட்டில் ஒளிப்பார்

(பா.பாட.,ப.133)

இவ்வாறு, துணிவைத் தொலைத்திருந்த சமுதாயத்திற்குத் துணிவையும், அடிமை வாழ்வைக் கணைய வேண்டும் என்னும் என்னத்தையும் வழங்குவதற்காகப் பாரதியார் பல கவிதைகளைப் படைத் தளித்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. இக்கவிதைகளில் அவருடைய சமகாலத்துப் பிற கவிஞர்கள் எவரிடமும் கேட்கப்பெறாத வீரவுணர்ச்சியையும், வீறையும் கண்டுகொள்ள முடியும். இது தொடர்பில் அவருடைய “போகின்ற பாரதமும் வருகின்ற பாரதமும்” என்னும் கவிதை மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறும் படைப்பாகும்.

வலிமையற்ற தோனினாய் போ போ போ
 மார்பி லேடுகுங்கினாய் போ போ போ
 பொலினி ஸாமுகத்தினாய் போ போ போ
 பொறி யிழந்த விழியினாய் போ போ போ
 ஒலியி ழந்த குரலினாய் போ போ போ
 ஒளியி ழந்த மேனியாய் போ போ போ
 கிலி பிழத்த நெஞ்சினாய் போ போ போ
 கீழ்க்கை யென்றும் வேண்டுவாய் போ போ போ

(பார.பாட..ப.759)

"போகின்ற பாரதத்தைச் சபித்தல்" என்னும் உப தலைப்பின் கீழ் பாரதி எழுதியுள்ள மேலுள்ள கவியதை, ஒரு சமுதாயத்தில் எத்தகைய கீழ்க்கை உணர்ச்சிகள் கிருத்தலாகாது என்னும் அவருடைய அவாஹவ வெளிப்படுத்துகின்றது. வலிமையற்ற தோள், ஒடுங்கிய மார்பு, பொலி வற்ற முகம் முதலியவற்றோடு விளங்கிய தமது சம காலப் பாரத சமுதாயம் விரைவில் தீர்த்தகைய அடிமைத்தனத்தை ஒழுத்துவிட வேண்டும் என்பதே அவருடைய அவா. இங்கு உடலியற் குறிகள் மூலம் அடிமைத் தனத்தை உணர்த்தும் கவிஞர் உண்மையில் கருத்தியல் ரீதியாகச் சுதந்திரவுணர்ச்சியை ஊட்டவே விரும்பியுள்ளார். கிலி பிழத்த நெஞ்சை யகற்றி உறுதி கொண்ட நெஞ்சோடு தேசத்திற்காகப் பாடுபடும் சமுதாயம் மறர வேண்டுமென்பதே கவிஞரின் விருப்பு. "போகின்ற பாரதம்" என்று அவர் நிகழ்காலச் சொல்லைப் பயன்படுத்தித் தமது விருப்பினால் குறித்திருக்கிறாரேயன்றி. உண்மையில் அவர் கீப்பாடல் எழுதிய சம காலத்தினும் மேற்படி கீழ்க்கைகள் நிறைந்த பாரத சமுதாயம் நகரத் தொடங்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தீர்கு மறுதலையாய் பாரத சமுதாயம் எவ்வாறு உயர் குணங்கள் பெற்று மினிரவேண்டும் என்பது குறித்த தமது விருப்பை "வருகின்ற பாரதத்தை வாழ்த்தல்" என்னும் உபதலைப்பில் அவர் வெளிப்படுத்துகிறார். ஒளிபடைத்த கண், உறுதிகொண்ட நெஞ்சு. களிப்படைத்த மொழி, கடுமைகொண்ட தோள், ஏறுபோல் நடை முதலிய கிலட்சணங்களைப்

பெற்ற அங்கத்தினர்களாற் சமுதாயம் நிரம்புதல் வேண்டும் என்பது அவருடைய விருப்பெனத் தெரிகிறது.

இவ்வாறு, முழுச் சமுதாயமுமே வீரமும், நம்பிக்கையும், சுதந் திரமும் பெற்று விளங்க வேண்டும் எனச் சமுதாயத்தை நோக்கி அழைக்கின்ற பாங்கில் - புறநிலையில் - பாடியிருக்கின்ற பாரதியார், தம்மை மானிடகுலத்தின் அங்கத்தினராக அல்லது அடையாளமாகக் கருதி - அகநிலையில் - பாடியுள்ள பாடல்களும் வாழ்வின் மீது நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துவனவாக உள்ளன.

தேழிச் சோறுநிதுந் தின்று - பல
 சின்னாஞ்சு சிறுகடைகள் பேசி - மனம்
 வாழுத் துன்பமிக உழன்று - பிறர்
 வாடப் பலசெயல்கள் செய்து - நரை
 கூழக் கிழப்பங்குவ மெய்தி - கொடுங்
 கூற்றுக் கிரையெப்பின் மாயும் - பல
 வேழ்க்கை மனிதுரைப் போலே - நான்
 வீழ்வே எனன்று நினைத் தாடியா?

(பார.பாட..ப.322)

மேற்படி பாடலின் தொடர்ச்சியாய் வலிவுடைய தோன்னும், அரிவாளைக் கொண்டு பிளந்தாலும் கட்டு மாறாத உடல் உறுதியையும் கக்தியிடம் வேண்டுகின்ற பாரதியார், பிறதோர் இடத்தில்,

காலா! உனைநான் சிறு புல்லென மதிக்கிறேன் என்றன்
 காலநுகே வாடா! சற்றே உனை மிதிக்கிறேன்!

(பார.பாட..ப.179)

என்கிறார், பொதுவாக, இலக்கிய வழக்கில் “காலன்” என்னும் பதம் தொடர்ந்து நிலைத்திருத்தல் என்னும் நம்பிக்கை உணர்ச்சிக்கு எதிரானதாகும். இங்கு பாரதியார் வாழ்வை எல்லைப்படுத்துகிற அல்லது சுருக்குகிற காலனை மிதிப்பதாகச் சுட்டுவதன் மூலம் வாழுமாம் என்னும்

வலிய நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகிறார். காலனை வெல்லுவதென்பது, மனுக் குலத்தின் பிரதிநிதியாகக் கவிஞர் தம்மை வெளிப்படுத்துகின்ற பொழுது, வாழ்வின்னல்களை வென்று மரண பயமின்றி இருக்கின்ற வாழ்வு பற்றிய உடன்பாட்டு நோக்கையே புரியத் தருகிறது.

காலத்தை வெல்லுதல் அல்லது காலனைச் சவால் விட்டு புறங் காணச் செய்தல் குறித்த மேற்படி நோக்கு சித்தர் பாடல்களிலும் பக்தி இலக்கியங்களிலும் இருந்து பாரதிக்கு வந்ததாகலாம்.

தண்டா யுதமுந் திரிகல மும் விடத் தாக்கியுன்னைத்
திண்டாட வெட்டி விழவிழு வேன்செந்தில் வேலனுக்குத்
தொண்டா கியவென் அவிரோத ஞானச் சுடர்வழவாள்
கண்டா யடாவந்து காவந்து பார்சுற்றென் கைக்கெட்டவே.
என்று காலனைச் சவால்விட்டு அழைக்கின்ற அருணகிரிநாதர் முதலிய
பக்திக் கவிஞர்களிடமிருந்து பாரதியார் மேற்குறித்தது போன்று மரண
பயமின்றி வாழ்வது குறித்துப் பாடுகின்ற தன்மையினைப் பெற்றுக்
கொண்டிருக்கிறார் எனத் துணிவதிலே தவறில்லை.

பாரதி. மானுடனின் நிலைப்பும் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றவொழுது
“அமரவாழ்வு” பெறுவது குறித்துப் பேசுவது அடுத்து கவனிப்புக்குரியது.
அவர் கொள்கைப்படி, மனிந்தர்கள் இந்தப்பிறப்பிலேயே இவ்வகுத்தி
லேயே அமரத் தன்மை பெற்று நிலைத்திருக்க முடியும்.

அமரத் தன்மை எம்துவும்
இங்கு நாம் பெறலாம்...

(பார.பாட..ப.495)

உணர்வீர், உணர்வீர், உலகத்தீர் இங்குப்
புணர்வீர் அமரர் உறும் போகம்

(பார.பாட..ப.496)

எப்போதும் அங்குத்தச் சடர்நிலையில்

வாழ்ந்து உயிர்கட்டு இனிது செய்வோர்
தப்பாதே இவ்வுலகில் அமரநிலை
பெற்றிருவார்.

(பார.பாட..ப.538)

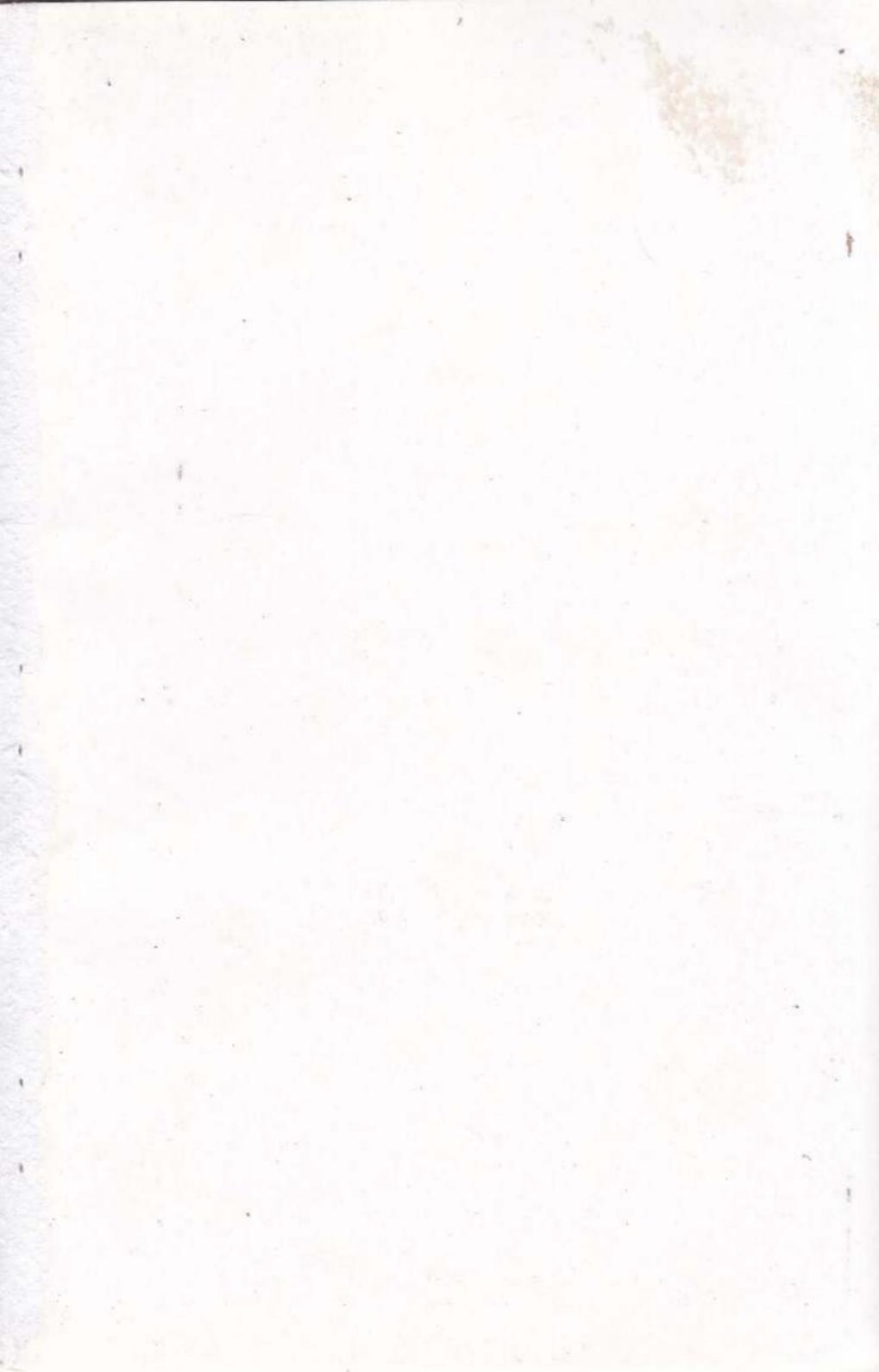
பாரதி குறிப்பிடும் இவ்வுலகிலேயே அமர வாழ்வு பெற்றிருத்தல் தொடர்பான கருத்துக்கு அவர் இந்தியத் தத்துவ நூல்களின் துணை யோடேயே வந்துள்ளார் என்பது துணிபு. இந்துத் தத்துவங்கள் கூறும் தத்துவ விடயங்களையே பேச எடுத்துக்கொள்கிற பாரதி, அவற்றுக்குப் புதிய பொருள்விளாக்கம் தந்து படைத்திருக்கக் காணலாம். இதன்படி, நித்திய பேரின்பத்தில் மூழ்கி இறைத்திருவுடையைச் சேர்ந்திருப்பதாகிய முத்தி நிலையைப் பாரதி வேறுவிதமாக வரையறுக்கிறார். அவரைப் பொறுத்தவரை “கவலை துறந்து இங்கு வாழ்வதே வீடு.”

கவலைப் படுத்தே கருநரகு, அம்மா
கவலையற் றிருத்தலே முக்தி

(பார.பாட..ப.51)

மரணத்தை வென்று இவ்வுலகிலேயே அமர நிலையில் வாழ்வது குறித்த பாரதியின் இச்சிந்தனை, இந்தியத் தத்துவ மரபுகளில் ஒன்றான வேதாந்தத்தின் சற்றே திரிபுடுத்தப்பட்ட ஒரு கொள்கையாகும். குறிப்பாக, வேதாந்தம் கூறும் மாயா வாதத்தை நிராகரித்து, உலக வாழ்வை உறுதிப் பொருளாகக் கொண்டே பாரதி இந்த அமர வாழ்வுக் கொள்கையை எடுத்துரைத்திருக்கக் காணலாம். இதன் மூலம் அத்தைத்தம் கூறும் பேதமற்ற ஒருமை நிலையை உலகியல் வாழ்விலும் மனிதனின் அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டுமெனும் பாரதியின் விருப்பே, அவரது அமர வாழ்வு குறித்த சிந்தனை என விமர்சகர் சுட்டுவர்.

இன்ன ரூஸ்கனிச் சேவைகள் செய்தல்
இனைய நீர்த்தண் சுறைகள் இயற்றல்
அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
ஆலயம்பதி னாயிரம் நூட்டல்
பின்ன ருள்ள தருமங்கள் யாவும்
பெயர்வி ஸங்கி யொளிர் நீறுத்தல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியம் கோடி
ஆங்கோர் ஏழைக் கெழுத்தறி வித்தல்

